ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 165, 166.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 14	1962ஆ செப்டம்பர், அக்டோபர்மீ சுபக்ருத்ஆ புரட்டாசி, ஐப்பசிமீ	ஸஞ்சிகை 9, 10.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 54.

குரவை முதலாங்கண்ணன் கோலச் செயல்கள் *
இரவுபக லென்னுமலென்றும் *—பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளித்துப் பேசும்பராங்குசன்றன் *
சொற்றேனில் நெஞ்சே! துவள்.

கண்ணன் குரவை முதல் ஆம் கோலம் செயல்கள்	கண்ணபிரானுடைய ராஸக்ரீடை முதலான அழகிய சேஷ்டிதங்களை	பரவு மனம் பெற்றேன் என்றே களித்து பேசும்	அநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சு படைத்தேனென்று களித்தருளிச் செய்த
இரவு பகல் என்னுமல் என்றும்	இரவுபகலென்கிற வாசியின்றிக்கே எக்காலத்திலும்	பராங்குசன் தன் சொல் தேனில்	நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியாகிற மதுவிலே
		நெஞ்சே	மனமே!
		துவள்	நீ யீடுபட்டிரு.

கண்ணபிரான் செய்தருளின ராஸக்ரீடை முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்களிலே அஹோராத்ர விபாகமின்றிக்கே எப்போதும் ஈடுபட்டு அவற்றையே அநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சு பெற்றேனே! என்று மிக்க களிப்புடனே * குரவை யாய்ச்சியர் பதிகம் பேசின ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி யம்ருதமே நமக்குப் பரமபோக்ய மென்றதாயிற்று.

கீழ் ஐந்தாம் பத்தில் *பிறந்தவாறும் என்கிற திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய சேஷ்டித விசேஷங்களைச் சிந்தித்து உருகி உள்குழைந்து அந்தோ! அநுபவிக்க முடியவில்லையே யென்று தளர்ந்து பேசினார்; அக்குறை தீர்கின்றது இத்திருவாய்மொழியில். எம்பெருமானுடைய பல பல சேஷ்டித விசேஷங்களை வாயாரச் சொல்லி நன்றாக அநுபவித்து அதனால் தமக்குண்டான பூரிப்பைப் பெருமிடறு செய்து வெளியிடுகின்றார் ஆழ்வார் இத்திருவாய் மொழியில் என்க.

இதில் ஒவ்வொரு பாசுரங்களிலும் முன்னடிகள் பகவானுடைய சேஷ்டித விசேஷங்களைப் பேசுவனவாகவும், பின்னடிகள் அந்த சேஷ்டிதாநுபவத்தினால் தமக்குண்டான களிப்பைக் கனக்கக் கூறுவனவாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. *நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்* என்று நைச்சியாநுஸந்தானத்தின் பரம காஷ்டையிலே நிற்கின்ற ஆழ்வார் இங்கு "எனக்கினியார் நிகர் நீணிலத்தே" என்றும், "எனக்கார் பிறர் நாயகரே" என்றும் "மாறுளதோ விம் மண்ணின் மிசையே" என்றும் இங்ஙனே ஆவலிப்புடைமை தோற்றக் கூறுவது பரம

ஸாத்விகத்வத்திற்குக் குறையன்றோ! என்று சங்கிக்க வேண்டா; குணாநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தம் தலைமண்டை கொண்டு அதன் பரீவாஹரூபமாக இங்ஙனே பேசுவது ஸ்வப்ரயத்ந பூர்வகமன்று; குணாநுபவம் பரவசமாக்கிப் பேசுவிக்கிறபடி. "நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகள்மீதே, மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ! நின்னாமங் கற்ற, ஆவலிப்புடைமை கண்டாய் அரங்கமா நகருளானே" என்பனபோன்ற பாசுரங்கள் ஸாத்விகாஹங்கார ரீதியிலே அவதரித்தனவென்று கொள்க. உலகில் மதுபானம் பண்ணினார் தம்மை யறியாமல் சொல்லுகிறபடியும் செய்கிறபடியும் காணாநின்றோம்; *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே* என்ற பரம விலக்ஷண மதுவைப் பானம் பண்ணினார்க்குச் சொல்லவேணுமோ?

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் கிருஷ்ணாவதாரமல்லது மற்றொன்று அறியாதபடி ததேகப்ரவணரானார். * அகல்கொள் வையமளந்த மாயன்* என்றும் *மாணியாய் நிலங்கொண்ட மாயன்* என்றும் த்ரிவிக்ரமாவதார ப்ரஸ்தாவமும் இதில் இல்லையோ என்னில்; உண்டு; அந்த அவதார சேஷ்டிதமும் க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களிலே ஐக்கியப்பட்டதென்றே அநுபவ ரஸிகர்களின் குறிக்கோள். ஆனதுபற்றியே யசோதைப் பிராட்டியும் "சிறியனென்று என்னிளஞ் சிங்கத்தை இகழேல் கண்டாய், சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்று கேள்" என்றதும், "வருக வருக வருகவிங்கே வாமனநம்பீ! வருக விங்கே" என்றதும்.

இப்பதிகத்தினவதாரிகையில் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி:—"இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானோடொப்பர்; அவனும் ராமாவதாரமல்லதுபோக்கியறியான், அவனுடைய ப்ரபந்தமும் அப்படியே. இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது அறியார்; இத்திருவாய்மொழி க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்த மொழிய வேறொன்றைச் சொல்லாது. *ஹாவோ நாந்யத்ர ஹச்சதி* என்றுகொண்டு பரஉசையுங்கூட வேண்டேனென்ற திருவடியைப்போலே யாயிற்று இவரும் க்ருஷ்ணாவதார மொழிய வேறொன்று அறியாதபடி"..."*பிறந்தவாற்றில் இவர்க்குண்டான இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸ்ரீ ப்ருந்தாவன வ்ருத்தாந்தத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு அது பூதகாலமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ஸமகாலம்போலே கிட்டிநின்று அநுபவிக்கிறார்" இத்யாதிகள் காண்மின்.

... (*)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 55.

துவளறுசீர் மால்திறத்துத் தொன்னலத்தால் * நாளும்
துவளறுதன் சீலமெல்லாஞ் சொன்னான் *—துவளறவே
முன்ன மனுபவத்தில் மூழ்கிநின்ற மாறன் * அதில்
மன்னுமுவப் பால்வந்த மால்.

முன்னம் அநுபவத்தில்	கீழ்ப்பதிகத்தில் எம்பெருமானை அநுபவிக்குந் திறத்தில்
துவள் அற மூழ்கி நின்ற மாறன்	ஒரு குறையுமின்றிக்கே பரிபூர்ணமாக அவகாஹிக்கப் பெற்றிருந்த ஆழ்வார்
அதில் மன்னும் உவப்பால் வந்த மால்	அவ்வநுபவத்தில் பொருந்தி நிற்கப் பெற்ற ஆனந்தத்தாலுண்டான வியாமோஹத்தினால்
துவள் அறு சீர் மால் திறத்து	குற்றமற்ற கலியாணகுணங்களை யுடைய எம்பெருமான் விஷயத்தில்
தொல் நலத்தால்	இயற்கையான பக்தியால்
நாளும் துவள் அறு	நித்ய நிர்துஷ்டமாயிருக்கின்ற
தன் சீலம் எல்லாம்	தம் படிகளையெல்லாம்
சொன்னான்	அருளிச்செய்தார்.

* * * துவளில் மாமணிமாடத் திருவாய்மொழியானது ஆழ்வார் தம்முடைய படிகளைத் தாமே தெரிவிப்பது என்று ஈட்டி லருளிச் செய்தபடியே இங்கு மருளிச் செய்கிருர். "மாறன் தன் சீலமெல்லாம் சொன்னன்" என்கிருர். ஹேயகுணம் சிறிதுமின்றிக்கே ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகனை எம்பெருமான் விஷயத்தில் பக்தியடியாகத் தமக்குண்டான படிகளை யெல்லாம் *துவளில் மாமணிமாடப் பதிகத்தில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்; அதற்குக் காரணம்-கீழ்ப் பதிகத்தில் விளைந்த அனுபவமே என்றதாயிற்று.

ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமானுடைய தன்மைகளை வருணிப்பதில் எவ்வளவு குதூஹலமோ அவ்வளவு குதூஹலம் தம்முடைய தன்மைகளை வருணிப்பதிலுமுண்டு. எம்பெருமானுக்கே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் புகுந்த பெரியாழ்வார் * அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு* என்று தமக்கும் தாமே மங்களாசாஸநம் செய்துகொண்டார்; எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பாங்காக அநுபவிக்கவல்ல அடியார்கள் இல்லையாயின் எம்பெருமானிருந்து யாது பயன்? நிலா தென்றல் முதலானவை பரம போக்யமேயானாலும் அவை அநுபோக்தாக்களுக்கு உபயோகப்படாதவளவில் 'காட்டி லெறித்த நிலாப் போலே' என்னும்படி. அவத்யம் பெறுகின்றனவன்றே. அப்படியே, எம்பெருமானுடைய பெருமையும் அவனை நன்ருக அநுபவிக்கவல்லவர்களுடைய பெருமையிலே சொருகி நிற்கும். பாகவதர்களின் பெருமையைப் பேசுவதும் பகவானுடைய பெருமையைப் பேசுவதேயாகும். ஆனதுபற்றியே *திருமாலவன் கவி* என்று பகவத்கீர்த்தனமாகக் கொண்ட திவ்யப்ரபந்தத்திலே *பயிலுஞ் சுடரொளி* *நெடுமாற்கடிமை* முதலான பதிகங்கள் பாகவத ப்ரபாவ கீர்த்தந பரங்களாகவும் அமைந்தன.

பாகவதர்களுள் ஆழ்வார் சிறந்தவரன்றே. ஆத்ம ப்ரசம்ஸை [அதாவது தற்புகழ்ச்சி] அவத்யமானாலும் பகவத் விஷயத்திலுண்டான தமது ஈடுபாட்டைத் தாமே பேசிக்கொள்வது தகுதியேயாகும். இது அவத்யமன்று. ஆனல், 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் நான் இப்படியிப்படி யீடுபட்டிருக்கிறேன்' என்று வ்யக்தமாகச் சொல்லிக் கொள்வதில் ஆழ்வார்க்குச் சிறிது ஸங்கோசமுண்டாயிற்றுப் போலும். எம்பெருமானும் தன்னுடைய பெருமையைத் தானே ஒரு பெரிய பிரபந்தமாக வெளியிட்டுக்கொள்ள வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அப்படி நாமே நம் பெருமையைப் பேசிக்கொண்டால் அது சுவைமிக்கதாகாது என்று பார்த்து நம்மாழ்வார்மீது ஆவேசித்து அவர் வாக்காலே தானே தன் பெருமைகளைப் பேசிவிட்டுக் "குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன" என்று ஆழ்வார்மேலே ஆரோபணம் செய்தான் என்று சொல்லுவதொன்றுண்டு; இவ்விஷயத்தை ஆழ்வார் தாமே மேலே ஏழாம் பத்தில் *என்றைக்கு மென்னை* என்கிற திருவாய்மொழியிலே நன்கு வெளியிடக் காண்கிருேம். அதுவேபோல இப்போது ஆழ்வார் தாமும் தம் பெருமையைத் தாமே வெளியிட்டுக்கொள்ள வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அது சுவையுடைத்தாவதற்காக அதை வேருெருவர் தலையில் ஏற்றப் பார்த்துத் தோழிமார் பாசுரமாக வைத்து இத் திருவாய்மொழியை அமைத்தருளினாராயிற்று; ஆழ்வார் பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டிருக்கும் பெருமையை வேறு சில பாகவதர்கள் எடுத்துக் கூறுவதாக உள்ளுறை பொருள் காண்க.

திருநகரியைச் சேர்ந்த நவ திருப்பதிகளுள் தலைவில்லிமங்கலம் என்பது ஒரு ஆச்சரியமான திவ்யதேசம். இரட்டைத் திருப்பதி யென்றும் அது வழங்கப்பெறும். அத்தலத்தில் ஆழ்வார் தமக்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தைத் தோழிமார்கள் தாய்மார்க்கு உரைப்பதாக இத்திருவாய்மொழி அமைந்திருக்கின்றது.

ஆழ்வார் பகவானை அநுபவிக்கும் திறத்தில் ......ரம், தோழி பாசுரம், மகள் பாசுரம் என்று மூன்று வகுப்புகளுண்டு. திருவாய்மொழி யாயிரத் துள்ளும் மொத்தம் நூறு பதிகங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் எழுபத்து மூன்று பதிகங்கள் தாமான தன்மையிற் பேசினவை. இருபத்தேழு பதிகங்கள் பெண்பாவனையிற் பேசினவை. அவற்றுள், மகள் பாவனையில் பேசின பதிகங்கள் பதினேழு; தாய் பாவனையிற் பேசின பதிகங்கள் ஏழு; தோழி பாவனையிற் பேசின பதிகங்கள் மூன்று—என்று விவேகித்துக் கொள்க. தோழிப் பதிகங்கள் மூன்றுவன—(1) *தீர்ப்பாரையாமினி. (2) *துவளில் மாமணிமாடம் (இத் திருவாய்மொழி). (3) *கருமாணிக்கமலைமேல்.

மகள் பாசுரம், தோழி பாசுரம், தாய் பாசுரம் என்ற மூன்று வகையிலும் பதிகங்கள் அமையப்பெற்றது கீழ் நாலாம் பத்துப்போலே இந்த ஆறும் பத்துமாகும். இதில் *வைகல் பூங்கழிவாய்* மின்னிடை மடவார் *பொன்னுலகாளீரோ* என்ற மூன்று பதிகங்கள் மகள் பாசுரங்கள். *மாலுக்கு வையம் *உண்ணுஞ் சோறு* என்ற இரண்டு பதிகங்கள் தாய் பாசுரங்கள். இத்திருவாய்மொழிதான் தோழி பாசுரமாயிற்று.

தோழி சொல்வதுபோலவும் தாய் சொல்வதுபோலவும் மகள் சொல்வதுபோலவும் பாசுரங்கள் வெளிவந்தாலும் பாசுரங்கள் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறானது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகினாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமா போலே மேற்சொன்ன மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் * குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்* என்று ஆழ்வார் பாசுரமாகவே தலைக்கட்டும்.

இப்பதிகத்தின் அவதாரிகையில் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி:—"இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழும் மேலுமெல்லாம் எம்பெருமானைக் கவி பாடினார். இத்திருவாய்மொழியில் தம் படி சொல்லுகிறார்.......தமக்கு பகவத் விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். 'இத்திருவாய்மொழி ஆழ்வார் ப்ரக்ருதி சொல்லுகிறது' என்று நம் முதலிகளெல்லாரும் போர விரும்பியிருப்பர்கள்....தாமே வேணுமாகாதே தம் படி பேசப்போதும்." (*)
இத்யாதிகள் இங்கு அநுஸந்தேயம். ....

நீதிமன்றத்தில் ஓர் தீர்ப்பு.

காஞ்சீபுரம் தீபப்ரகாச தேவஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த வேதாந்த வாசிரியர் புரட்டாசித் திருவோணத்தன்று தேவப்பெருமாளுடைய மங்களாசாஸனத்திற்கு எழுந்தருளும்போது தென்கலை மிராசுதாரர்கள் இயல் கோஷ்டியை வரதன் ஸன்னிதி கோபுர வாசலுக்குள் சாற்றின பின்பு, ஸ்வாமி வாஹன மண்டபத்தி லெழுந்தருளி யிருந்து படி களைந்து கைப் பலகையில் திருமலைக்குப் புறப்படும்போது தென்கலையார் முன்கோஷ்டியாக ஸ்தோத்ர பாடம் சொல்லிக்கொண்டு போவது, அவர்களின் பின்னே தாதாசாரியர்கள் ஸ்தோத்ர பாடம் சொல்லுவது—இப்படியாக மங்களாசாஸனம் முடிந்த பின்பு இயல் கோஷ்டியுடன் மாடவீதிப் புறப்பாடு கண்டருளித் தம் ஸன்னிதி சேர்வதென்று நெடுநாளைய வழக்கப்படியும் ஹைகோர்ட்டு தீர்ப்பின்படியும் நடந்துவருகின்றது. சில வருடங்கட்கு முன்பு திருமலை மேல் தேசிகப் பிரபந்தம் சொல்லவேணுமென்று வடகலையார் முயற்சி செய்ய, அதை டிரஸ்டி

களும் எண்டோமெண்டு போர்டு கமிஷனரும் புதுச் செய்கையென்று தடுத்துவிட்டார்கள். எண்டோமெண்டு கோர்ட்டில் பல வருஷங்கள் விசாரணை நடந்து இது தவறான செயல் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அப்படி முடிவு செய்யப்பட்ட ஸமயம் புரட்டாசித் திருவோணத்தின் முதல் நாளாக இருந்தபடியால் (அவ்வாண்டில்) மறுநாள் நடைபெற வேண்டிய சாத்துமறைத் திருநாளை அறவே நிறுத்திவிட்டார்கள். அது தங்களுடைய துக்கம் அஸஹ்யம் என்று காட்டுவதற்காகவாம். பிறகு செங்கற்பட்டு ஸப் கோர்ட்டில் இதற்காக அஸல் ஸூட்டு போட்டார்கள். இது நாலைந்து வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது. அந்த வ்யவஹாரம் விசாரணையாகி (10—8—62) வெள்ளிக்கிழமையன்று முடிவு பெற்றது. கோர்ட்டு காஸ்டுடன் ஸூட் டிஸ்மிஸ்ட் என்பதுதான் முடிவு. உள் விசேஷங்கள் பிறகு.

பக்தர்களுக்கு ஒரே ஒரு விஷயம் நாம் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். ஸகல ஆழ்வார்களுடையவும் ஸகல ஆசாரியர்களுடையவும் திருவவதார ஸ்தலங்களில் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களையோ ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்தோத்ரங்களையோ பக்தர்கள் யதேஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்வதற்கு எவ்விதமான தடையும் காணப்படவில்லை. “நாங்கள் இன்னது சொல்லவேணும்; இதற்கு அநுமதி கொடுக்கவேணும்” என்று நீதிமன்றத்திற் சென்று அபேக்ஷிப்பாருமில்லை. அபேக்ஷிக்க வேண்டிய ப்ரஸக்தியுமில்லை. ஆழ்வா ராசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்களில் மட்டுமன்று. எந்த திவ்யதேசத்திலும் ஸகல ஆழ்வாராசாரியர்களினுடையவும் ஸ்தோத்ரங்களையும் பாடல்களையும் ஓளவின் கீழ் அநுஸந்திப்பது அநாதியாயும் நிராபாதமாயும் நடந்துவருவதைக் காணுகின்றோம். வேதாந்த வாசிரியர்க்கு மட்டும் புதிய புதிய கிளர்ச்சிகளும் தடையுத்தரவுகளும் தோன்றுவதற்கு என்ன காரணமென்பதை புத்திமான்கள் தம் தம் மனத்தினுள்ளே விமர்சிப்பது. விமர்சித்தால் புதுத்தெய்வம் கொண்டாடுந் தொண்டரென்பது எளிதில் புலப்படும்.

இங்ஙனம்,

காஞ்சீபுரம். தி. த. பாஷ்யகாரர்.

(ஷை தாவாவில் பிரதிவாதிகளில் ஒருவர்.)

நமது பத்ரிகாபிமானிகளுக்கு அறிவிப்பு

1. நமது ஸ்ரீராமாநுஜனுடைய வுருவம் டபுல்க்ரவுன் என்பது. இப்போது உங்களுடைய கையில் திகழும் பத்ரிகையின் உருவமே அது. இதுதான் நமது பத்ரிகையின் நிரந்தரமான உருவம். ஆனால் சில ஸமயங்களில் இவ்வுருவத்திற்குரிய காகிதம் (Printing Paper) கிடைக்க சிரமமேற்பட்டால் அப்போது இதனில் சிறிது சிறிதான புல்ஸ்கேப் உருவம் கொள்ளப்படுகிறது. அதனால் பத்திரிகைகளை வரிசையாக பயிண்டு செய்து கொள்வதற்கு அஸௌகரியம் விளைகின்றதென்பதை நாம் அறியாமலில்லை. இத்தகைய அஸௌகரி இனிமேல் நேராதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். இதே உருவத்தில் வெளிவரும்.

2. சந்தாபாக்கியுள்ளவர்கள் பலபேர்கள். அவர்களுக்கு நாம் கடிதமெழுதி நினைப்பூட்டவேண்டுமோ? பத்ரிகை கிடைத்து வாசிக்கும்போது பாக்கியிருப்பது தம்தமக்கே நினைவுக்கு வருமே. பத்ரிகையின் அபிவிருத்தியை உத்தேசித்து அவரவர்கள் ச்ரத்தையுடன் சந்தாபாக்கியை அனுப்பிவைப்பது நலம்.

3. நமது க்ரந்தமாலா கார்யாலயத்திலிருந்து ஸ்ரீராமாநுஜன் போலவே மற்றுமிரண்டு பத்ரிகைகளும் மாதந்தோறும் வெளிவருகின்றனவென்பதைப் பெரும்பாலும் உலகமறியும். அறியாதவர்களுக்கு இது தெரிவிக்கலாகிறது. வைதிகமனோஹரா என்பது ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பத்ரிகை. வடமொழியில் ஸாதாரண பரிசயமுள்ளவர்களுக்கும் எளிதாகப் புரியும் படியான சைலியில் ஸ்ரீராமாயண பகவத்கீதாதி தத்துவங்களைப்பற்றின வியாஸங்கள் இதில் வெளியிடப்படுகின்றன. இருபது ஆண்டுகளாக வெளிவருகின்றது. ஸம்ஸ்க்ருதாபிமானிகள் அவசியம் வாசிக்கவேண்டிய பத்ரிகை இது. இதற்கு வருடச்சந்தா 5 ரூ. ஆனாலும் வித்யார்த்திகளுக்கும், உபபத்தி குறைவாகவுள்ள பண்டிதர்களுக்கும் (2–50) பாதி சந்தாவே வைத்திருக்கிறோம். இதுகாறும் இப்பத்திரிகை மூலமாக வெளிவந்த நூல்களும் பெரிய வியாஸங்களும் ஏறக்குறைய நூறு உள்ளன. அவை தனியாகவும் கிடைக்கும். கியாடலாக் வரவழைத்துப் பார்த்துக்கொள்க. இதேபோல் தெலுங்கு பாஷையில் மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்ரிகைக்கு ஸ்ரீராமாநுஜபத்ரிக என்றே பெயர். இதுவும் ஸ்ரீராமாநுஜன் ஆரம்பித்த நாளிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடந்துவருகின்றது. இதில் தற்காலம் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆந்திரபாஷையில் டீகை வெளியிடப்பட்டு வருகின்றது. இதுவரை முதலாயிரத்தில் பெருமாள் திருமொழி, திருச்சந்தவிருத்தம் தவிர மற்ற எட்டுப் பிரபந்தங்களுக்கும் டீகை வெளிவந்து தனிப் புத்தகங்களாகக் கிடைக்கின்றன.

4. திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு ஹிந்தீ பாஷையிலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலும் வியாக்கியானம் இங்கு அச்சிடப்பட்டுவருவது பெரிய காரியம். அதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமுள்ளவர்கள் ரிப்ளைகார்டு எழுதிக்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வது. இங்ஙனம்,

சின்னகாஞ்சீபுரம் க்ரந்தமாலா கார்யாலயத்தலைவர்.

பாம்பே நகரத்தில் பிரசாரகர்கள்

நமது க்ரந்தமாலாபதிப்புகளை பாம்பே நகரத்தில் பலர் பெற விரும்பியதனால் அவ்விடத்தில் (1) Sri T. V. S. Giri, c/o Giri Trading Agency, 25, Bank St., Bombay-1. (2) Religious Book Sellers & Publishers, near Matunga Railway Station (C.R) Matunga, Bombay-19. இவ்விரண்டிடங்களிலும் நமது பதிப்புகள் கிடைக்கும்.

திருவல்லிக்கேணி யுபந்யாஸமாலை

சென்ற ஜூன் மாதத்தில் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி தேவஸ்தான தர்மகர்த்தாக்கள் ஷை தேவஸ்தானத்தில் 10 உபந்யாஸங்கள் செய்யவேணுமென்று நம் ஸ்ரீராமாநுஜன் ஆசிரியரைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதன்படி அங்கு 10 உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. அவையாவன—1. ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதியின் பிரபாவம். 2, 3, 4, கீதையின் ஷட்கத்ரயம். 5. அழகியசிங்கர் பிரபாவம். 6, 7, 8. திருமந்த்ரார்த்த, த்வயார்த்த, சரமச்லோகார்த்தங்கள். 9. எம்பெருமானார் பிரபாவம் 10. "நம் ஆசாரியர்கள்." ஆக இப்பத்து உபந்யாஸங்கள் நிகழ்ந்தன. இவற்றில் 1 to 4 உபந்யாஸங்கள் அம்ருதலஹரீ பத்ரிகையிலும் பக்தன் பத்ரிகையிலும் அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றன. மற்ற ஆறு உபந்யாஸங்கள் இப்போது இவ்விதழின் வாயிலாக வெளிவருகின்றன. இந்த 10 உபந்யாஸங்களும் சேர்ந்த தனிப்புத்தகமும் க்ரந்தமாலா ஆபீஸில் 2 ரூபா விலைக்குக் கிடைக்கும். "திருவல்லிக்கேணி ஸன்னிதி யுபந்யாஸ மாலை" என்பது நூலின் பெயர். ... (*)

ஸ்ரீ:

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸந்நிதி உபந்யாஸமாலையில் எம்பெருமானார் வைபவம்.

குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலிய நூல்களில் காணப்படும் ஸ்வாமி வைபவம் ஸுப்ரஸித்தமாகையாலே அதை விவரித்துப் போதுபோக்குகையை விட்டு, ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் * விண்ணீல மேலாப்புப் பதிகத்தில் பாட்டுத்தோறும் காட்டியருளின எம்பெருமானார் வைபவம் ஈண்டு உபந்யஸிக்கப்படுகின்றது. திருவேங்கடமுடையான் பக்கலிலே மேகத்தைத் தூது விடுவதாக இப்பதிகம் அமைந்துள்ளது. காளிதாஸ மஹாகவி மேகஸந்தேச மென்றொரு சிறு காவிய மியற்றி, அதில், குபேர சாபத்தினால் பூலோகத்திலே வந்து சேர்ந்த ஒரு யக்ஷன் தன்னுடைய மனைவிபாடே மேகத்தைத் தூது விடுவதாக வைத்தனன். அதில் ஒரு சுலோகம்—

“ தூமஜ்யோதிஸ் ஸலிலமருதாம் ஸந்நிபாத: க்வ மேகஸ்
ஸந்தேசார்த்தா: க்வ படுகரணை: ப்ராணிபி: ப்ராபணீயா:,
இத்யௌத்ஸுக்யாத் அபரிகணயந் குஹ்யகஸ் தம் யயாசே
காமார்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்ருபணாச் சேதநாசேதநேஷு ”.

என்பது. இதன் கருத்தாவது—புகையும் சோதியும் தண்ணீரும் காற்று மாகிற அசேதநபதார்த்தங்களின் கூட்டரவே மேகமெனப்படுகிறது; ஆகவே மேக மென்பது அறிவில்லாப் பொருளென்று தேறிற்று. இதன் மூலமாக ஸமாசாரம் சொல்லி யனுப்புவது எப்படி? இங்குச் சொல்லுகிற ஸமாசாரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும் அங்குச் சென்று அதை விவரித்துச் சொல்லவும் தகுதியான கரண பாடவமுள்ளவர்களை யன்றோ தூதுவிடவேணும். இந்த யோக்யதையற்ற மேகத்தைத் தூது விட்டு லாபமென்ன? எப்படி இவன் தூது விடுகிறான்? என்று கவிதானே ஒரு சங்கையைக் கிளப்பிக் கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரம் தானே சொல்லி முடித்தான் “காமாதுரனாகையாலே சேதநா சேதநவிவேகமற்றுச் செய்கிற காரியமிது” என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினான்.

ஆழ்வார்கள் பக்ஷிகளையும் மேகத்தையும் எம்பெருமான் பக்கலிலே தூது விடுவதுண்டு. கீழே காட்டிய சங்கை இங்கு முண்டாகலாம். காளிதாஸன் போலே அவிவேக நிபந்தனமான அசேதந தூத்ய மென்று முடிவு செய்திடாமல் ஸதாசார்யர்களைத் தூது விடுவதாக மிகச் சிறந்த உபபத்திகளுடன் நிர்வஹித்துள்ளார்கள். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞானகர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தாநே பேசும்” என்கிற சூர்ணையினால் பக்ஷிஸாமாந்யத்திற்கு ஸ்வாபதேசமும், “விவேகமுகராய் நாலுரைத்து” என்று தொடங்கிச் சில சூர்ணைகளாலே அன்னம் நாரை கொக்கு குருகு கிளி பூவை குயில் மயில் முதலான பக்ஷி விசேஷங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமுமருளிச் செய்து, “பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட்கொண்டு” என்று தொடங்கும் சூர்ணையினால் “பரஸம்ருத்தியே பேறான அன்புகூரு மடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கையருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேக மென்னும்” என்று, முதலாழ்வார்கள் திருமழிசைப்பிரான் திருமங்கை மன்னன் எம்பெருமானார் போல்வார் மேகமாகச் சொல்லப்படுபவர்களென்று அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆசாரியர்க்கும் மேகத்திற்கும் பல வகைகளாலே ஸாம்யமுண்டு; பதின்மூன்று வகைகளாலே ஸாம்யத்தை இங்கு நிரூபிப்போம்,

1. மேகமானது கடல்நீரை முகந்துகொண்டு வர்ஷிக்கும். ஆசிரியர்கள் * ச்ருதி ஸாகராத் * என்றும் * த்ராவிட வேத ஸாகரம் * என்றும் சொல்லப்படுகிற உபய வேதக்கடலிலுள்ள ரஸப்பொருள்களை முகந்துகொண்டு வர்ஷிப்பர்கள்.

2. மேகமானது உப்புத்தண்ணீரையும் தன் வாய்க்கொண்டு மிக மதுரமாக்கி வர்ஷிக்கும். ஆசிரியர்கள் சாஸ்த்ரக் கடல்களிலே விரஸமாகக் காணும் பொருள்களையும் தங்கள் வாக்காலே மிக மதுரமாக்கி உபந்யஸிப்பர்கள்; "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே" என்கிற ஆசார்யஹ்ருதயஸ்ரீஸூக்தியை இங்கே காண்க.

3. மேகமானது * உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து * என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் சென்று வேண்டினவிடத்தே பெய்யும். ஆசிரியர்கள் * எண்டிசையும் பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகர ராமின் திரிந்து * என்கிற பூதத்தாழ்வாரது நியமனப்படியே சிஷ்யர்களுள்ளவிட மெங்கும் ஸஞ்சரித்து நல்ல அர்த்தங்களைப் பெய்து உபதேசிப்பர்கள்.

4. மேகமானது பள்ளமான விடங்களிலே பெய்து அவற்றைப் பூரிக்கும். ஆசிரியர்களும் *நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்*என்றிருக்கும் பரமஸாத்விகர்களிடத்தே அர்த்தங்களைத் தேக்கிவைப்பர்கள்.

5. மேகமானது எப்போதும் பெய்யாது; சில கால விசேஷங்களிலே பெய்யும். ஆசிரியர்களும் தாபம் மிக்கவர்கள் வந்து வேண்டுங் காலங்களிலும், *மூலைக் கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுங் கணக்கிலே தாங்கள் தரிக்கைக்காக வாய்விட்டுப் பேச வேண்டிய காலங்களிலும் அர்த்தங்களை வர்ஷிப்பர்கள்.

6. மேகம் பெய்யவேண்டிய காலங்களிலே பெய்யாவிடில் உலகில் தீங்கு மலியும். ஆசிரியர்களும் உபதேசிக்கவேண்டிய காலங்களிலே உபதேசியா தொழியில் தேஹாத்ம ப்ரமம், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய ப்ரமம், அந்ய சேஷத்வ ப்ரமம், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயம் ஆபாஸ பந்து ஸங்கம் விஷய ப்ராவண்யம் முதலான தீங்குகள் மலியும்.

7. * திங்கள் மும்மாரிபெய்து * என்கிறபடியே மேகமானது மூன்று மழை பெய்து வாழ்விக்கும். ஆசாரியர்களும், ரஹஸ்யத்ரயம், தத்வத்ரயம், (கீதையில்) ஷட்கத்ரயம், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள், பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் என்றிங்ஙனேயான மும்மாரிகளைப் பெய்து வாழ்விப்பர்கள்.

8. மேகமானது எவ்வளவு வர்ஷித்தாலும் வர்ஷித்தோமென்றிராமே மேன்மேலும் வர்ஷிக்கையில்தானே ஊக்கங்கொண்டிருக்கும். ஆசாரியர்களும் உபதேசங்களையும் உபந்யாஸங்களையும் எவ்வளவு நிகழ்த்தினாலும் த்ருப்தி பெறுமே மேன்மேலும் ஸ்ரீஸூக்திகளை வர்ஷிக்கக் குதூஹலங்கொண்டே யிருப்பர்கள்.

9. மேகமானது கைம்மாறு கருதாமே தன்பேறாக வர்ஷிக்கும். ஆசாரியர்களும் ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜனர்களாய்ப் பொழிவர்.

10. மேகமானது சில ஸமயங்களிலே நாலு சிறு துளிகளைப் பெய்து விட்டுப் போய் விடும்; மற்றுஞ் சில ஸமயங்களிலே * கடல்வாய்ச் சென்று மேகம் கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய் பட நீர் முகந்தேறி யெங்குங் குடவாய்பட நின்று மழை பொழியும் * * தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் * என்கிறபடியே கனக்கப் பொழியும். ஆசாரியர்களின்படியு மிப்படியே. செவியிலே நாலு வார்த்தைகளைச் சொல்லி நிற்கிற காலமுமுண்டு; * ஏற்ற கலங்க ளெதிர்பொங்கி மீதளிப்ப மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்போலே வாங்கக் குடம் நிறையப் போதும் போது மென்னும்படி பொழிவது முண்டு.

11. மேகம் சில விடங்களிலே சில காலங்களிலே பெய்கிற நீரானது முத்தாகி மேன்மை பெறும். ஆசாரியர்கள் சில வ்யக்தி விசேஷங்களிலே உபதேசிக்கிற அர்த்த விசேஷங்கள் முத்துப்போலே பின்புள்ளார்க்கும் அணிகலமாயிருந்து அநர்க்கமா யிருக்கும்.

12. மேகம் பெய்த நீர், நதிகள் குளங்கள் ஏரிகள் கிணறுகளாகிய இவற்றில் சேர்ந்தால் அனைவர்க்கும் உபஜீவ்யமாய், மற்றை யிடங்களில் தேங்கினல் வாய் வைக்க வொண்ணுததாய்ப் போம். ஆசாரியர்கள் வர்ஷித்த அர்த்தங்களும் நல்ல ஞானத்துறைகளிலே சேர்ந்தால் * "பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:" என்ற காடக ச்ருதியின் கணக்கிலே உபதேசபரம்பரையிலேவந்து உபஜீவ்யமாகும்; அவையே அநதிகாரிகள் பக்கலிலே தேங்கினல் அப்ரயோஜநமாயொழியும்.

13, மேகம் * எத்தனையும் வான் மறந்தகாலத்தும் பைங்கூழ்கள் மைத் தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் * என்கிறபடியே பயிர்களால் ப்ரதீக்ஷிக்கப்பட்டு அவற்றை வாழ்விக்கும். * நீர்காலத் தெருக்கிலம் பழவிலைபோல் வீழ்வேனை * என்கிறபடியே எருக்கிலைபோல்வனவற்றை மாளச்செய்யும். ஆசாரியர்கள்படியு மிப்படியே; * நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன, நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலா வண்தமிழ் மறை வாழ்ந்தது * என்ற இராமாநுசநூற்றந்தாதி காண்க. .... (*)

இனி * **விண்ணீலமேலாப்பு** என்கிற நாச்சியார் திருமொழிப் பதிகத்தில் பாசுரந் தோறும் ஆண்டாள் மேகத்திற்கு இடுகிற அடைமொழிகள் எம்பெருமானுர்க்கு மிகவும் பொருத்தமா யிருக்கின்றன வென்பதை ஈண்டு நிரூபிப்போம்.

1. முதற்பாட்டில், * மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்காள்! * என்றுள்ளது; மேலாப்பாவது மேற்கட்டு; விதானமெனப்படும். அது எப்படியிருக்கு மென்றல் விசித்திரமான வர்ணங்கள் அமையப் பெற்றிருக்கும். ஸுதர்சந சதகத்தில் ஜ்வாலா வர்ணநத்தில் ஐந்தாவது ச்லோகம்—*ச்யாமம் தாமப்ரஸ்ருத்யா க்வசந பகவத:* என்பது. அதில் "வ்யாதங்வாநம் விதாநச்ரிய முபசிநுதாத் சர்ம வச் சக்ரபாநம்" என்பது முடிவு. ஸுதர்சநஜ்வாலையே விதானமாகச் சொல்லிற்று. இனி ஸ்வாமியைப் பற்றிக்கேண்மின். இராமாநுசநூற்றந்தாதியில்* அடையார்கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு........இராமனுசமுனியாயினவிந்நிலத்தே * என்கிற பாசுரத்தாலும், யதிராஜஸப்ததியில் * "வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர்முராரே:" * என்ற சுலோகத்தாலும் எம்பெருமானுர் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் தோற்றமென்று காட்டப் பட்டது. சரித்திரவகையில், ஸ்வாமி சேஷாவதாரர் என்கிறதத்துவம் இருக்கச் செய்தேயும் ப்ரபாவ விசேஷங்களை நோக்கிப் பலபடியாகவும் உல்லேகிக்க ஔசித்ய முண்டாகையாலே பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் தோற்றமாக உல்லேகித்ததும் ஒக்கும். "அஸ்த்ரக்ராமாக்ரேஸரம்" என்று பட்டரும், * அஸ்த்ரக்ராமஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய ப்ரஸூதிம் யம் ப்ரசக்ஷதே, ஸோவ்யாத் ஸுதர்சநோ விச்வம் ஆயுதை: ஷோட சாயுத: * என்று தேசிகரும் பணித்தபடியே ஆயுதத்தலைவர் திருவாழியாழ்வானே யாதலாலும் அந்தத்திருவாழியாழ்வான் (ஸுதர்சந சதகத்தில்) விதானமாக வரு ணிக்கப்பட்டிருப்பது கீழே விவரிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் இங்கு ஆண்டாள் பாசு ரத்தில் மேலாப்பு என்றது உடையவர் திருவாழியாழ்வான் தோற்றமென்று உத்ப் ரேக்ஷிக்கவுரியர் என்பதைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளத்தகும். * தொடுத்து மேல் விதானமாய பௌவநீராவணை * என்ற மழிசையர்கோன் பாசுரப்படியே திரு வனந்தாழ்வானை விதானமாகக் கொண்டு ஸ்வாமியின் சேஷாவதாரத்வம் தெரி விக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் மிக நன்று. கண்ணன் மதுரையில் நின்றும் திரு வாய்ப்பாடிக்கெழுந்தருளுகையில் ஆதிசேஷனே விதானமாயிருந்தனனன்றே.

2. [மாமுத்த நிதி சொரியும் மாமுகில்காள்.] எம்பெருமானாராகிற காளமேகம் நவநிதிகளைச் சொரிந்தருளிற்று. அதாவது, ஸ்வாமி திருவாய்மலர்ந்தருளின திவ்ய க்ரந்தங்கள் ஒன்பது; (1) ஸ்ரீபாஷ்யம். (2) வேதாந்த தீபம். (3) வேதாந்த ஸாரம். (4) வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம். (5) கீதா பாஷ்யம். (6) நித்யமென்கிற பகவதாராதன ப்ரயோகம். (7) சரணாகதி கத்யம். (8) ஸ்ரீரங்க கத்யம். (9) ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், இவ்வொன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சேமவைப்பான நிதிகளாதலால் * மாமுத்த நிதி சொரியும் மாமுகிலென்றது மிக்க பொருத்தமாயிற்று. முத்துப்போன்ற ஆசாரியர்களை ஸ்தாபித்தவரென்பதும் விவக்ஷிதம். சுத்தஸாத்விகர்கள் முத்தாகச் சொல்லப்படுவர்கள்.

3. மூன்றாம் பாட்டில் * அளியந்த மேகங்காள்!* என்பது விளி; தயை பண்ணுமியல்வுடைய மேகங்களே.! என்றபடி. க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யரென்று எம்பெருமானார்க்கே ப்ரஸித்தியாதலால் இது மிக்கபொருத்தமாகும்! ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "நண்ணாதார் மெய்யிலூனைசை நிர்வேதத்தோடே..." என்று தொடங்கி "தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது' என்றருளிச்செய்தது இங்கே அவசியாநுஸந்தேயம். இவரடி பணிந்தவரென்றது *மாறனடிபணிந்துய்ந்த எம்பெருமானாரை.

4. நாலாம் பாட்டில் * மின்னுகத் தெழுகின்ற மேகங்காள்!* என்பது விளி; மின்னல் தோன்றப்பெறாத மேகம் அவ்வளவாக வர்ஷிக்கமாட்டாது. மின்னலுள்ளபோது கனத்த வர்ஷம் அணித்தென்று நிச்சயிக்கும்படி யிருக்கும். ஸுதர்சந சதகத்தில் * "க்ருஷ்ணம் போதஸ்ய பூஷா" * என்கிற ச்லோகத்தில் * ப்ராப்தாம் ஆவேதயந்தீ உத்படாம் வ்ருஷ்டிம் சஞ்சலா * என்றதும் காண்க. ஆகவே, பெய்யாத வெறும் மேகமன்றிக்கே நன்கு பெய்யும் மேகமே! என்றபடியாய் எப்போதும் அர்த்தங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டேயிருக்கு மெம்பெருமானாரைச் சொல்லிற்றாகிறது. அன்றியே, ஆகத்து—திருமார்பிலே, மின் எழுகின்ற—மின்னற்கொடிபோன்ற யஜ்ஞஸூத்ரம் விளங்கப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம். மதாந்தர ஸந்யாஸிகளைப்போலே யஜ்ஞோபவீதத்தை அறுத்துப்பொகடுகையன்றிக்கே * உபவீதிநம் * விமலோப வீதம் * இலங்கிய மின்னூல (முந்நூல்) வாழி * என்கிறபடியே அந்த யஜ்ஞோபவீதம் மிக அழகாக விளங்குந்தன்மை வக்தவ்யமேயாகும். "ஸௌதாமநீஸவர்ண ஸௌவர்ண யஜ்ஞ ஸூத்ரம்" ஆகையாலே மின்னலாகச் சொல்லிற்று. அன்றிக்கே. ஆகத்து—திருமேனியிலே, மின் எழுகின்ற · மின்னல்போல் பளபளவென்று திகழ்கின்ற காஷாயம் காட்சிதரப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம்.

5. ஐந்தாம் பாட்டில் * வான் கொண்டுகிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள்!* என்று விளியுள்ளது. வான் என்று பரமபதம்; அதைக் கையிலே கொண்டுகிளர்ந்தெழுந்த மேகமாம் எம்பெருமானார். இவ்விடத்தில் * ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன், வல்வினையேன் மனத்திலீனங்கடிந்த இராமானுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்தானங்கொடுப்பது தன்தகவென்னுஞ்சரண்கொடுத்தே * என்கிற நூற்றந்தாதிப்பாசுரம் எமது விரிவுரையோடுங் காணத்தக்கது. அன்றிக்கே, சரணாகதிகத்யத்தில் * அஸ்து தே, தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்ற விடத்திற்கு ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இட்டருளின வியாக்கியானத்தின் படியே, வான் கொண்டு—பரமபதத்தை தமக்கும் தம்மடியார்க்கும் உரித்தாகப் பெற்றுக்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த எம்பெருமானாரே! என்றபடியுமாம். அன்றிக்கே * லோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் யத்ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத: * என்கிற சுலோகத்திலமைந்த ஐதிஹ்யத்தின்படியே கூரத்தாழ்வான் ஸம்பந்தத்தாலே தமக்குப் பரமபதம் கரஸ்தமென்று கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம்.

6. ஆறாம் பாட்டில் * சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தண்முகில்காள்!* என்று விளியுள்ளது. ஜலம் என்கிற வடசொல் சலமெனத் திரிவது போலவே ச்சலம் என்கிற வடசொல்லும் சலமெனத் திரியும். சலமாவது கபடம். யாதவப்ரகாசனுடைய கபடத்தை, கொண்டு—யாத்திரை வழியில் தெரிந்துகொண்டு, திரும்பினஸ்வாமியே! என்றபடி. அங்ஙனம் திரும்பிவருகையில் தேவப்பெருமாளுக்குவிடாய்தீரத் தீர்த்தமளித்ததனால் ஜலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த வென்பதும் மிகப் பொருந்தும். வீரசைவனுன சோழராஜனுடைய கபடத்தையறிந்து கிளர்ந்தெழுந்த கதையுங்கொள்க.

7. ஏழாம்பாட்டில் * சங்கமாகடல் கடைந்தான் தண் முகில்காள் !* என்று விளியுள்ளது. கடல்கடைந்து அமுதங்கொண்டவனுன எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற மேகமே! என்று அந்யாபதேசத்தில் சொன்னபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் * மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற்கடைந்து, துறைப்பால் படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிர்தம், கறைப் பாம்பணைப்பள்ளியான் அன்பரீட்டங் களித்தருந்த நிறைப்பான் * என்று பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் (கலம்பகத்தில்) பணித்தபடியே மறைப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதமளித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற எம்பெருமானுரே! என்றபடி; * பாமன்னுமாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்—இராமானுசன் * பராங்குசபாதபக்தம் ராமாநுஜம் * என்றிறே நிரூபகம்.

8. எட்டாம்பாட்டில் * கார்காலத் தெழுகின்ற கார்முகில்காள் !* என்று விளியுள்ளது. மழை காலத்தில் எழுகின்ற மேகமே! என்றபடி; * அவிவேககநாந்ததிங்முகே பஹுதா ஸந்தததுக்கவர்ஷிணி, பகவந் பவதுர்திநே* என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸம்ஸார மழைகாலத்திலே தோன்றிய எம்பெருமானுரே! என்றபடி.

9. ஒன்பதாம் பாட்டில் * மதயானை போலெழுந்த என்றதைக் கொண்டே இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் * பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட எங்களிராமானுச முனிவேழம் * என்று அமுதனாருளிச் செய்தார். வேழம்—யானை. பெருகுமதவேழம் * என்கிற பூதத்தார் பாசுரத்தின் விசேஷார்த்தமும் இங்குப் பொருத்தமாகும். அது நம்மால் பலவிடங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆக ஒன்பது பாசுரங்களிலுமுள்ள விசேஷண ஸ்வாரஸ்யத்தை நன்கு நோக்குமிடத்து ஆண்டாள் எம்பெருமானுரையே மேகமாக விளித்துத் தூதுவிட்டாளென்னுமிடம் தெளிவாமென்பது சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. (*)

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதியுபந்யாஸமாலையில் அழகியசிங்கர் ப்ரபாவம்.

"பள்ளியிலோதிவந்த தன் சிறுவன் வாயிலோராயிரநாமம்
ஒள்ளியவாகிப் போத வாங்கதனுக் கொன்றுமோர் பொறுப்பிலனுகிப்
பிள்ளையைச் சீறி வெகுண்டு தூண்புடைப்பப் பிறையெயிற்றனல்விழிப் பேழ்வாய்த்
தெள்ளிய சிங்கமாகிய தேவைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே."

[பெரிய திருமொழி 2—3—8.]

ஸ்ரீநரஸிம்ஹாவதார சரிதம் ஜகத்விக்க்யாதமாதலால் அதைப் பன்னியுரைப்பதை விட்டு ஸாரஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லி முடித்து, இவ்வவதாரத்திலுள்ள பல நுட்பங்களைத் தெரிவிப்போம். வராஹாவதாரத்தில் விறலழிந்தொழிந்த ஹிரண்யாக்ஷனுடைய உடன் பிறந்தவனுன ஹிரண்யகசிபுவென்னு மசுரனை நிரஸிப்பது வியாஜமாக, அவன் மகனுன ப்ரஹ்லாதாழ்வானை யநுக்ரஹிப்பதற்காகவாயிற்று இவ்வவதாரம். இரணியன் அரிய பெரிய தவம்புரிகையில் அதற்கு உவந்து பிரமன்

பிரத்யக்ஷமானபொழுது வேண்டியவாறெல்லாம் வரங்கள்வேண்டி அவற்றைப் பிரமன் கொடுக்கப்பெற்ற பின்னரே அவன் தவத்தினின்று மீண்டனன். பஞ்ச பூதங்களுக்கும் தனித் தனி எவ்வளவு வலிமையுண்டோ அவ்வளவும் அவன் ஒருவனே பெற்றிருந்தான். அப்படிப்பட்ட அவனது வலிமை அரனுக்குமயனுக்கும் அளவிட்டறிந்து அழிக்க வொண்ணாததாயிருந்தது. இந்த ஓர் அண்டத்தில் மாத்திரமேயன்றி எல்லா அண்டங்களிலும் அவன் பெயர் அனைவராலும் போற்றப்பட்டு வந்தது.

உலகங்களில் அவரவர்கள் வைதிகலௌகிக சமயங்களில் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியின் திருநாமங்களைக் கூறும் வழக்கத்தை அறவே யொழிக்கும்படி அச்சமுறுத்தித் தனது இரணியனென்ற பெயரையே கூறும்படி செய்து வந்தனன். அன்றியும், முனிவர் முதலியோர் யாகங்களில் மந்திரபூர்வமாகத் தேவர்களை யுத்தேசித்து இட்டு ஓமஞ்செய்கிற ஹவிர்ப்பாகங்களை யெல்லாம் தானே கைக் கொண்டு உண்பான். யோகப் பயிற்சியில் தேர்ந்த முனிவர்களும் தம் யோகபலத்தாற் பெறும் பதவிகளைப் பெறாது அவனால் இழந்து விட்டார்கள். தேவர்களும் அவனது பாதங்களை யன்றி வேறொன்றைப் பூசிக்க விரும்பாதாராயினர். அவன் தான் பெற்ற வரத்தினால் பெண்களாலும் ஆண்களாலும் நபும்ஸகராலும் மற்றுமெந்தப் பிராணி வர்க்கங்களாலும் இறக்கமாட்டான், பூமியிலும் சாகமாட்டான், ஆகாயத்திலும் சாகமாட்டான். வீட்டினுள்ளேயும் வெளியிலேயும் சாவான். அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களாலும் கொலையுண்ண மாட்டான். இரவிலுஞ் சாவான். பகலிலுஞ் சாவான்- இங்ஙனே பலவகைகளையும் பகுத்துக் கூறிச் சாவாவரம் பெற்றிருந்தான்.

அவனுக்கு அநுஹ்லாதன், ஹ்லாதன், ப்ரஹ்லாதன், ஸம்ஹ்லாதனெனப் புதல்வர் நால்வரிருந்தனர். அவர்களுள் ப்ரஹ்லாதன் மிகச் சிறந்த அறிஞன். தூயவர்களில் தலைவனான தூயவன். பகவத் பக்தர்களில் மேம்பட்ட மஹா பக்தன். பல சொல்லியென்? ஸகல ஸத்குண ஸம்பன்னன். இளையோனான அவனைத் தந்தையாகிய இரணியன் வெகு அன்போடும் ஆதரவோடும் வளர்த்து வந்து மிக்க உவப்புடனே ஒரு நன்னாளில் கல்விபயிலத் தொடங்குமாறு கட்டளை யிட்டனன். உடனே அசுரகுருவை வரவழைத்து 'என் அருமைக் குழந்தைக்குக் கல்விபயில்விப்பாயாக' என்று சொல்லிக் குமாரனைக் குருவிடம் ஒப்புவித்தனன். உடனே மைந்தனைப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கிய ஆசிரியன் "ஹிரண்யாய நமஃ" என்று முந்துறச் சொல்லி ஆரம்பம் செய்கிற வழக்கப்படி ப்ரஹ்லாதனை நோக்கிக் கட்டளையிட்டவுடனே அச்சிறுவன் தனது இரண்டு காதுகளையும் இரண்டு கைகளால் நன்றாக மூடிக்கொண்டு 'பெரியோனே! நீ சொன்னபடி சொல்வது நல்லொழுக்கமன்று, முறைக் கேடு' என்று கூறி மறுத்து, வேதாந்த விழுப்பொருளான உண்மைக் கடவுளின் திருநாமத்தை வெளியிட்டுக் கூறினான். திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை உரக்க உச்சரித்து உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்து உடம்பெலாம் கண்ணீர் சோர நின்று முடிமீது அஞ்சலிசெய்து ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தியானித்து உள்ளம் பூரித்திருந்தான். அதுகண்டு அந்தக் குரு உள்ளமும் உடம்பும் நடுங்கப்பெற்று, 'கெடுவாய்! குருவாகிய என்னையுங் கெடுத்து மாணாக்கனாகிய உன்னையுங் கெடுத்துக்கொண்டாய்; நமது பகைவர்களான அந்தத் தேவர்களும் சொல்லத்தகாததாய் என் வாயால் அநுவாதம் செய்யவும் தகாததானவொரு வார்த்தையை நீ சொல்ல மனங்கொண்டது என்னே! இது என்ன அநியாயம்! இப்படியும் ஒரு காரியம் செய்துவிட்டாயே! எனறு பொடிந்தான். அதற்கு அவன் 'குரவரே! என்னை நான் ஈடேறச் செய்துகொண்டேன், எனது தந்தையையும் ஈடேற்றினேன்; எனக்குக் குருவாக அமைந்த உம்மையுமீடேற்றி இவ்வுலகத்தின்கணுள்ள எல்லாவுயிர்களையு மீடேற்றத் தொடங்கி முதுவேதத்தின் ஸாரமாகிய நாராயண நாமத்தைச் சொன்னேன், இதில் என்ன குற்றம்? என்ன, [குரு] பயலே! உன் தந்தையானவர் தேவர்களனைவர்க்கும் தலைவர்களான திரிமூர்த்திகளுக்கும் தலைவர்;

அவரது திருநாமத்தை மதித்திருக்கின்ற என்னிற் காட்டிலும் நீ அறிஞனோ? அடா! இப்பொழுது நீ சொன்ன பெயரை மறுபடியுஞ்சொல்லி என்னைக் கெடுக்காதே கொள். என்ன, [பிரஹலாதன்] முழுமுதற் கடவுளாகிய ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியின் திருநாமமல்லது மற்றொன்று நானறியேன். அந்தத் திருமால் எப்பொழுதும் எனது உள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார். அவரது திருநாமத்திற் காட்டிலும் சிறந்த சொல் வேறில்லை. வேதமறிந்த முனிவர்களும் உபநிஷத்துக்களும் ஒரு முகமாகக் கொண்டாடும் தெய்வத்தின் திருநாமத்தை யன்றோ நான் சொல்வது. இதனில் மிக்கதோர் திருநாமமும் உலகில் உளதோ? வேதங்களைக் கொண்டும் மற்றுமுள்ள பல்வகைச் சாதனங்களைக் கொண்டும் சித்திபெறும் மஹாத்மாக்கள் ஜபம்செய்யும் திருமந்திரத்தையன்றோ நான் கூறினேன்; வனங்களிலும் பெரியமலைகளிலும் வசித்துத் தவவேடம் பூண்டு முத்தியடைபவர்கள் பெறும் ஆனந்தத்தை யன்றோ நான் இத்திருநாமத்தினால் பெற்றது; இத்திருநாமத்தின் மகிமை அளவிடக்கூடியதோ? என்று இனைய பலவுங்கூறினன்.

இவ்வளவுங் கேட்ட ஆசிரியன் அச்சிறுவனுக்கு யாதொரு மறு மொழியுங் கூறமாட்டாதவனாய் மனங்கலங்கி 'இனி நான் ஈடேறும் வழி என்னே! எனக்கு அழிவுகாலம் வந்திட்டதுபோலும்' என்று சிந்தித்துக்கொண்டு ஓடிச்சென்று இரணியனிடம் சேர்ந்து கனக்கண்டவன் அதிசயங் கூறுமாறு போலக் கூறத் தொடங்கி "மஹாப்ரபுவே! உனது மகன் நெஞ்சால் நினைத்தற்கும் வாயாற்சொல்லுதற்கும் தகாதவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு கல்வி பயிலாதிருக்கின்றனன்" என்றான். அதுகேட்ட இரணியன் குருவை நோக்கி என் மகன் சொன்னவற்றைச் சொல்லாய் என்றான். அதற்குக் குரு தலைமேல் அஞ்சலி செய்துகொண்டு "நாதனே! காதுக்கு நாராசம் போன்ற அச்சொல்லை நான் உனக்குச் சொன்னால் நரகத்தை யடைவேன், நாவும் வெந்து போம்" என்றான். அதுகேட்ட இரணியன் 'எனது புதல்வனை வெகு சீக்கிரமாக இங்கு அழைத்து வாருங்கள்' என்று ஏவலாளர்க்குக் கட்டளையிட, அவர்கள் ஓடிச்சென்று ப்ரஹ்லாதனிடம் தந்தையின் கட்டளையைத் தெரிவிக்க, உடனே அவன் தாதையிடம் வந்து வணங்கி நின்றான். அன்னவனை இரணியன் மார்பாரப் புல்கி அருகே உட்கார வைத்து 'குழந்தாய்! உனது குரு வெறுக்கும்படி நீ ஏதோ தவறாகச் சொன்னாயாமே, அச்சொல் யாது? சொல்லு என்ன, [பிரகலாதன்] "ப்ரணவஸ்வரூபியாய் உலகுக்கெல்லாம் ஒப்பற்ற தனி நாயகனான கடவுளின் திருநாமமே யான் கூறியது. உபதேசமாகக் கேட்டுணர்தற்கும் சிந்தனை செய்தற்கும் பிறவித் துன்பக்கடலைக் கடத்தற்கும் மிக உரியதான இத் திருநாமத்திற் காட்டிலும் சிறந்தது வேறொன்று மில்லையே; குரு வெறுக்கத் தக்கதொன்றும் யான் சொல்லவில்லையே". [இரணியன்] குழந்தாய்! நீ சொன்ன அச்சொல்லை விளக்கமாகக் கூறுவாயாக என்றான். [பிரகலாதன்] அறம் பொருளின்பங்களுள் விரும்பிய பலன்களை யெல்லாம் கொடுப்பதும் மோக்ஷத்தை யளிப்பதுமான எம்பிரான் திருநாமமே நான் சொன்னது; அதற்குத் தான் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரமென்று பெயர். இத் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் சிறந்தது வேறில்லை. உனது உயிர்க்கும் எனது உயிர்க்கும் மற்றுமெல்லாவுயிர்கட்கும் இத் திருமந்திரமே எல்லா நன்மைகளையும் விளைக்கவல்லது என்று நன்றாக ஆலோசித்தே இதனை நான் சொன்னேன் என்று வெகு கம்பீரமாகச் சொல்லி முடித்தான்.

இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட இரணியன், "அடா பயலே! நான் பிறந்த நாள் தொடங்கி இன்றளவும், நீ குறித்த பெயரைச் சொன்ன வாயையும் சிந்தித்த நெஞ்சையும் என்னுடைய ஆணை சுடுமென்பது மூவுலகிலும் ப்ரஸித்தம்; அப்படியிருக்க இந்தப் பெயரை உனக்குச் சொன்னவர் ஆர்? நீ இதனை யாருடனே கற்றுக் கொண்டாய்? மும்மூர்த்திகளும் மற்றைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் எப்பொழுதும்

சிந்திப்பது என் கழலிணையே, துதிப்பது என் பெயரே; ஆதலின் அவர்களெல்லோரும் உனக்கு இந்தப் புதிய பெயரைக் கூறுவதற்கு அஞ்சுவர்களே; பிள்ளாய்! இதனை நீ வேறு யாரிடத்து உணர்ந்தாய்? என்னோடு போர் செய்யும் பொருட்டுப் பலதரம் எதிர்த்துவந்து என் முன் நிற்க மாட்டாமல் கருடனது வேகத்தால் தப்பியோடிச் சென்று மறைந்து பாற்கடலிலே புகுந்தொளித்துக்கொண்டு இன்னமும் வெளி வராமல் உறங்குபவனாகிய விஷ்ணுவின் பெயரை உனக்கு எல்லா நன்மைகளையும் விளைவிப்பதாகக் கூறினவர் யாரோ? நம் குலத்தில் தோன்றிய எண்ணிறந்த பல பெரியோர்கள் அந்த விஷ்ணுவினால் அழிந்தவர்களாயிருக்க இதனை நீ அறிந்து வைத்தும் அவன் பெயரைச் சொல்லத்துணிந்த துர்ப்புத்தி என்னோ? தன் இனத்திற்குப் பகையாகிய கருடனது பெயரைப் பாம்பு பக்தியோடு கூறுவதுமுண்டோ? வலிமையிற் சிறந்த எனது உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனை ஒரு பன்றியின் வடிவமாய்த் தோன்றிக் கொன்றவனது பெயரைப் பகர்வதற்காகவோ உன்னை நான் பிள்ளையாகப் பெற்றது. மீண்டும் இத்தன்மையனவான பயனற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லாதே: குருவின் கட்டளையே காக்கத்தக்கதென்று துணிந்து இனி அவரது கட்டளையின்படி கல்விபயில்வாயாக; போ" என்று மிகுந்த கோபக்குறியுடன் சொல்லி முடித்தனன்.

இவ்வளவுஞ் சொல்லக்கேட்ட ப்ரஹ்லாதன் மீண்டும் தந்தையை நோக்கி "அப்பா!, பிரமன் முதலிய உயிர்களெல்லாம் அப்பெருமானது திருநாபிக் கமலத்தின் ஒரு பகுதியிலே தங்கும். சிந்தைக்கும் கோசரமல்லனான அத்திருமால் காண்பவர்களினுடைய கண்களினுள்ளும் மறைந்துள்ளான்; மாஞானியர்களின் மனத்தில் நிறைந்திருப்பான்; பஞ்ச பூதங்களிலும் அந்தர்யாமியாய் மறைந்துள்ளான். ஸகலப் பிராணிகளினுடையவும் மனமொழி மெய்களிற் பொருந்தியுள்ளான்: அவனது நிலைமையை ஆலோசிக்குமிடத்து, ஓர் அக்ஷரமாகிய ஓமென்னும் பிரணவத்தில் மறைந்துள்ளான், ஸகல வேதங்களிலும் விரிந்துள்ளான் என்னத்தகும். காமம் வெகுளி முதலிய தீய குணங்களைத் தன்னடியர்க்குத் தீர்த்தருள்கின்ற அத்திருமாலினது திருநாமங்களின் மகிமையும் அவனது படைப்பமைப்புக் கெடுப்புத் தொழில்களின் திறமும் எவராலேனும் சொல்லித் தலைக் கட்டற்பாலனவோ? இங்ஙனம் ஒப்பற்ற பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனை இகழ்வதனால் அந்தோ! நீ பெற்றிருக்கின்ற செல்வங்களையும் ஆயுளையுமிழக்கின்றனையே யென்று நானிரங்கி அப்பெருமானது திருநாமத்தைத் துதித்து அவனை வாழ்த்தினேன்; என்ன பிழை செய்தேன் சொல்லிக்காண்" என்று கூறி முடித்தான்.

இவை கேட்டலும் இரணியனுக்குண்டான கோபம் வருணிக்க இயலாததாயிருந்தது. எல்லாவுலகங்களும் அஞ்சும்படி யெழுந்த அக்கோவத்தின் உக்கிரத்தால் ஸூர்யன் முதலிய சோதிகளும் மேலுலகமும் சுழலலாயின; பூமியினிடங்கள் அசையலாயின; ரத்தத்தைச் சொரிந்த அவனது கண்களினின்று புகைகள் மேலெழுந்தன; இங்ஙனம் கோபத்தின் எல்லையிலே நின்ற அவன் தனது பரிஜனங்களை நோக்கி 'இப்பாவிப்பயலுக்கு இதனைக் காட்டிலும் என்னோடு விளைக்கும் பகைமை வேறொன்றுமுள்ளதோ? வஞ்சனையாக என் குடலிலே ஊறியிருந்து இப்படிப்பட்ட பகைவடிவமொன்று உண்டாயிற்று: இவனது எண்ணத்தை இன்னமும் அறியவேண்டுவதில்லை; எனது தொன்று தொட்ட பகைவனான திருமாலுக்கு அன்புமிக்க தொண்டன் யானென்று கூசாது கூறுகின்ற இவனைக் கொன்றிடுங்கள் எனக் கட்டளையிட்டனன். உடனே யமகிங்கரர்கள் போன்ற அசுரர் பலர் பிரகலாதனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்- கோபாக்கினி சொலிக்கின்ற அஞ்சாத நோக்கை யுடையவர்களான அவ்வசுரர்கள் ஒரு யானைக் குட்டியைப் பல சிங்கக் கூட்டங்கள் வந்து சூழ்ந்துகொண்டாற்போல அப்பிரகலாதனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அரண்மனை வாயிலின் பெரு வெளியிலே அவனைக்கொண்டு போய்ச்

சேர்த்து ஆயிரக்கணக்கான மழுக்களையும் கூரிய வாட்படைகளையும் உயரவெடுத்து அவன்மீது வீசினார்கள்; உயிருடனே இவனுடலைத் தின்று விடுவோமென்று சொல்லிக்கொண்டு இடிபோல் பயங்கரமாக அதட்டினார்கள். அவர்கள் வீசியெறிந்த மழுக்களும் வாட்களும் பரமபக்தனான அவனை யாதொன்றும் செய்யமாட்டாவாயின; தாக்கவும் குத்தவும் பிளக்கவும் அவர்களெறிந்த ஆயுதங்களெல்லாம் அவனுடலிற் பட்டவளவில் முறிந்து நுண்ணிய துகள்களாயொழிந்து அவனுடம்பு முழுவதிலும் தினவு சொறிதல் போன்ற தன்மையையும் செய்யாவாயின; அங்ஙனமாக அவன் எம்பெருமானது இணைத்தாமரையடிகளையே மேன்மேலுஞ் சிந்தை செய்து கொண் டும் அவனது திருநாமத்தையும் உயர உச்சரித்துக் கொண்டும் விளங்கினன். பின்பு அவ்வசுரர்கள் இரணியனிடஞ்சென்று "வலியோனே! எங்களிடமிருந்த சிறந்த பெரிய ஆயுதங்களெல்லாம் பொடியாகி விட்டன; அவற்றால் உன் பிள்ளையினுடம்புக்குச் சிறிது தீங்கு முண்டாகவில்லை! இனி நாங்கள் செய்யவேண்டிய செயல் யாதோ? கட்டளையிடவேணும்" என்று கூற, அது கேட்ட இரணியன் "அப் பயல் மாய மனத்தனானதால் அம்மாயையின் வலிமைகொண்டு ஆயுதங்களைக் கட்டிவிட்டான் போலும்; இருக்கட்டும். விரைவாக நெருப்பை மூட்டி நிறைத்து அதில் அவனைத் தள்ளுங்கள்" என்றுரைத்தான்; அங்ஙனமே அவ்வசுரர்கள் நெருப்பை மூட்டுந் தொழிலிலே முயன்று நின்றார்கள். ஒரு பெருங்குழியிலே விறகுகளை மலைபோல உயரமாக அடுக்கி, குடங்குடமாக எண்ணெயையும் வெண்ணெயையும் நெய்யையும் சொரிய, நெருப்பு வானத்தளவு மெழுந்து சொலிக்க அதில் பிரகலாதனை யெடுத்துப் போட்டார்கள். அப்போது அவன் ஹரிநாமஸங்கீர்த்தனமே செய்துகொண்டி ருந்ததனால் அந்த நெருப்புக் குளிர நின்றது.

உடனே அசுரர்கள் இரணியனிடம் ஓடிச்சென்று "மகாப்பிரபுவே! உன் மைந்தனை, சுழன்றெரிகின்ற நெருப்புமிக்க பெருங்குழியிற் பொகட்டபொழுதும் அந்த நெருப்பு அவனை எரிக்கவில்லை; இனி மற்றும் நாங்கள் செய்யத்தக்கது யாது?" என்ன, இரணியன் கோபாக்னி பொங்கியெழுகின்ற கண்ணினனாய் "என் கட்டளைக்கு இணங்கி நடவாத அக்னிதேவனையும் கட்டிக் கொடிய சிறையில் வைத் திடுங்கள்; எனது கள்வக்குமரனைப் பிடுங்கித்தின்னுமாறு அஷ்டமகாநாகங்களையும் அவன்மேல் ஏவுங்கள்" என்றனன். அவ்விரணியன் நினைத்த மாத்திரத்தில் அனந்தன் முதலான அஷ்டமகாநாகங்கள் அங்கு வந்துசேர்ந்து ப்ரஹ்லாதன் மேற்பாய்ந்து தம் விஷப்பற்கள் அழுந்த ஊன்றிக் கடிக்கவும் ஸ்ரீ சேஷசயனனான ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்துப் பரமபக்தியே வடிவெடுத்த அச் சிறுவன் சிறிதும் வருந்திற்றிலன். பாம்புகளுக்கு வைரியாகிய கருடனும் நடுக்கமடையும்படி அந்த அஷ்டமகாநாகங்கள் பிரகலாதனைக் கடித்துப் பிடுங்கியபொழுது அவற்றின் பற் கள் வலிமையொழிந்து ஒடிந்து உதிர்ந்தன; கடிப்பதற்காக அவை பற்களை ஊன்ற வைத்த பொழுது அவற்றின் துளைகளிலிருந்தெல்லாம் விஷம் பாயாமல் அமுதத் துளிகளே ஊறி யொழுகின.

இன்னும் என்ன செய்தும் பிரகலாதன் இறவாததைக் கண்டு இரணியன் இந்தப் பயல் அசுரர்கட்கு உரியதொரு மாயையினால் இறவாதிருக்கைக்கு உரிய உபா யத்தை இயல்விலே உடையான் போலும்; இருக்கட்டும்; இனி இவனுயிரை யானே கவர்வேன்' என்று சொல்லிச் சீறிச் சிவந்து உறுமிக்கொண்டு சிறுவனரு கில் வந்தனன். வந்த தந்தையை மைந்தன் வணங்கி 'எந்தாய்! எனது நீ பெற்ற வுயிரை நீ கவர்ந்துகொள்ள நினைத்தாயெனினும் இவ்வுயிர் உனது வசத்திலுள்ள தன்றே: ஸகல லோகங்களையும் ஒருங்கு படைத்தருளியவரான ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியே கொள்ளும்படி யுள்ளதன்றோ இவ்வுயிர்; ஏதுக்கு வீண்பிரயாஸம்?

வசனத்திற்கும் மேலாக "வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:" என்கிற விசேஷவசனமுமுண்டாகையாலே வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாகவே ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீ ராமாயணம் *பித்ருதேவோ பவ—ஆசார்ய தேவோ பவ* என்கிற ச்ருதிவாக்யங்களிரண்டையும் உபப்ரும்ஹித்திருப்பதாகக் காண்பவர்கள் ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் பற்றி ஆசார்ய த்ரோஹியென்றும் பித்ருத்ரோஹியென்றும் வாய்திறக்க வழியில்லையென்றுணரக் கடவர்கள்.

சிறுக்கனான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு 'எம்பெருமான் எங்குமுளன்' என்கிற தத்துவம் எங்ஙனே தெரிந்தது? யார் உபதேசித்தது? என்னில்; * ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:.* என்கிறபடியே இவன் கர்ப்பாபிஷிக்தன்; கருவிலே திருவுடையான். திருமாலையில் "கருவிலே திருவிலாதீர்!" என்றருளிச் செய்தபடிக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்குமவனிவன். "அன்று கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் திருவரங்கமேயான் திசை" என்று பொய்கையாழ்வாரும், "அன்று கருக்கோட்டியுள் கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் திருக்கோட்டி யெந்தை திறம்" என்று பூதத்தாழ்வாரும் பணித்தவை இங்கு நினைக்கத் தக்கன. அவனுக்குக் காயாதவனென்று மொருபெயருண்டு; கயாதுவின் வயிற்றிற் பிறந்தவனென்று பொருள். இரணியனது மனைவிக்குக் கயாதுவென்று பெயர். அவளுடைய கருக்குழியில் இவன் உறையும்போது நாரத பகவான் இவனுக்கு அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை யுபதேசித்துப் போனதாகப் புராணங்கூறும். அத் திருமந்திரத்தின் பொருளை உள்ளவாறுணர்ந்தவனிவன். திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு உயிரான திருநாமம் நாராயணனென்பது. அதன் பொருளை உள்ளவாறு உணருகை யாவது 'அவன் ஸர்வவ்யாபகன்' என்று உணருகையாயிற்று. திருமந்த்ரார்த்த விஷயமான அடுத்த உபந்யாஸத்தில் நாராயண சப்தார்த்தம் விவரிக்கப்படுமாதலால் அங்கு விரிவு காணத்தக்கது.

நாராயண சப்தார்த்தத்தை நாமும் அறிகிறோம்; அவன் ஸர்வவ்யாபகனென்பதை நாம் உணர்ந்திருப்பதோடு நில்லாமல் பிரஸங்க மேடைகளில் பலருமறியப் போதித்தும் வருகிறோம். இது வெறும் வாய்ப்பேச்சே யொழியத் திடநம்பிக்கையோடு சொல்லுமதன்று என்ன வேண்டியிருக்கிறது. எம்பெருமானை ஸர்வவ்யாபகனென்று நாம் திடநம்பிக்கை கொண்டிருப்போமாயின் ப்ரச்சந்ந பாபஞ் செய்யத் துணியமாட்டோம். நாம் தப்புக் காரியங்களைச் செய்ய நினைக்கும் போது நம்மோடொத்த மனிதர்கள் யாருமில்லையா? என்று இவ்வளவு பார்க்கிறோமே யொழிய, 'ஸர்வஸாக்ஷியான ஸர்வேச்வரன் பாராமலிருக்க முடியாதே; அவன் பார்த்துக் கொண்டு தானேயிருக்கிறான்; அவனை நாம் எப்படி வஞ்சிப்பது!' என்று நினைக்கின்றோமில்லையே. எம்பெருமானுடைய ஸத்பாவத்திலும் நமக்கு நிச்சயவுணர்ச்சியில்லை. "இராமட மூட்டுவாரைப் போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்" "கண்காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நின்று" என்கிற ஸர்வஜ்ஞ லோககுரு திவ்யஸூக்திகளை யுருப்போடுவதிலும் ப்ரவசநம் செய்வதிலும், ப்ரவசனம் செய்யும்போது கண்ணீரைப் பெருக்குவதிலும் நாம் மிக்க வல்லமையுடையோமென்பதில் ஐயமில்லை. அவனுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வத்தை நாம் அனுட்டானத்தில் சிறிதேனும் காட்டுகின்றோமோ? சிறுபிராயத்திலே நமக்குள்ள அறிவும் வயது முற்ற முற்ற மாறி விடுகிறது. "அந்த தப்பு செய்தால் உம்மாச்சி கண்ணைக்குத்தும்" என்கிற வார்த்தை நமக்குச் சிறுபிராயத்தில் தானே நிகழ்கின்றது. வயது நிரம்ப நிரம்ப இந்த வார்த்தையுமில்லை, இந்த எண்ணமுமில்லை. பிரஹ்லாதாழ்வான் கருவிலே திருவுடைமையினால் எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபியென்னுமிடத்தை அறிந்தவளவோடு நில்லாமல்

அதைத் தான் ப்ரத்யக்ஷீகரித்தவனுமாயிருந்ததனால் அவன் எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற திருவருளுக்கு இலக்காயினன்.

ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தந்தையின் கட்டளையினால் விளைந்த இன்னல்கள் எண்ணிறந்தவை. அத்தகைய இன்னல்களை அவன் அநுபவிக்கும்போது "நவிவேத ஆத்மநோ காத்ரம்" என்கிறார் பராசர முனிவர். அவனுடைய உடம்பைப் பற்றின நினைவே அவனுக்கில்லை யென்றபடி. அதன் காரணத்தையும் அம்முனிவரே கூறுகின்றார் "தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:" என்று. ஒரு பெரிய துக்கத்தி லாழ்ந்தவனுக்குப் பெரிய ஸந்தோஷமும் எப்படி புத்திக்கெட்டாதோ, அப்படியே அபரிமிதமான ஸந்தோஷத்திலாழ்ந்தவனுக்கும் துக்கம் தெரிய விரகில்லை.

திருமழிசைப்பிரான் தமது திருவந்தாதியில் எம்பெருமானுக்கு விலக்ஷணமான ஒரு திருநாமம் சாற்றியுள்ளார் "நூல்வலையில் பட்டிருந்த நூலாட்டி கேள்வனார்" என்று. நூலாட்டிகேள்வனாரென்றது லக்ஷ்மீபதியென்றபடி. நூல்வலையில்பட்டிருந்த வென்கிற விசேஷணம் எம்பெருமான் சாஸ்த்ரவச்யனென்கிறது. இது நரஸிம்ஹாவதாரத்தில் மிகப்பொருத்தமாக அமைகின்றது. எங்ஙனேயென்னில்; எம்பெருமான் தான் நேராக இரணியனுக்கு யாதொரு வரமும் தந்ததில்லை. அவன் கோரினபடியெல்லாம் வரங்களைப் பிரமனும் சிவனும் தந்தார்களத்தனை. அதற்கு எம்பெருமான் தான் கட்டுப்பட்டு அவன் பெற்ற வரங்களுக்குச் சிறிதும் பழுதில்லாதபடி காரியம் செய்திருக்கு மழகைக காணுமிடத்து இவன் சாஸ்த்ர வச்யனென்பது நன்கு விளங்கும். கர்த்தா இன்னாரென்று தெரியாத வேதங்களிலும், வெவ்வேறு மஹர்ஷிகளைக் கர்த்தாக்களாகக் கொண்ட ஸ்மிருதிகளிலும் காணப்படுகிற கட்டளைகளைத் தன் கட்டளையாகவே கூறி "ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ் தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:" என்றாப்போலே இதர தேவதைகள் கொடுக்கும் வரங்களையும் "ஸ ஆத்மா; அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்ற உபநிஷத்தின்படி தன் அவயவபூதர்கள் கொடுத்தவையாகையாலே தானே கொடுத்ததாகக் கொண்டு ஒருவரமும் பழுதாகாதபடி காரியம் செய்திருக்கிறபடிகளையும் மற்றுமுள்ள சில அதிசயங்களையும் உபபாதிக்கின்றோங் கேண்மின்.

"எங்குமுளன் கண்ணனென்ற மகனைக் காய்ந்து, இங்கில்லையாலென்று இரணியன் தூண்புடைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிய, என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராயுஞ் சீர்மைத்தே" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தையும், "அளந்திட்ட தூணையவன் தட்ட, ஆங்கே வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய், உளந்தொட்டிரணிய னொண்மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகளால்" என்ற பெரியாழ்வார் பாசுரத்தையும் சிந்தனை செய்துகொண்டே பேசுகிறோம். 'பயலே! நீ சொல்லுகிற பகவான் எங்குளன்? என்று இரணியன் கேட்க, எங்கு முளனென்று பிரகலாதன் பகர, உடனே ஒரு தூணைச் சுட்டிக்காட்டி இத்தூணிலுளனோ? என்று தூணைப் புடைக்க, அத்தூணிலிருந்து நரசிங்கமாய்த் தோன்றினன். தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்புக்களிலுள்ளவற்றில் ஒவ்வொன்றினாலும் தனித்தனி சாகாதபடிக்கு அவன் பெற்றிருந்த பெருவரம் பழுதுபடாதிருத்தல் வேண்டி நரங்கலந்த சிங்கமாய்த் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக் கொண்டு தோன்றினன். அஸ்திர சஸ்திரங்களிலொன்றினாலும் சாகாதபடியும், ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லதனாலும் இறவாதபடியும் பெற்றவரம் வீண்போகாதவாறு நகங்களினாற்கீண்டு கொன்றனன். பகலிலும் இரவிலும் சாகாதபடி பெற்றவரம் பொய்யாகாதபடி அப்பகலிரவுகளின் சந்தியாகிய அந்தியம்போதி லழித்தனன். பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்ற வரத்தைக் காக்கவேண்டித் தன்மடிமீது

வைத்துக் கொன்றனன். வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதபடி பெற்ற வரத்திற்கு விரோதமின்றி வாயிற்படியின் மீது வைத்துக் கொண்டு கொன்றனன். ஆக இவற்றால் பிறதெய்வங்கள் கொடுத்திருந்த வரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுக் காரியஞ் செய்தமை விளககப்பட்டது. இதுவேயாயிற்று நூல்வலையில் பட்டிருந்தமை.

இனி இவ்வவதாரத்திற்கு அஸாதாரணமான சில அதிசயங்கள் நிரூபிக்கப் படுகின்றன. இரணியன் தட்டிய தூணில் நின்றும் தோன்றாமே வேறேயொரு தூணினின்று தோன்றினால் 'முன்னமே ஒரு நரசிங்கத்தை உள்ளே வைத்து நாட்டிய தூண் அது' என்று சொல்லிவிடக் கூடுமாதலால் அதற்கு இடமில்லாதபடி, அவ்விரணியன் தானே தனது உயரம் பருமனுக்குப் பொருத்தம் பார்த்து அளந்து நாட்டின அவனது வாசல் தூணிலிருந்தே தோன்றினன். வேறு யாரேனும் கையால் தட்ட அத்தட்டிய இடத்திலிருந்து தோன்றினால் 'அவர் தம்கையில் நரசிங்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினர்' என்று சொல்லக் கூடுமாதலால் அதற்கு இடமில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தன்கையால் தட்டினவளவில் (திருமால்) தோன்றினன். அவன் ஓரிடத்திலே தட்ட மற்றோரிடத்திலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'எங்குமுளன்' என்று பிரகலாதன் செய்த பிரதிஜ்ஞை தவறி 'நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை' என்று அவன் சொல்லி எம்பெருமான் எங்கும் எப்போதும் எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கின்ற உண்மையை மறுப்பதற்கு இடமுண்டாகுமாதலால், அதற்கு இடமறும்படி கருவிலே புகுதல் கருமுதிர்தல் ப்ரஸவமாதல் முதலியனவும், குழந்தையாய்ப் பிறத்தல் பிறகு நாளடைவில் வளர்தல் என்பனவுமில்லாமல் அவ்வெதிரியினும் பருத்து வளர்ந்த வடிவையுடையனாய் அப்பொழுதே தோன்றினன். அங்ஙனம் தோன்றியவிடத்தும் இரணியன் வெல்லவும் நரசிங்கமூர்த்தி தோற்கவுமானால் எங்குமுளனென்றவுண்மை நிலைத்தாலும் பரத்துவம் ஸித்தியாமற் போய் விடுதல் பற்றி அதனிலும் தோன்றாதிருத்தலே நலமாதலால் அங்ஙனமாகாதபடி அக்கொடியவனைத் தவறாது அழித்தனன். இத்தகைய பல மருமங்கள் ஊன்றிக் காணத்தக்கன.

இனி எம்பெருமானுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வத்தை நூல்வரம்பில் நின்று சிறிது சோதனை செய்வோம்.

உபநிஷத்தானது * அந்தர் பஹிச் ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்திதஃ * என்று ஸகல பதார்த்தங்களிலும் எம்பெருமான் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருப்பதாக ஓதியிருக்கின்றது. அணுவான பதார்த்தங்களில் உள்ளீடாக வ்யாப்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று ஒரு வாதம். அவயவியான பதார்த்தங்களுக்கே உள், வெளி என்று சொல்லக்கூடுமாதலாலும் நிரவயவமான அணுபதார்த்தங்களுக்கு 'உள்ளே வெளியே' என்று சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலும் அணுபதார்த்தங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உள்ளூற வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணாது என்பதாகச் சிலர் வாதிக்கிறார்கள். அன்றியும், ஒரு பொருளிலும் எம்பெருமானுக்குப் பரிஸமாப்ய வர்த்தித்வம் [அதாவது - பரிபூர்ண வ்யாப்தி] கொள்ளவொண்ணாது. ஒரு பதார்த்தத்திலே அவனுக்குப் பரிபூர்ண வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்குமளவில் [அதாவது பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றிலே பரிஸமாபித்து வர்த்திக்கிறதென்னில்] மற்றொரு பதார்த்தத்தில் வியாபிக்க ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பரிஸமாப்ய வர்த்தனத்தை அங்கீகரிக்கலாகாதென்றும் மற்றொரு வாதம் கூறுவர்.

அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்தர் வ்யாப்தி உண்டென்றும், ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வமும் பொருந்துமென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம். சாரீரக மீமாம்ஸையில் (ப்ரஹ்ம ஸூத்திரத்தில்) *** க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வசப்த**

கோபோ வா * என்கிற பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தின் மேல் * ச்ருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத் * என்கிற ஸித்தாந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. சாஸ்த்ரங்களினால் தேறுகின்ற விஷயங்களில் குதர்க்க மூலமான குசோத்யங்களைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையிலே இசையவேண்டுமென்று இந்த ஸூத்ரம் சிக்ஷிக்கின்றது. * அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணః ஸ்திதః* என்று சுருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி வைத்தது. வேதஞ் சொன்னது ஒருபுறமிருக்கட்டும். வேதார்த்த நிர்ணயகர்களான மஹாசார்யர்கள் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச் செய்திருப்பது என்ன? என்று பார்ப்போம். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸாக்ஷாத் திருவடியான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய் மொழியில் (1—1—10) * பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் * என்கிற பாசுரத்தின் ஆறாயிரப்படியில் இங்ஙனே யருளிச் செய்கிறார் :—“ அதி ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த அசித் வஸ்துக்களிலும் வியாபித்து அவற்றினுள்ளே ப்ரகாசிக்கிற சித் வஸ்துக்களிலும் ஸ்தூலமான அண்டத்தில் வியாபித்தாற்போலே அநாயாஸத்தாலே அஸங்குசிதனாய்” என்று. தசோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்க ராமாநுஜ ஸ்வாமி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி யென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரதிபதார்த்தடீகை பணித்துள்ளார். அதில் இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் அவர் பணித்திருப்பதாவது—*“ ஏகைகஸ்மிந் ஜல பரமாணௌ அதிவிசாலப்ரஹ்மாண்ட இவ வ்யக்திஷு ஜாதிவத் பர்யாப்த வ்ருத்தி:”* என்று. இதன் பொருளாவது, வ்யக்திகளில் ஜாதியானது எப்படி பரிஸமாப்யவர்த்திக்கின்றதாக ஜாதிவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி எம்பெருமான் ஒவ்வொரு ஜலபரமாணுவிலும் அதி விசாலமான ப்ரஹ்மாண்டத்தி லிருப்பதுபோல (நெருக்குண்ணாமல்) நிறைந்திருக்கின்றான் என்பதாம். இங்கு * பர்யாப்த வருத்திః* என்று இம்மஹான் பணித்திருப்பது பூருவர்களின் ஸித்தாந்தத்தை நன்கு அடியொற்றியதாம். பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வமே யன்றோ இங்குச் சொல்லிற்று.

பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஓரிடத்தில் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமானால் அது மற்றோரிடத்தில் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஏனென்றால், ஒன்றில் பரிஸமாபதமாய் விட்டதென்றால் அவ்வளவோடு முற்றிற்று என்றபடியாகையால் மற்றொன்றிலே யிருக்க அவகாசமேது? வஸ்துவே இல்லையன்றோ. ஆகவே ஸர்வவ்யாபகனாக ஓதப்படுகின்ற எம்பெருமானை ஒரு வஸ்துவிலும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநனாகச் சொல்லமுடியாது என்று சோத்யம் ப்ராப்தமாகிறது. இப்படிப்பட்ட சோத்யம் இன்று நேற்றல்ல; ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்னமே தோன்றினதுண்டு. * ஒன்றுந்தேவு ஈட்டு ப்ரவேசத்திலேயே இந்த சோத்யம் உபக்ஷேபிக்கப்பட்டிருப்பது காணலாம். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திவருமாறு ;—“ ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமென்றால் அசித்பதார்த்தத்துக்கு இது கூடுமென்றிருப்பர்கள் ; பரமசேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமென்றால் இதுகூடாதென்று ஸம்சயியாநிற்பர்கள்.” என்று. தேசிகனும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந-ஈச்வரபரிச்சேதத்தில் இவ்வாக்ஷேபத்தை யெடுத்துக்காட்டி * ச்ருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத் * என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தையே கொண்டு * “ அதோ யதாகமம் ஸர்வத்ர பூர்ண ஏவ பகவாந் ”* [சாஸ்த்ரம் சொன்னபடி பகவான் எங்கும் பூர்ணனே] என்று தலைக்கட்டியருளினார்.

ஸர்வசக்தியுக்தனென்றும் விசித்ர சக்தியுக்தனென்றும் விலக்ஷண சக்தியுக்தனென்றும் அத்புத சக்தியுக்தனென்றும் ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனென்றும் அகடித கடநா ஸமர்த்தனென்றும் பல படியாக எம்பெருமானை உபநிஷத்துக்கள் புகழ்கின்றன. * பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே * என்கிற உபநிஷத்வாக்யமொன்றே போதும்.

வேதாந்த வாசிரியர் வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் நரஸிம்ஹனைப்பற்றி அருளிச்செய்துள்ள சுலோகம் அற்புதமானது. (அதாவது) "பக்தஸ்ய தாநவசிசோ: பரிபாலநாய பத்ராம் ந்ருஸிம்ஹகுஹநாம் அதிஜக்முஷஸ்தே, ஸ்தம்பைகவர்ஜ மதுநாபி கரீச நூநம் த்ரைலோக்ய மேததகிலம் நரஸிம்ஹகர்ப்பம்* என்பதாம். இதன் பொருளாவது "மீளவவன் மகனை மெய்ம்மை கொளக் கருதி" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே எங்குமுளன் கண்ணனென்று சொன்ன ப்ரஹ்லாதாழ்வானை ஸத்யவாக்யனுக்கிக் காப்பாற்றுவதற்காக எம்பெருமான் நரசிங்க வடிவத்தைப் பரிக்ரஹித்தபோது மூவுலகிலுமுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களிலும் அந்த வடிவத்தோடு வியாபித்தருளினன் - இரணியன் எந்த இடத்தில் தட்டினுலும் அந்தவிடத்திலிருந்து சடக்கெனத் தோன்றி அவனை மாய்ப்பதற்காக அங்ஙனம் ஸர்வத்ர வியாபித்தான் ஸர்வேச்வரன். ஆனுல் இரணியன் ஓரிடத்தை மட்டும் தட்டினபடியாலே அங்கிருந்து மாத்திரமே நரசிங்க மூர்த்தி தோன்றிற்று. மற்ற இடங்களிலிருந்து வெளிப்படப்ரஸக்தி ஏற்படாமையினுலே ஸ்தம்பைகவர்ஜம் த்ரைலோக்ய மேததகிலம் நரஸிம்ஹகர்ப்பம் என்று முடித்திருக்கிறார். இதை அதிவாதமென்றே பிறர் சொல்லித்தீர வேண்டும். அற்புத சக்தி யுக்தனுன ஸர்வேச்வரனுக்குக் கூடாததொன்றில்லை யென்பர்கள் பிராமாணிகர்கள். பகவானுடைய வ்யாப்தியைப் பற்றி நமது ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா முதலான நூல்களில் விரிவாகக் கண்டு கொள்க.

எம்பெருமானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்கள் இவ்வுலகில் பலகோடி நூருயிரக் கணக்கில் அவதரித்துள்ளன; அவதரித்துக்கொண்டு மிருக்கின்றன. இவற்றிலெல்லாம் எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கின்றதா? இல்லையா? என்று கேட்டால் இல்லை யென்றே பிறர் கூறவேண்டும். இதை ஆஸ்திகர்களான வைதிகர்கள் அங்கீகரிப்பர்களோ? ஒவ்வொரு திருமேனியிலும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கின்றதென்றே பரம வைதிகர்கள் சாஸ்த்ர வச்யர்களாய் இசைந்து தீருவர்கள்.

உபஸம்ஹாரம்.

நரஸிம்ஹாவதாரத்தில் பல நுட்பங்கள் தெரிவித்தோம். முடிவாக ஒரு முக்கியமான விஷயம் காட்டி முடிக்கிறோம். நரஸிம்ஹ பகவான் இரணியனை முடித்தது தனக்குப் பகைவன் என்கிற காரணத்தினுலன்று. தன்னடியவர்களில் தலைவனுன ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குப் பகைவனுயிருந்தவன் என்னுங் காரணத்தினுலென்க. பகவான் தன் திறத்தில் யார் எவ்வளவு தீங்கு செய்தாலும் அதைப் பொருள்படுத்துபவனல்லன். தன் திருவுள்ளத்தால் யாரையும் பகைவனுக நினைக்ககில்லா னெம்பெருமான். "பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணு ஹி பாண்டவா:" என்றருளிச்செய்த பகவான் தனக்கு உயிர் நிலையான பரமபாகவதோத்தமர்களுக்குத் தீங்கிழைக்கு மவர்களுக்கே தான் தீங்கிழைப்பவன் என்பது தான் இதிஹாஸபுராணங்களெல்லாவற்றினுலும் வெளியாகின்றது. ப்ரக்ருதத்தில் இரணியன் ப்ரஹ்லாத சத்ருவாயிருந்தன னென்பதுபற்றியே வதைக்கப்பட்டானென்பதைப் பொய்கையாழ்வாரும் கூரத்தாழ்வானும் வெகு இனிதாக வெளியிட்டுள்ளார்கள். முதல் திருவந்தாதியில் "வரத்தால் வலி நினைந்து" என்கிற பாசுரத்தின் திவ்யார்த்த தீபிகையிலும், வரதராஜஸ்தவத்தில் *யதபராத ஸஹஸ்ரம் அஜஸ்ரஜம் என்கிற சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் இதனை விரியவுரைத்தோம்; கண்டு கொள்வது.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதியுபந்யாஸமாலையில்

திருமந்த்ரார்த்தம்.

திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயங்கள். இவற்றுள் திருமந்த்ரமென்கிறது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரம். இது ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானைப் பற்றின மந்த்ரங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கும். அவற்றுள் வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் அவ்யாபக மந்த்ரங்களென்றும் இரு வகுப்புண்டு. பகவானுடைய ஸர்வத்ரவ்யாப்தியைத் தெரிவிக்கும் மந்த்ரங்களே வ்யாபகமந்த்ரங்களெனப்படும். அவை எவை யென்னில்;

விஷ்ணு மந்த்ரம், வாஸுதேவ மந்த்ரம், நாராயண மந்த்ரம் என்பவை. இம் மூன்று மந்த்ரங்களே பகவானுடைய மற்றெல்லா மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவை. இம்மூன்றினுள்ளும் நாராயண மந்த்ரமே மிகச் சிறந்தது. விஷ்ணு மந்த்ரமானது ஆறெழுத்துடையதாகும். வாஸுதேவ மந்த்ரமானது பன்னிரண்டெழுத்துடையதாகும். நாராயண மந்த்ரமானது எட்டெழுத்துடையதாகும். இதனையே அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரமென்பர். இதன் பெருமையையே ஆழ்வார்கள் "எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே" என்பது முதலான பல பல பாசுரங்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

இந்த மந்த்ரத்தில் முதற்பகுதி (ஓம்) என்னும் ப்ரணவம். அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் சேர்ந்து (ஓம்) என்று ஒரே எழுத்தாயிற்று. ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண பூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். எம்பெருமான் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருந்தே ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்தவல்லவனாதலால் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியையும்சேர்த்து அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது நூற்கொள்கை. அகாரத்தின்மேல் நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏறியிருந்து அது வேதத்திற்கு உரிய இலக்கணத்தினால் லோபமடைந்து விட்டது. அதன் பொருள் உரிமைப்பட்டிருத்தல் (சேஷத்வம்) ஆகும். மூன்றாவதான எழுத்தாகிய மகாரத்திற்கு அறிவுள்ளவனை [சேதனனாகிய] ஜீவாத்மா அர்த்தமாதலால், ஜீவாத்ம ராசிகளெல்லாம் பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டவை என்றதாயிற்று. இடையில் இருக்கின்ற உகாரத்தின் பொருள் யாதெனில் வடமொழியில் அவதாரணப் பொருள் எனப்படும். தமிழில் பிரிநிலைப் பொருளெனப்படும். ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாகத் தேறிற்று. உலகில் ஒருவனுக்கு உரியவனானவன் மற்றும் பலர்க்கும் உரிமைப்பட்டிருத்தலைக் காணாநின்றோம். இங்கு அப்படியல்லாமல் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டவன் நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றொருவற்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாயிற்று. இது தான் உகாரத்தில் தேறின பொருள். ஆக,ப்ரணத்தினால் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தன்மையும் பிறர்க்கும் தனக்கும் உரிமைப்படாத தன்மையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனிமேல்(நம:)என்பதும்(நாராயணாய)என்பதும் நிற்கிறது. இவை மந்த்ர சேஷமெனப்படும் இதனால் கீழ்ப் பிரணவத்தில (ஓம் என்றதில்) சொன்ன பொருளே விவரிக்கப்படுகிறது. (நம:) என்பதனால் விரோதி கழிக்கப்படுகிறது. மூன்று வகையான விரோதிகள் அறியத்தக்கன. ஸ்வரூப விரோதி யென்றும் உபாய விரோதி யென்றும் புருஷார்த்த விரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்படும். அஹங்கார மமகாரங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வரூப விரோதி யெனப்படும். அந்த நிலையை ஆழ்வார் "யானே யென்னை யறியகிலாதே யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்" என்ற

பாசுரத்தினால் அநுஸந்தித்துக்காட்டினார். இந்த விரோதி கழிந்த நிலையை "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்ற பாசுரத்தினால் காட்டியருளினார்.

இனி, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்கை உபாய விரோதி யெனப்படும். அது கழிந்த நிலையை ஆழ்வார் "களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்ற பாசுரத்தினால் காட்டினார். நமது துன்பத்தை எம்பெருமான் தீர்த்தாலும் தீர்க்காவிட்டாலும் ஒருவிதமான முயற்சியையும் செய்யகில்லோம் என்றிருக்கையே உபாய விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இனி புருஷார்த்த விரோதியாவது, பலனை யனுபவிக்கும்போது அதனால் தான் ஆனந்தப்படுகை. அது இவனுக்குத் தகாது. அந்த ஆனந்தம் எம்பெருமானுடையதே யென்று கொண்டிருக்கை—புருஷார்த்த விரோதிகழிந்த நிலையாகும். ஆக, இம்மூன்று விரோதிகளின் கழிவும் (நம:) என்னுமதில் தெரிவிக்கப்படும்.

இனி (நம:) என்றவதின் ஆழ் பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதிற் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு சேஷப்பட்டிருத்தல் மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது. திருமங்கையாழ்வார் "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே" [பெரிய திருமொழி 8-10-3] என்றருளிச் செய்துள்ள பாசுரத்தையே முக்கியமான பிரமாணமாகக்கொண்டு பாகவத சேஷத்வத்தைத் திருமந்திரத்திற்குத் தலையான பொருளாகக் கூறுவர் பேராசிரியர்கள். இதில் எந்த எழுத்தினால் (அல்லது) எந்த பதத்தினால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறதென்று ஆராயவேண்டும். ஒன்றினாலும் தெரிவிக்கப்படவில்லையென்றே நினைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அப்படியில்லை. ப்ரணவத்தில் அகாரத்திலே இதை யநுஸந்திப்பாருளர். எங்ஙனே யென்னில்: அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தீ விபக்தி [நான்காம் வேற்றுமையுருபு] ஏறிக் கழிந்திருப்பதாக (லோபித்திருப்பதாக)க் கீழேவிவரிக்கப்பட்டது. லுப்த சதுர்த்தியோடு கூடின அந்த அகாரத்தினால் பகவானுக்கு சேஷப்படுந் தன்மை தெரிவிக்கப்பட்டதன்றோ. பாகவத சேஷத்வ மென்பது பகவத் சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலமே யாதலால் அந்த அகாரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும் போதே இதையும் சேர்த்துப் பொருளாக வுரைத்திடுவார்கள்.

வேறு சிலர், அந்த அகாரத்திற்கு அடுத்த உகாரத்திலேயும் பாகவத சேஷத்வத்தை யநுஸந்திப்பர்கள். எங்ஙனே யென்னில்: உகாரத்தினால் பகவானுக்குத் தவிர மற்றையோர்கட்கு சேஷப்பட்டவனல்லன் என்பது [அநந்யார்ஹத்வம்] தெரிவிக்கப்படுகிறதல்லவா? பாகவதர்கள் பகவானுடைய திருவடிஸ்தானத்திலேயே சேர்ந்தவர்களாகையாலே, உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும்போதே இந்த பாகவத சேஷத்வத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பர்களென்றதாயிற்று. ஆகவிப்படி ப்ரணவத்திற்குள்ளேயே பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும் இடையிலுள்ள (நம:) என்னும் பதத்திலே இதனை யநுஸந்திப்பது மிகவும் பொருத்தமானதென்று பேராசிரியர்களின் திருவுள்ளம். ஏனென்னில்: அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டுத் தொலைத்தவர்களுக்கே பாகவத சேஷத்வம் ருசிக்கும். நமச்சப்தார்த்தம் ஊறவூற அஹங்கார மமகாரங்கள் அறவே நீங்குமாதலால், இங்ஙனம் நீங்கப்பெற்ற அதிகாரிகளுக்கே பாகவத சேஷத்வம் உறைத்திருக்குமென்று கொண்டு நம் ஆசார்யர்கள் பாகவத சேஷத்வத்தை (நம:) என்பதிலே அநுஸந்திக்கும்படி நியமித்தருளினது மிகப் பொருத்தமானது.

பாகவத சேஷத்வம் என்பதன் உண்மை ஸ்வரூபத்தை யறியாதார் பலர் இதில் ஆக்ஷேபங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பர்கள்; பகவானுக்கே அடிமைப் பட்டிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்ற நாம் வேறு சில வழிப்போக்கர்களுக்கு அடிமைப்

படுகையாவது என்? ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினல் உறுதி செய்யப்பட்ட அநந் யார்ஹ சேஷத்வத்தோடு முரண்பட்டதன்றோவிது; இதைத் திருமந்திரார்த்தமாகக் கொள்வது எப்படி சேரும்? என்று ஆக்ஷேபிப்பதுண்டு. அன்னவர்களைத் தெளி விக்கிறோம். ஒரு வஸ்துவிலே நாம் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அந்தவொரு வஸ்துவோடு முடிந்து நிற்பதில்லை; அத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பரம்பரா ஸம் பந்தமும் பெற்ற வஸ்துக்களிலேயும் அன்பு பரந்து செல்லா நின்றது. மனைவியி னிடத்திலே கணவன் வைக்கிற அன்பு அவளோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர் களிடத்தும் பெருகிச் செல்வதை எங்கும் காண்கிறோம். எம்பெருமானும் நம்மிடத் திலே வைக்கிற அன்பு நம்மளவிலே நிற்காமல் "கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரே ழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடியே நம்மோடு உறவு பெற்றோரிடத்திலும் பெருகிச் செல்வதை இதிஹாஸ புராணகதை களினாலுமறிகிறோம். இவ்விதமாகவே நம்முடைய அன்பும் எம்பெருமானளவிலே சுவறிப் போகமல் அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் பக்கலிலும் பெருகிச் சென்றால் இது பகவத் பக்தியின் உறைப்பேயொழிய வேறன்று. ஆக, பாகவத பக்தியென்பது பகவத்பக்தியின் ஒரு காஷ்டையே யொழிய வேறுபட்ட தன்று என்றதாயிற்று. இதில் செய்யும் ஆக்ஷேபங்கள் இதன் உண்மையை உணரா தார் செய்யுமவையத்தனை யென்று விடுக்க.

இனி (நம:) என்பதற்கு அடுத்ததான நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் விவ ரிக்கப்படுகிறது. நார--அயந என்று இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து நாராயண என்று கிறது. நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் நாராயணன். நித்ய வஸ்துக்களின் திரள்களுக்கு ஆதாரமா யிருப்பவனென்றபடி. நாராயணன் நித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தால் அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் யாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கும்; கேண்மின்:— வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தில் அநித்ய வஸ்துவே கிடையாது; எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே யாகும். அழிந்தொழியும் பொருள்களை நாம் கட்கூடாகக் காணுநிற்க, அநித்ய வஸ்துவே கிடையாதென்றால் எப்படி பொருந்துமென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷய மாவது—நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும்; ஸ்வரூப நித்யமென்றும், ப்ரவாஹ நித்யமென்றும். எப்போதும் எவ்விதத்தாலும்அழிவில்லாதபொருள்கள் ஸ்வரூபநித்ய மெனப்படும். ஆன்மா,மூலப்ரக்ருதி, காலம் முதலானவை இந்த வகுப்பிற் சேர்ந்தவை. இனி ப்ரவாஹ நித்ய வஸ்துக்கள் எவையென்னில்: உற்பத்தியையும் விநாசத்தையு முடையனவாக இருக்கச் செய்தேயும் முன்னிருந்த நாமம் உருவம் லிங்கம் முதலான வற்றின் மாறுபாடின்றிக்கேயிருக்கப்பெற்ற பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப் படும். பஞ்ச பூதங்களின் விகாரப் பொருள்களாக உலகிற் காணப்படுகின்ற செடி கொடி மரம் பானை துணி முதலான ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரவாஹ நித்யங்களாம். ஒரு பானை உடைந்து போனாலும் அதேவிதமான பல பானைகளை எஞ்ஞான்றும் காணுகின்றோம்; ஒரு துணி கிழிந்துபோனாலும் அதே விதமான பல துணிகளை எந் நாளும் பார்க்கின்றோம். இங்ஙனே ஒவ்வொரு பொருளின் விஷயத்திலும் கண்டு கொள்ளலாம்.

அன்றியும், வேதாந்திகளின் மதத்தில் ஒரு வஸ்துவுக்கும் புதிதாக உற்பத்தி யும் அழிவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றோரவஸ் தைக்கு மாறுவதே உற்பத்தியாகும். அந்த நிலைமையினின்று மற்றோர் நிலைமைக்கு வருவதே விநாசமாகும்; ஆக ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைக்கும் ஸ்தூலாவஸ்தைக்கும் மாறி மாறி வருவதே உத்பத்தி விநாசங்களாகையாலே இந்த வகையில் எல்லாப் பொருள் களையும் நித்யங்களென்று கொள்ளக் குறையில்லை. நாராயண னென்பதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யா நின்ற பிள்ளை லோகாசார்யர் முமுக்ஷுப்படியில் "நாராயண னென்றது, நாரங்களுக்கு அயந மென்றபடி; நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக்களி

னுடைய திரள்" என்று பணித்து உடனே அந்த நித்ய வஸ்துக்களை விவரிக்கத் தொடங்கி, "அவையாவன—ஜ்ஞாநாநந்த அமலத்வாதிகளும்... பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்யஸூரிகளும்....ப்ரக்ருதியும் பத்தாத்மாக்களும்....அண்டங்களும் அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்" என்று அருளிச் செய்தார். இதனால் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் ஒரு பொருளையும் விடாமல் எல்லாமும் நாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகச் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன்.

பகவான் இப்பொருள்களிலே யிருக்கின்றானா? அல்லது இப்பொருள்கள் பகவானிடத்து இருக்கின்றனவா? என்று பார்க்குமளவில் இரண்டு வகைக்கும் குறையில்லையென்றே நூற்கள் கூறுகின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன்; எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்து உள்ளன என்பதே நூற்கொள்கை. பகவானிடத்துள்ள பரத்துவம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டு திருக்குணங்களும் மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள்களினாலும் விளக்கம் பெற்றனவாகும். எங்ஙனே யென்னில்: எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்தே யுள்ளன வென்னும்போது எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்துவம் விளங்கிற்றாம். எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன் என்னும் போது அறப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு புகுந்திருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் [எளிமை] விளங்கிற்றாம். ஆக நாராயண பதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யென்பர்; அதாவது, நாராயணனுக்கே எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்று கோரப்படுகிற தென்கை. எவ்விதமான கைங்கர்யம் செய்யவேணும்? அது எப்போது செய்யவேணும்? என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை; ஸகல தேசங்களிலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்தோம். இதனை நம்மாழ்வார் "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்கிற பாசுரத்தினால் தெளிவித்தார்.

கைங்கரியம் செய்வது மனமொழி மெய்களாலும் பொருளாலுமாகக் கூடியது. இவற்றுள் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் கைங்கரியம் செய்வதில் அருமையில்லை. உடலைச் சிரமப்படுத்தி அடிமை செய்வது அரிது; அதுதான் முக்கியமானது. பொருளைச் செலவு செய்து கைங்கரியம் செய்வதுதான் மிகச் சிறந்ததென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்; அது மிகத் தாழ்ந்ததென்பதை நிரூபிக்கிறோம் காண்மின்; ஒருவன் தவறு செய்து ராஜ தண்டனைக்கு உட்படுகிறான்; அரசன், ஒரு மாதம் கடுங்காவல், அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என்று விதித்தால் எப்படிப்பட்ட ஏழையும் சிரமப்பட்டாகிலும் பணத்தைச் செலுத்தப் பார்க்கிறானே யொழிய, தேஹத்தை நலிவுறுத்தக் கூசி சிறைவாஸத்திற்கு உடன்படுவதில்லை. இதனால் அனைவர்க்கும் தேஹத்திலே தான் அதிகமான அன்பு என்றும், பொருளில் அன்பு கிடையாதென்றும் கண்டுகொள்கிறோமல்லவா? நாம் எதை அதிகமாக அபிமானிக்கிறோமோ அதைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கர்யமே சிறந்ததாகுமென்பதில் தட்டில்லை. ஆகவே, திரவியத்தைக்கொண்டு செய்யும் பணிவிடையிற்காட்டிலும் உடலைக் கொண்டு செய்யும் பணிவிடையே சீரியதென்று தேறுகின்றது. கோவில்களில் எம்பெருமானுக்குத் திருத்தேர்த் திருவிழா நடைபெறுகின்றது; அன்பர்களே! திருத்தேரை யிழுக்க வாருங்கள் என்றழைத்தால், பத்தெட்டு ரூபாயைக் கொடுத்துக் கைகூப்பி நிற்கும் அதிகாரிகளே மலிந்துள்ளார்கள். உடலைச் சிரமப்படுத்திக் கைங்கரியம் செய்வோமென்று குதுகலிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. அத்தகைய கைங்கர்யமே எம்பெருமானுக்குப் பரம ப்ரீதியை விளைக்கும். இங்கு ஒன்று கேட்கலாம்;

ஒருவற்குப் பணிவிடை செய்வதென்பது உலகில் கிலேசமாகக் காணப்படுகிறதே யொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. "ஸேவா ச்வவ்ருத்தி ராக்க்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று மநுமஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார்; இதன் பொருளாவது பணிவிடை செய்வதென்பது நாய்த்தொழிலாதலால் அதனை விட்டுவிடவேண்டு மென்பதாம். ஆனந்தமயனான ஆன்மா ஆனந்தஹேதுவான செயல்களைச் செய்து ஆனந்தப்பட வேண்டியிருக்க, கிலேசத்திற்கே ஹேதுவான பணிவிடையைச் செய்து வருந்தலாமோ வென்பர். இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்; உலகிற் பணிவிடைகள் இரண்டு வகையாக வுண்டு- தேஹபோஷணத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது ஒன்று; ஆத்மானந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது மற்றொன்று.

இவற்றுள் முந்தின பணிவிடையினால் கிலேசம் விளையுமே யல்லது பிந்தின பணிவிடையினால் சிறிதும் கிலேசம் விளையாது; பரமானந்தமே கொந்தளிக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும், காமுகன் காமினிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கிறோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றன வென்பதை உலகிற் காண்கிறோம்.

துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டு செல்லும்போது ஒரு மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தான்; அங்கே சகுந்தலை யென்னும் தெய்வமாதைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெறறான்; அப்போது சொல்லுகிறான் :—"ஸம்வீஜயாமி நளிநீதள தாளவ்ருந்தைः, அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணவுத பத்மதாம்ரௌ" என்கிறான்; சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக் கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டிற்றிலன்; தாமரையிலையை விசிறியாகக் கொண்டு விசிறட்டுமா? உன்னுடைய பாத பல்லவங்களை மடியிலே யிட்டுக்கொண்டு சிரமவு தீர வருடட்டுமா? என்று கேட்கிறான்; கேட்டுக்கொண்டே அப் பணிவிடைகளையும் செய்கிறான். இவனோ சக்ரவர்த்தி; அவளோ ஒரு காட்டுப் பெண், காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கர்யம் செய்வதில் அன்பு ததும்பிய குதூஹலம் விளைகின்றது. இதனால் என்ன தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்; உகப்பில்லாதவிடத்தில் செய்யநேரும் பணிவிடையே துக்க ரூபமானதென்றும், உகப்புள்ளவிடத்தே செய்ய ப்ராப்தமாகும் கைங்கர்யமானது ஆனந்தமயமாகவே யிருக்குமென்று முணருகிறோம்.

ஆகவே எம்பெருமானிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும் திருக்குணங்களடியாகவும் உகப்புக்கொண்டவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் ருசித்திருக்குமே யொழிய க்லேச ரூபமென்று வெறுக்கத் தக்கதாயிராதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இவ்விஷயத்தைப் பிள்ளை லோகாசார்யர் எவ்வளவு அழகாகத் தெரிவித்தருளுகிறார் பாருங்கள்—"சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்; அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே' என்பது அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் திவ்யஸூக்தி. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலின் முடிவில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் தாமும் அருளிச்செய்த அர்த்தமிது. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை செய்வது ஸ்வரூபாநுரூபமே யாதலால் * நாராயணாய வென்பதனால் அது செய்யப்படுவதில் குறையொன்று மில்லை யென்க. ஆக இவ்வளவாலும் திருமந்திரப் பொருள் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. .... (*)

திருமந்த்ரார்த்த ஸாரோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

திருவல்லிக்கேணி உபந்யாஸமாலையில் த்வயார்த்தம்.

நமது ஸம்பிரதாயத்தில் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் த்வயத்திற்கே ஏற்றமதிகம். திருமந்திரத்திற்கு மந்த்ரராஜமென்று பெயர்; த்வயத்திற்கு மந்த்ர ரத்னமென்று பெயர். ராஜாவும் விரும்பக்கூடியவஸ்து. ரத்னமாதலால் ரத்னமென்று பெயர்பெற்ற த்வயமே சிறந்ததாகும். மூன்று ரத்னங்கள் பிரஸித்தமாக வழங்கப் பெறுகின்றன. பராசரமஹர்ஷி பணித்த விஷ்ணு புராணம் புராண ரத்னமென்றே ப்ரஸித்திபெற்றது. "ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராணரத்நம் தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய" என்றருளிச்செய்தது காண்க.

ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரமானது ஸ்தோத்ரரத்னமென்றே புகழ்பெற்றொளிர்கின்றது. த்வயமந்த்ரம் மந்த்ரரத்னமென்று வழங்கப்பெறுகின்றதென்று சொன்னோம். எறும்பியப்பா பணித்த மணவாள மாமுனிகளின் தினசர்யையில் "மந்த்ரரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம், தததர்த்ததத்வ நித்யாந ஸந்நத்த புலகோத்கமம்" என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. திருமந்த்ராநுஸந்தானத்திற்குக் காலநியதியுண்டு; த்வயாநுஸந்தானத்திற்கு அஃது இல்லை. சரணாகதி கத்யத்தில் "த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ." என்று எம்பெருமானார்க்கு அழகிய மணவாளன் இட்டருளினகட்டளை. நம் பூர்வாசாரியர்கள் அந்தேவாஸிகளையும் அந்தரங்கர்களையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமிடத்து "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிரதராவீர்" என்று ஆசீர்வதிப்பர்களென்று ப்ரஸித்தம்.

திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் சரமச்லோகத்திற் காட்டிலும் த்வயம் மிகச் சிறந்ததென்பதை யாவரும் எளிதாகவறியலாம். எங்ஙனேயென்னில்; "இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்" என்று பிள்ளை யுலகாசிரியரருளிச் செய்தபடியே திருமந்திரத்தில் பிராட்டி ஸம்பந்தம் ஆர்த்தமாகக் கிடைப்பதேயன்றி ஸ்பஷ்டமாகவில்லை. சரமச்லோகத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்த ப்ரஸ்தாவமே செய்தார்களில்லை. இக்குறைதீர த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் உத்தர கண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்பது ஒரு விசேஷம். அவ்விரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் திருவடிகளின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமை பெரியகுறை. அக்குறையும் தீர இதில திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக்கொடுத்தது மற்றொரு விசேஷம். ஆகப் பல படிகளால த்வயத்தின் சிறப்பை அறிவித்தோமானோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம். இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களாம். அவையாவன:—(1.) * பிதரம் மாதரம் தாராந் * இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை (2) வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிகரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல். (3) பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கலில் இல்லாமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தளும்பாமல் பலன் தப்பாமல கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை. (4) இப்படி விச்வஸித்து 'பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறியிராமல் *தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ *என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. (5) பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவா நிற்கச் செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் வரை திவ்ய தேசங்களிலே *கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை

யென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணானுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை. (6) கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போல இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே!' என்று அவர்களது வைபவத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை. (7) இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை. (8) கீழ்ச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில பக்தி அதிசயித்திருக்கை. (9) நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்ய ஸூரிகள் பெறும் பேற்றுக்கு உரியனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையறாது நன்றி பாராட்டுதல். (10) தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாநவிரக்தி சாந்தி ஸம்பந்நனாய் பரமஸாத்விகனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகை-ஆக இவை யித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள்.

இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது. திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது, சரம ச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. விசிஷ்ட வேஷமாவது தேஹவிசிஷ்ட வேஷம். ப்ராஹ்மணாதி வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும் அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப் பற்றி நிற்கையாலும் சாஸ்திரங்களுக்கு தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது—ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம். திருமந்திரத்திற்கு சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்துவிலே நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் இவன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நமःபதார்த்தப்ராதாந்யத்தையிட்டு இங்ஙனே சொல்லுகிறதென்க. ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில்-இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாப மென்கிறது. இனி, ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோ வென்னில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும், பிராட்டியும் வேணும். முக்கியமாக வேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்த

லாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் மிகச் சிறந்தது என்றதாயிற்று. உபாயம் எம்பெருமானுயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தேறின தாற்பரியம்.

ஸித்தோபாய வரணத்தைக் கூறுமதான த்வய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமுமாகிற இரண்டு முடையவனே த்வயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சந்யமாவது—* நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன * என்கிறபடியே ஒருவிதமான ஸுக்ருதமுதலுமில்லாமை. அநந்யகதித்வமாவது—* புகலொன்றில்லாவடியேன் * களைகண் மற்றிலேன் * என்கிறபடியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப்பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான். உபாயாந்தர மில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், வேறு ரக்ஷகனில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ரஹஸ்யத்திலே பரக்கவருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி த்வயத்தின் வாக்யார்த்தம் கேண்மின். இரண்டு கூறாக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்—பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. [ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது.] உத்தர கண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்கிற பிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [ஸ்ரீமதே என்று பிராட்டியு மவனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்ய பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியைக் காட்டும்.]

இனி பிரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. *ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா:* என்கிற ப்ரமாண வசனம் காண்க. "ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே" என்றார் ஆளவந்தாரும். இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, *ச்ரிஞ்—ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்நமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ: (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி,) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ: (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி) கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்று பொருள் படுகின்றது. ஸகல சேதநர்கட்கும் இவளைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் ஸித்திக்குமென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரனை இவள் ஸேவியா நின்றாளென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கு மென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வத்தையும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற்றாயிற்று. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானாப் போலே இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையையிட்டு இவளுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பக்ஷம் சேராது. இதை நாம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதி, ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸுதாநிதி முதலிய நூல்களிலே பரக்க உபபாதித்தோம் வேதாந்தவாசிரியரும் ரஹஸ்யரத்நாவளி முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் "பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் மட்டுமேயுள்ளது, எம்பெருமான் தான் பலப்ரதன்" என்பதைப் பன்னிப்பன்னிப் பேசியுள்ளார்.

எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக் கொடிதான நெருப்பு [படபாக்நி] கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக. இவள் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தை யாற்றி தயையையுண்டாக்குவள். ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சியுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயென்க. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், *அகில ஜகந்மாதரம்* என்கிற படியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதாவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிற வொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாய் *பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு*என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமத விஷயமாயிருக்கிற வொரு தன்மையும் உடையளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷகாரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று. யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றி பெற்றே தீரும்படியான வால்லப்யமிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டி யிடத்தே புஷ்கலமென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்; ஈச்வரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்து மாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமான் “பெருமாள் வெற்றி பெற்ற பின்புஇவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்” என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து, “இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்க வேணும்” என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்லிறுங்கனை அவ்வனுமானையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயண பிரஸித்தம். [*பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா* இத்யாதி.] அப்படிப்பட்ட விவள் *அல்லி மலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்* என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய், *நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக* என்கிறபடியே 'மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ' என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனாயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பது சொல்லவேணுமோ?

'ஸ்ரீமத்' என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீஎன்பதன் பொருள் விவரிக்கப் பட்டதாயிற்று. அதன் மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் கேண்மின். 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்க. “நித்யயோகே மதுப்” என்பது வியாகரணம். இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டென்பது தேறும். இந்த நித்ய யோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும்

நிரூபகமாகையாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க. இவளுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையையுங் கண்டு "ஐயோ என்னாகுமோ!" என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாள். இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதநன் அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை.

அன்றியும், பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானோடுகூடியேயிருக்கின்றாளென்று தெரிந்து கொள்ளுமளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாகும். 'புருஷகாரம் செய்பவள் அருகேயிருக்குங்காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்' என்று ஸமயப்ரதீக்ஷை வேண்டியதில்லை; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ருசி பிறக்கவேண்டுவதத்தனையே. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதேயென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸந்நிதியில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்நிதானம் பழுதுபடாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொன்னோம்.

இனி நாராயண பதார்த்தம் கேண்மின் '**நாராயணன்**' என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பானுகுணமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு, வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத்திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக் கடவது. ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு 'இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறாமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்பட வேணும்.

இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு **வாத்ஸல்யம்**; வாத்ஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பினும் குளம்பினுங் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தை [*என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் * என்கிறபடியே] போக்யமாகக்கொண்டு *பாலே போல் சீர் *என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, * **நத்யஜேயம் கதஞ்சந** * என்று ஒரு நிலைநின்று ரக்ஷித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சாமைக் குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ' வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு **ஸ்வாமித்வம்**. உடைமையை யுடையவனாயிருக்கைதான் ஸ்வாமித்வமென்பது. சேதநன் விமுகனான தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே, இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவனென்று துணிகைக்கு உடலாம், உபய விபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசக

மான் ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன்) தன் தாழ்வையநுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸௌசீல்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல் விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்த்ரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌலப்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதேயன்றோ ஸௌலப்யமாவது. *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ் நின்ற நிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உடலாம்.

கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் *தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந் தானே* என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். இந்த அர்ச்சாவதாரமானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடிபோன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம்படி யிருக்கும்.

ஆனது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாஸ்தலங்களையே தங்களுடைய ப்ரபத்திக்கு இலக்காக்கினார்கள். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-10 10) *அகலகில்லேனிறையுமென்று* என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்யுமிடத்து த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டே செய்தாரென்பது அப்பாசுரத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. எங்ஙனேயென்னில்; *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்பதனால் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தானம். *நிகரில் புகழாயென்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமளவும் நாராயண பதார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம். (எவ்வாறென்னில்;) நாராயண பதத்திற்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஞானம் சக்தி என்னும் ஆறு குணங்களுடைமையே அர்த்தமாதலால், நிகரில் புகழாய் என்று வாத்ஸல்யம். உலகம் மூன்றுடையாய் என்று ஸ்வாமித்வம். என்னையாள்வானே என்று ஸௌசீல்யம். திருவேங்கடத்தானே யென்று ஸௌலப்யம். சக்திமான்களான அமரர்களும் ஜ்ஞானவான்களான முனிவர்களும் வந்து தொழுகிறார்களென்று தெரிவிக்குமதான நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புமென்கிற விசேஷணத்தினால் ஜ்ஞான சக்திகள். *புகலொன்றில்லா வடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே* என்கிற ஈற்றடியினால் *சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே* என்பதன் அநுஸந்தானம். என்று சுருக்கமாக வநுஸந்திப்பது.

இனி 'சரணௌ' என்கிற பதத்திற்கு 'திருவடிகளை' என்று பொருள். இது த்விவசநாந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றாகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் * இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான் * என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அதுவன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசந மென்று கொண்டு பல பொருள்கள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். த்விவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு

இடந்தரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமை யாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றுகிறேனென்னுமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ள தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ரக்ஷகனுகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; *வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்* என்கிறபடியே பற்றினாரை ஒருகாலும் நழுவ விடாத திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும். *அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்* என்று நின்றார்களன்றோ. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதுந் தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். திருவடிகளைச் சொன்னவிது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் *பல பலநாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலனையுங்கூடத் திருத்தி *சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட் பாலடைந்த*என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல்வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிற தென்க.

த்வயத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூப கருமங்களென்ன அவற்றின் பயனான தேவாதி சரீரங்களென்ன, பலவகைப்பட்ட துக்க பரம்பரைகளென்ன—ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரம பதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரம புருஷனைக் காண்கையும் குணநுபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிறவித்தால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமாயிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ஆனால் உபேயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறது ஏனென்னில்; அகிஞ்சநனாய் அநந்யகதியாயிருக்கிறவிவன் தன் செயல்மாட்சியாலே [அதாவது வேறொன்றும் செய்யமாட்டாமையாலே] உபேயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறானித்தனை. உலகில், போக்யமான பாலையே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்து விடுகிறதன்றோ. அதுபோல வென்று கொள்க. உபேயமான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்றதாயிற்று.

இனி ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி. ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் ஸித்திக்கக் குறையில்லை; ஆனாலும், * தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி: * என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றாகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானமாம். மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ? *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவ பிரானையே....அடைந்த *என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ வென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் ஸித்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மன

மொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோற்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் ஸித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்வீகாரமொன்றுமே போதுமானது. *நின்னடியிணையடைந்தேன்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்றாப்போலே இறந்தகாலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிவன் ரஜோ குண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும், அது தான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ரபத்தியை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ஆக,பூர்வவாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி உத்தரவாக்கியத்தின் பொருள் சொல்லுகிறோம். ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில்பண்ணும் கைங்கரியத்தைப் பிரார்த்திப்பதே இதற்குத்திரண்டபொருள். பூர்வவாக்யத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறவிதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதனம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொரு பலனுக்காகவன்று, பகவத் கைங்கர்ய ஸித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. மற்ற பலன்களை விட்டு இந்தப்பலனை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிற வளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினாப் போலே, உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத் கைங்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமே யன்றோ. * உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதி* என்கிறபடியே நினைவறியுமவனை எம்பெருமான் பக்கலிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனை அவன் இவனது நினைவை அறிய மாட்டானோ வென்னில, நெடுங்காலமாக இதர பலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசுரம் கேட்டவாறே சேஷியான அவனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காகவே அபேக்ஷிக்கிறதித்தனை. ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசிவிளைந்து சோறு என்றபேக்ஷித்தால், அது கேட்டுப் பெற்ற தாய் உகக்குமா போலே இதனைக் கொள்க.

இனி ஸ்ரீமதே என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் கேண்மின். ஸ்ரீசப்தத்திற்குப் பூர்வ வாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் அர்த்தமும் மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத் தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு-பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்ய யோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ள வேணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளவில் அவள் புருஷகாரமாயிருப்பள். அவன் சேதநர்களுககு கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யனுமளவில் தானும் அவனைப்போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்தி உகப்பிக்குமவளாயுமிருப்பள். ஆகவே, பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்வோபயுக்த மென்றும் இப்போது உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்ததென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. முதல்ரஹஸ்யமான திரு

மந்த்ரத்திலே 'நாராயணாய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும் என்கிற இவ்வளவொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேணுமென்றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகார மற்றவனாக வேணுமென்றும் அங்கு ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்றில்லையே. அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ் வுத்தரவாக்கியம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது.

இனி 'நாராயணாய' என்கிற பதத்தின் பொருள் கேண்மின். நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்றபடி. கைங்கர்ய ப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள்தான் பொருந்தும். கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றோ. [சேஷி—ப்ராப்தனான ஸ்வாமி.] கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்னடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லுமானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்வமென்கிற குணத்திலே முக்கியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே. அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ இவனுக்கு ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று.

இனி, நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞானகார்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்யமில்லாதபோது ஸத்தை பெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோ வென்னில்; பிரார்த்தநா விசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

இனி நம: பதத்தின் பொருள். நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச் சப்தம் போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாய விரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்ய பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாகவுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனம் நினைத்துப் பண்ணலாகாது. "பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்" என்கிற பிரதிபத்தியே நடக்கக்கடவது. இதில், தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும், போகம் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். ஆக, இரண்டு கண்டமான த்வயத்தின் பொருள் தேறினதாவது, புருஷகார பூதையான பிராட்டியும், அவளுடைய நித்யஸாஹித்யமும், அவளாலே தலையெடுக்கும்படி செய்யப்பட்ட வாத்ஸல்யாதி குணபூர்த்தியும், அந்த குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடுங் கூடின வஸ்துவின் உபாயத்வமும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரமும் பூர்வ கண்டத்தால் சொல்லிற்று. அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்திற்குப் பலனான கைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் திவ்யதம்பதிகளாகிற மிதுனமென்பதும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வமும், அவ்விஷயத்தில் கைங்கர்யமும், அக்கைங்கர்யத்தின் விரோதி நிவ்ருத்தியும் உத்தரகண்டத்தால் சொல்லிற்று. இதுவே த்வயத்தின் ஸாரமான பொருள். .... *

த்வயார்த்தம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதியுபந்யாஸமாலையில்

சரமச்லோகார்த்தஸாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியவேண்டியவையான மூன்று ரஹஸ்யங்களுள் திருமந்த்ரம் த்வயம் ஆகிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் ஸாரார்த்தங்களை அநுபவித்தாயிற்று கீழ். இப்போது சரமச்லோகார்த்தத்தை யனுபவிப்போம். த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் பௌர்வாபர்யத்தில் மதபேத முண்டு. திருமந்திரத்திற்கடுத்தபடி சரமச்லோகத்தை விவரிப்பது ஒரு ப்ரகாரம். த்வயத்திற்குப் பிறகு அதனை விவரிப்பதும்மற்றொருப்ரகாரம். ஆசாரியர்களுக்கு இவ்விரண்டுபடியும் ஸம்மதமே. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூன்றாவது பிரகரணத்தில் "இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி" என்றொரு சூர்ணையுள்ளது. இதில் ரஹஸ்யத்ரயமும் விலக்ஷண சப்தத்தாலே காட்டப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரம், விதி, அநுஸந்தானம் என்ற மூன்றோடும் ரஹஸ்ய பதத்தைச் சேர்த்தால், மந்த்ர ரஹஸ்யம், விதிரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம் என்றதாகத் தேறும். திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மந்த்ர ரஹஸ்யமென்று பெயர்; சரமச்லோகத்திற்கு விதிரஹஸ்யமென்று பெயர்;த்வயத்திற்கு அநுஸந்தாந ரஹஸ்யமென்று பெயர்.*நமந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர:* என்று திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்த்ரம் வேறில்லை யென்கையாலே அதற்கு மந்த்ர ரஹஸ்யமென்றே பெயர். ஸித்தோபாயத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே சரமச்லோகத்திற்கு விதிரஹஸ்யமென்று பெயர். ஸாரஜ்ஞராலே ஸதா அநுஸந்தானம் பண்ணப்படுமதான த்வயத்திற்கு அநுஸந்தான ரஹஸ்யமென்று பெயர். ஸித்தோபாய வரணத்தை அநுஷ்டான முகத்தாலே காட்டிற்று த்வயரஹஸ்யம். அது தன்னை விதி முகத்தாலே காட்டுகிறது சரமச்லோக ரஹஸ்யம்.

ஸம்ப்ரதாயத்தில் வராஹ சரமச்லோகமென்றும் ஸ்ரீராம சரமச்லோகமென்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணசரமச்லோக மென்றும் மூன்று சரமச்லோகங்கள் ப்ரஸித்தமாக உண்டு. *ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே ... அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்.* என்பது வராஹ சரமச்லோகம். * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய ... ஏதத் வ்ரதம் மம * என்பது ஸ்ரீராமசரமச்லோகம். * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ. அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: * என்கிறவிது ஸ்ரீக்ருஷ்ணசரமச்லோகம். இவை முறையே பூமிப்பிராட்டியை நோக்கியும், கடற்கரையிலே விபீஷணாழ்வானை நோக்கியும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை நோக்கியும் அருளிச் செய்யப்பட்டவை.

சரமச்லோகமென்பதற்குக் கடைசியான சுலோகமென்று பொருள் தோன்றும். கீதையில் கடைசியான சுலோகம் * யத்ரயோகேச்வர: க்ருஷ்ண: .... த்ருவா நீதிர் மதிர் மம * என்பதே யொழிய * ஸர்வ தர்மா நித்யாதி யன்று. எழுபத்தெட்டு சுலோகங்கள் கொண்ட பதினெட்டாமத்யாயத்தில் அறுபத்தாறும் சுலோகமான விதனை எங்ஙனே சரமச்லோகமென்றீர்கள்? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின், ஸமாஸங்களில் மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று ஒன்றுண்டு; அதனை சாகபார்த்திவஸமாஸமென்றும் சொல்லுவர்கள். ஒரு அரசன் கீரையிலே மிகவும் ப்ரீதி கொண்டிருந்தான். அவனை சாகப்ரிய பார்த்திவனென்ன வேண்டி சாகபார்த்திவனென்றும் சொல்லி விடுவதுண்டு. "சாகப்ரிய: பார்த்திவ: - சாகபார்த்திவ:" என்பர்கள். இங்கு மத்யமமான ப்ரிய பதம் லோபித் திருக்கையாலே மத்யமலோபி ஸமாஸமென்றும் சொல்லுவர்கள். அதுபோல இங்கும் "சரமோபாய ப்ரதிபாதக: ச்லோக: - சரமச்லோக:" என்றாகக் கடவது. கர்மஜ்ஞாநாதிகளான உபாயங்களில்

சரமமான உபாயம் - சரணாகதி; அதனைத் தெரிவிக்குமதான இந்த ச்லோகம் சரமச் லோகமென்று பேர்பெற்றதாயிற்று. இந்த சுலோகம் மாசுச: என்று முடிவு பெறுகின்றது. துக்கப்படாதே என்பது அதன் பொருள். அர்ஜுனன் துக்கப் பட்டதாகத் தெரிந்தாலொழிய இங்ஙனே சொல்ல ப்ரஸக்தியில்லை. அவன் துக்கப் படும்படியாகக் கண்ணன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறானோவென்று பார்க்குமளவில் அப்படி யொன்றும் தெரியவில்லை. "கண்ணா! நீ சொன்னது எனக்கு துக்ககர மாக இருக்கிறது" என்று அர்ஜுனன் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிறானோ வென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை. இப்படியிருக்க மாசுச: என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கவேணும்.

முந்தின சுலோகங்களிலிருந்து ஒருவாறு துக்கத்தையூஹிக்கலாம்; (61, 62 ச்லோகங்கள்) * ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந! திஷ்டதி * என்றும், * தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத * என்றுமுள்ளன; இவற்றால் க்ருஷ்ணனாகியதான் ஈச்வரனன்றுபோலவும். தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஒருவன் ஈச்வரனாகவுளன் போலவும் காட்டுகையாலே, ஐயோ! தன்னையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடாமல் இப்படி நம்மை வஞ்சிக்கிறானே! என்று சோக முண்டாகியிருக் கலாம். அன்றியும், (சுலோ. 63ல்) * யதேச்சஸி ததா குரு" [உனக்கு இஷ்ட மானபடி செய்] என்று சொல்லித்தலைக்கட்டினானே! ஆதியிலே * யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே * என்று நாம் பிரார்த்தித்திருக்க, தானே ஒன்றை அறுதியிட்டுச் சொல்லாமல் 'யதேச்சஸி ததா குரு' என்று சொல்லு கிறவிது என்ன வார்த்தை! என்றும் சோகமுண்டாகியிருக்கலாம். முக்கியமான சோகத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிறார்கள்;— முமுக்ஷுப்படியில்.

"கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மருமமுணர்ந்துரைத்ததாகும். கீழே பல அத்யாயங் களிலே கருமம ஞானம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவை அனுஷ்டிக்க அரி தானவை யென்று கண்டான்; எதனாலென்னில், அவை காயக்லேச ரூபமாகையா லும், இந்திரியங்களை வென்றே அவை அனுஷ்டிக்கவேண்டுகையாலே இந்திரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாதனமாக நெடுங்காலம் ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்கையாலும், முக்கியமாக பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதி களாகையாலும். ஆக இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்பதொன்றில்லை; இனி இழந்தே போமித்தனையன்றோ? என்று சோகித்து நின்றான்; அந்த சோகந் தீரவே இதில் சரமோபாயம் விதிக்கப் படுகையாலே இதில் மாசுச: எனப்பட்டது.

இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்ய வேண்டு மது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது; உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும்; [அதுதான் பூர்வார்த்தத் தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க.] ஆனால் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை மட்டும் சொல்லாதே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்று உபாயாந்தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்பட வேண்டுகையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகை யாலும் அந்த அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறபடி. ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச்சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலானவற்றை யொழிய அவை [ஆசமநாதிகள்] அனுட்டிக்க வொண்ணாதாப்போலே இங்கும் அங்கமாகச்

சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை யொழிய சரணவரணம் ஆகாதென்பது தேறிற்று. உபாயாந்தர பரித்யாகமே சரணவரணமாகக் கொள்ளத்தகும்.

'ஸர்வதர்மாந்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்மசப்தமானது-ஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயுமிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகை யன்றியே பகவத்ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. அந்த மோக்ஷபல ஸாதனங்கள் ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டவையாய்க் கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹுவசநமுள்ளது. அவை எவை யென்னில்; *கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம்* இத்யாதிகளால் ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், *ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், *மந்மநா பவ மத்பக்த:* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்* இத்யாதிகளால் பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், *ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச் ச பாரத* என்றவிடத்துச் சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்* என்று சொல்லும் புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், *ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்* என்று பகவத்ப்ராப்திஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப்படுமவையும் இங்கு (தர்மாந்) என்பதனுலே விவக்ஷிதங்கள். பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்மசப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வசப்தமுமொன்று இருக்கிறதே, இதனுல் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுட்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க. ஆக ஸர்வதர்மாந் என்பதற்குத் தேறின பொருள் யாதெனில்: ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப் பட்டுள்ளவையாய் நித்ய நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடையதான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று.

இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் கேண்மின். த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகையன்று. கீழ்ச் சொல்லப் பட்ட உபாயங்களின்படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே வெள்ளியென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப்போலேயும்-பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினேமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை. பரி என்கிற வுபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாய்க் கொண்டு இங்குத் தெரிவிப்பதென்னவென்றால். ப்ரஹ்மஹத்யை ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமான வற்றையும் விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப்பான ருசிவாஸனைகள்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விடவேணுமென்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது. பரித்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமம் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இப்படிவிட்டே பற்றவேணுமென்கிறநியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்திரமன்றிககே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும்.

இதற்கொருத்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும்நொந்து நிலை கலங்கி எதிரம்புகோக்கமுடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தருமயுத்தஞ் செய்யுமிராமன், நாம் அம்பு விடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்—என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்தபோது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்த வளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது. *கச்சாநுஜாநாமி*[இராவணா! புறப்பட்டுப் போ; விடை தருகின்றேன்] என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரியாமல் வில்லைப் பொகட்ட பின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லே இராவணனுக்குக் கால்கட்டாயிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந்தரங்களும். உபாயாந்தரப்பற்று உள்ளவரையில் பகவதநுக்ரஹம் தான்புகுவதற்கு அவகாசம் பெறாதென்றவாறு.

உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸமான ஸத்ய தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளோடே கூடி வாழவிருந்த பேற்றை இழந்தான். *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்கிற ஸித்ததருமமான பெருமாளைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்கவேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது' என்று ஆபாஸமான (ஸத்ய)தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளை யிழந்தான். ததிபாண்டன் க்ருஷ்ணனை மறைத்துவைத்து இங்கில்லையென்று பொய்சொல்லி மோக்ஷம் பெற்றான்; தசரதன் ஸத்யவாதியென்று பேர்பெற்று இழந்தான். ஆக ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையானது *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதநதர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும்.

இனி மாம் என்ற மூன்றாவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி கையாளாய், ரக்ஷ்யபூதனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு உனக்குப் புகலாய், *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* என்கிறபடியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விடமாட்டாதே *என்னடியார் அது செய்யார்* என்று மறுதலைத்து ஒருதலைநின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னை யென்றபடி. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவரூபனை தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனைச் சொன்னவித்தாலே - தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற் காட்டிலுமுண்டான வாசியைக் காட்டுகிறது மாமென்பது. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும். அவையாவன: வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும். அதர்ம புத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுனனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமன்றிக்கே அர்ஜுனன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது.

ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ! என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிசயம் மாம் என்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும், திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறானென்க.

இனி ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்திற்குப் பொருள் கேண்மின். இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பல விடங்களிலும் *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்பது முதலான விடங்களில் அவதாரண ப்ரயோக முண்டாகையாலே உகாரம் போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தினால் வ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. 'இந்த ஸ்வீகாரமுண்டானால் பேறு; இல்லையாகில் இழவு' என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வ புத்தி நடையாட ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்க வேணுமன்றோ. அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயெனில்; ஸ்வீகாரமானபிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும்பண்ணுகை அவனாலேயானாப் போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே யுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாயகார்யமே யொழிய உபாயமன்றென்க. ஸ்வீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளேபரங்களொன்றுமின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி பண்ணி *எதிர்சூழல்புக்கு* என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைவிப்பதான தன்குணசேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன்பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்ததன்றோ இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்ததென்னத் தட்டுண்டோ? *அதுவு**மவன தின்னருளே*** என்கிற ஆழ்வார் பாசுரம் காணத்தக்கது. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனாகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது, இது இல்லாமற் போனாலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனான தானே நம்முடைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹார ரூபமான காரியத்தைச் செய்வனென்று நினைக்கவேண்டும். இப்படி நினைக்காவிடில் [அதாவது-நம் ஸ்வீகாரமில்லையானாலும் காரியம் செய்வனென்று நினையாதே அவன் காரியம்செய்கைக்கு இதுவும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] ஸித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர்பாராததென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும்.

இனி **சரணம் வ்ரஜ** என்றதற்குப் பொருள் 'உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்' என்கை. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுகைக்காக **சரணம்** என்பதற்கு 'உபாயமாக' என்பதே பொருளாகக் கடவது. *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்* என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச்செய்தேயும், ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையு மொழிய மாநஸமான அநுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; **ஸர்வதர்மாந்** என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி **பரித்யஜ்ய**

என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி மாம் என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷமென்பதைச் சொல்லி; சரணம் வ்ரஜ என்று உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்ய மன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதனை தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான். த்வா=உன் காரியங்களை அறிகைக்குத் தக்க ஞானமில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரக்ஷணே ப்ராப்தியற்றவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிறவுன்னை.

ஸர்வபாபேப்ய:=இஷ்ட விரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயு மிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகரண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றும் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றுமென்றவாறு.

மோக்ஷயிஷ்யாமி=இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்கை. நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்யவேண்டா; நீயும் இதற்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னைப் பணிந்த பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை என்பது ணிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அஹம் த்வா ஸர்வபாபாநி நிஹநிஷ்யாமி" என்று சொல்லாமல் "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணினதனால் தேறின அர்த்தமிது. பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப்போலேயெழுந்து பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு நொடிப் பொழுதில் நசித்துப் போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞனாகையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதி கோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோ வென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கம்போய் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்றவாறு. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்து கொள்ளுகிறானென்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு நீ சரீரதயாசேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடைய பாபம் போகைக்கு நீயே முயற்சிபண்ணிக்கொள்' என்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடலான வுன்னுடைய அவித்யையாகிற அழுக்கை சரீரியானநானே போக்கிக்கொள்ளேனோ?

இனி மாசுச: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி. நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் 'நம் கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் "நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்" என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண கார்யத்திலே கைவைக்காமலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லைகாணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறபடி. இவ்வளவும் சரமச்லோகார்த்தம் விவரித்தோமாயிற்றும்.

— உபஸம்ஹாரம் —

ஆக சரமச்லோகத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் உத்தரார்த்தத்திற் காட்டிலும் பூர்வார்த்தத்தில் தான் குறிக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் நிரம்பிக்கிடக்கின்றன. முக்கியமாக இரண்டே விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறோம். "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற மூலத்தையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் மேலெழப் பார்த்துவிட்டுப் பலர் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேணுமென்பதே கீதாசார்யனுடைய திருவுள்ளம் என்று நினைக்கிறார்கள். இது மிகத் தவறான நினைவு. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:, உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபீ:" என்று மிகத் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். குர்யாத் என்றரே யொழிய த்யஜேத் என்னவில்லை. மூலத்தில் த்யஜிக்கச் சொன்னது எது? என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார் உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று. அவை மோக்ஷோபாயம் என்கிற புத்தியை விடச் சொன்னதே யொழிய அவற்றை விடச் சொன்னதன்று. கர்மஜ்ஞான பக்தி யோகங்களுக்கு உபாயதயா அநுஷ்டாநம், ப்ரீத்யா அநுஷ்டாநம் என்று இரு வகையுண்டு; ப்ரீத்யா அநுஷ்டானம் தவிர்க்கபடவில்லை; உபாயதயா அநுஷ்டானம் மட்டுமே தவிர்க்கப்பட்டது. ஏவஞ்ச புத்தி த்யாகமே யொழிய ஸ்வரூபத்யாகமன்று என்றதாயிற்று. ஸ்வரூபத்யாகமே யென்று கொண்டாலும் குறையில்லை. அப்போதும் புத்தித்யாகந்தான் தேறிநிற்கும். எங்ஙனே யென்னில்; "ஸங்கல்பபேதேந கர்மபேத:" என்பது சாஸ்த்ர ந்யாயம். உபாயமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் வேறுபட்டதாய், கைங்கர்யமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் வேறுபட்டதாயிருக்கையாலே முந்தின கருமத்திற்கு ஸ்வரூபத்யாகமே யாகும்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் "நித்யம் காம்யம் பரமபி கதிசித் த்வய்யத்யாத்ம ஸ்வமதிபிரம்மா:, ந்யஸ்யா ஸங்கா விததி விஹிதம் ஸ்ரீரங்கேந்தோ விததி ந ச தே." என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தகும். "விஹிதம் விததீ, ந விததி ச" என்று இரண்டையும் சொல்லி வைத்ததை நிர்வஹிக்குமிடத்து இங்கே நாம் செய்த நிரூபணமே தேறிநிற்கும்.

இனி இரண்டாவது விஷயம் கேண்மின். "உபாயதாம் பரித்யஜ்ய" என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்திருக்கவும், சிலர், உண்மையாக உபாயமாயிருக்குமவற்றிலே உபாயத்வ புத்தியை விடுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்று வீணாக சோத்யம் செய்து கொண்டேயிருப்பர்கள். அவர்களை கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷையிலே வேதாந்த வாசியர்தாமே நான்கு நிரஸித்துள்ளார். அவ்விடத்துப் பங்க்திகளாவன;—

> "முக்தவ்யாபாரந்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தரபாவி பலஸாதநத்வா நுபபத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மேக்ஷோபாயதாபுத்திரபி ஸ்யாதிதி பாவ:. அந்ததஸ் தைஸ்தை ராராதிதோ பகவாநேவ ஹி ஸர்வத்ரோபாய:. .... அதஸ் தஸ்மிந்நேவ * மாமேகம் சரணம் வ்ரஜேதி வக்தரி உபாயதாபுத்தி: கார்யா."

என்பன. இங்ஙனே விவரித்தருளின அர்த்தத்தையே "நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:" என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், "இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாயத்வ ப்ரத்ய யாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிம் புநஸ் ஸஹகாரிணம்" என்று ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலும், "த்வய்யேவ த்வதுபாயதீரபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்து மே" என்று ந்யாஸதிலகத்திலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ச்லோக பத்தமாக்கி வைத்தருளினர். ... . *

சரம ச்லோகார்த்தோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதி யுபந்யாஸ மாலையில்—பத்தாவது உபந்யாஸம் நம் ஆசாரியர்கள்.

—————:(0):—————

கீழ் நடைபெற்ற ஒன்பது நாளைய உபந்யாஸங்களுக்குச் சிகரமாக இன்றைய உபந்யாஸம் அமைகின்றது. பொதுவாக "நம் ஆசாரியர்கள்" என்பது இன்றைய விஷயமாக நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. முந்துற முன்னம் ஆசார்ய லக்ஷணத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது. ஆசார்ய:, குரு:, தேசிக: என்னும் சொற்கள் ஆசார்ய வாசகங்களாக வழங்கி வருகின்றன. "ஆசிநோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தாந் ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி. ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத் தஸ்மாதாசார்ய உச்யதே." என்கிற ஆசார்ய லக்ஷணவசனம் பிரஸித்த மாகவுள்ளது. ஆசிநோதீதி ஆசார்ய:; ஆசாரயதீதி ஆசார்ய:; ஆசரதீதி ஆசார்ய:. என்று மூன்றுபடியான வ்யுத்பத்திகளால் மூன்று பொருள்கள் தேறும். சாஸ்த்ரங்களாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்திலிருந்து சிறந்த அர்த்தங்களாகிற பழங்களைப் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருப்பவர் ஆசார்யர். அவற்றைப் பிறர்க்குப் போதித்து அதன்படியே அனுஷ்டிக்கவும் செய்பவர் ஆசார்யர். பரோபதேசத்தளவோடு நில்லாமல் தாமும் யதாவத்தாக அனுஷ்டிப்பவர் ஆசாரியர். என்று மூவகைப்பொருள்கள் தேறும்.

இனி குரு: என்பதன் பொருளாவது "குசப்தஸ் து அந்தகாரஸ் ஸ்யாத் ருசப்தஸ் தந்நிரோதக:, அந்தகாரநிரோதித்வாத் குருரித்யபிதீயதே." என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாந்தகாரமாகிற அகவிருளை ஸதுபதேசாதிகளாலே போக்க வல்லவர் குருவெனப்படுவர். திசதீதி—தேசிக:; உபதேசிக்க வல்லவரென்கை. ஆசார்ய லக்ஷணத்தை விசேஷித்து ந்யாஸ விம்சதியின் முதல் சுலோகம் கூறுகின்றது.

"ஸித்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயே ஸ்திரதியமநகம் ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்
ஸத்வஸ்தம் ஸத்யவாசம் ஸமயநியதயா ஸாதுவ்ருத்த்யா ஸமேதம்.
டம்பாஸூயாவிமுக்தம் ஜிதவிஷயிகணம் தீர்க்கபந்தும் தயாளும்
ஸ்காலித்யே சாஸிதாரம் ஸ்வபரஹிதபரம் தேசிகம் பூஷ்ணுரீப்ஸேத்."

* முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுபவரே சுத்தஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தரென்க. "பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:" என்கிற சுருதியின்படியே பரம்பரைதப்பாமல் காலக்ஷேப க்ரந்தங்களையெல்லாம் அடைவே ஓதியுணர்ந்தவரென்றபடி. [ஸ்திரதீயம்] ஏடுபார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு ஆசார்ய பதம் வஹிப்பவர்களுக்கு நிஷ்க்ருஷ்டமான ஞானம் அரிதாம்; அன்னவர்கள் தங்கள் உக்திகளைத் தாங்களே மறுத்துக் கொண்டு கிடப்பார்கள். ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தர்களே ஸ்திரபுத்திகளா யிருக்கக் கூடியவர்களாதலால் இவ்விரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் சேர்த்தி மிகப் பொருத்தமானது. [அநகம்.] தேவதாந்தர ப்ராவண்யம், உபாயாந்தரஸங்கம், க்ஷுத்ரபலன்களில் ஸ்ப்ருஹை முதலான குற்றங்கள் அற்றிருக்கவேணும். [ச்ரோத்ரியம்.] "நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்" என்று, வேதமோதாதவனுக்குப் பரப்ரஹ்மஜ்ஞானம் வாய்க்காதென்று வேதமே சொல்லியிருக்கையாலே வேதாத்யயந ஸம்பந்நனாயிருக்கவேணும். [ப்ரஹ்மநிஷ்டம்.] "ஆம்நாயாப்யஸநாந்யரண்யருதிதம் * என்கிற முகுந்தமாலா ச்லோகத்தில் பண்ணும் நிந்தைக்கு இலக்காகாதபடி பகவத் பக்தி மிகுந்து எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றினவனாயிருக்கவேணும். [ஸத்வஸ்தம்.] "முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்று" என்று திருமங்கை யாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே சுத்தஸாத்விகனாயிருக்க வேண்டும். [ஸத்யவாசம்.] "பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மை

யாளன்" என்கிறபடியே யதாபூதார்த்த வாதியாயிருக்கவேணும். [ஸமய நியதயா ஸாதுவ்ருத்த்யா ஸமேதம்.] * தர்மஜ்ஞஸமயः ப்ரமாணமாகையாலே தர்மஜ்ஞஸமய வ்யவஸ்திதமான நன்னடத்தை கொண்டிருக்கவேணும். [டம்பாஸூயாவிமுக்தம்.] தன்னிடத்தில் இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுக் காட்டி மேனணிப்பதும், பிறருடைய குணங்களைப் பொறாமல் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்வதுமற்றிருக்கவேண்டும். [ஜித விஷயிகணம்] ஜிதேந்த்ரியனாயிருக்கவேண்டும். "ஜித விஷயகணம்" என்கிற பாடம் தவறு. [தீர்க்கபந்தும்] சிஷ்யன்விட்டு அகன்றாலும் தான்விடாதே அவனை உய்விப்பது தன்பேறாகத் தொடர்ந்து நோக்குமவனாயிருக்கவேணும். [தயாளும்] சிஷ்யனுடைய துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாத தயைமிக்கிருக்க வேணும். [ஸ்காலித்யே சாஸிதாரம்] "பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட" என்கிற திருவாய்மொழியின்படியே தவறுகளைத் திருத்திப்பணிகொள்பவனாயிருக்கவேணும். [ஸ்வபர ஹிதபரம்] பரஹிதம் போலவே ஸ்வஹிதத்தையும் நோக்குபவனாயிருக்க வேணும். ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் வாய்ந்த ஆசாரியனை அடைய விரும்பவேணும். "ஆப்நுயாத்" என்னாதே 'ஈப்ஸேத்' என்றது. இத்தகைய ஆசார்யனையடைவதிற் காட்டிலும் அடைய வேணுமென்கிற ஆசைதானே பெரும்பேறு என்னுமிடத்தைக் காட்டும்.

நம்முடைய ஸம்பிரதாயஸ்தர்களான பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் ஏவம்வித லக்ஷண ஸம்பந்நர்களாகவேயிருந்தமையால் நம்முடைய குரு பரம்பரைக்குச் சிறந்த ஏற்றமுள்ளது. உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகத்வமென்பது நம் ஆசார்ய பரம்பரைக்கு அஸாதாரணமான பெருமை. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமும் த்ராவிட வேதாந்தமுமாகிய இரண்டும் உபய வேதாந்த மென்பப்படும். உபநிஷத்துக்களும் அவற்றின் பொருளை விவரிக்கத் தோன்றிய [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமென்கிற] சாரீரக மீமாம்ஸையும் அதன் பாஷ்யமு மானவற்றுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமென்று பெயர். ஆழ்வாரருளிச்செயல்களும் அவற்றின் வியாக்கியானங்களுமானவற்றுக்கு த்ராவிட வேதாந்தமென்று பெயர். இவ்வுபய வேதாந்தங்களையும் நம் ஆசாரியர்கள் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டிருந்தார்கள். இவற்றுள் த்ராவிட வேதாந்தத்தை வலக் கண்ணாகவும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தை இடக் கண்ணாகவும் கொண்டிருந்தார்கள் நம் ஆசிரியர்கள். அதுக்கு அடி என்னென்னில்; "நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் நः தர்சநம்" என்கிறபடியே நம் தர்சனத்திற்கு ப்ரதமப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் அரும்பாடுபட்டு ஸம்பாதித்தது த்ராவிட வேதாந்தமாகையாலும், ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தின் பொருள்களைத் தெளியக் காண்பது அதிலே யாகையாலும் அதனையே விசேஷித்துத் தஞ்சமாகக் கொண்டார்கள். அந்த ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் திருவாய்மொழி விஷயமாக "பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீ சடகோப வாங்மயம், ஸஹஸ்ரசாகோப நிஷத் ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிட வேத ஸாகரம்." என்றருளிச் செய்த சுலோகமும், நம்மாழ்வார் விஷயமாக "யத்கோ ஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ரः, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுலபூஷணபாஸ்கராய." என்றருளிச் செய்தச்லோகமும் ஆகிய இவையிரண்டும் மட்டும் சிந்திக்கப்படின் அவ்வாசிரியர்க்கு ஆழ்வார் பக்கலிலும் அருளிச் செயலிடத்துமுள்ள பிரதிபத்தியின் கனம் அறிய வெளிதாம்.

சுருங்கச் சொல்லில், ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் பய வேதாந்தமென்றும், த்ராவிட வேதாந்தம் அபய வேதாந்தமென்றும் கொள்ளத்தகும். பகவானைப்பெற்று நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உபாயத்தை இவ்விரண்டு வேதாந்தங்களும் தெரிவிக்கின்றன. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் தெரிவித்த விதம் பயப்படும்படியாகவுள்ளது; திராவிட வேதாந்தம் தெரிவித்திருக்கிற விதம் பயம்கெடும்படியாகவுள்ளது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் தெரிவித்த விதமாவது "தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி.

நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே." என்பது. "பகவானை உள்ளபடி யுணருமவனே நற்கதி பெறுவான்; வேறு வழி கிடையாது." என்பதே இந்த வேத வாக்கியத்தின் பொருள். "ஸோ அங்க வேத யதி வா ந வேத" என்கிற வேத வாக்கியமானது 'பகவான் தனது தன்மையைத் தான் அறிந்தானோ இல்லையோ!' என்று ஸந்தேஹித்துக் கூறுகின்றது. இங்ஙனே பகவானுக்கும் அகோசரமானதை நாமறிந்து உஜ்ஜீவிப்பதென்று ஒன்றுண்டோ? என்று நமக்கு அச்சமுண்டாகியே தீரும். இவ்வச்சம் கெடும்படி த்ராவிட வேதாந்தம் தெரிவித்தவாறு காண்மின்—"உலக மேத்துங் கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை யென்று மண்டினாருய்யலல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே" என்கிறவிது திருக்குறுந்தாண்டகத்தில் திருமங்கை யாழ்வாருடைய பாசுரம். *சீரார் திருவேங்கடமே திருக்கோவலூரே மதிட்கச்சியூரகமே பேரகமே, பேராமருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே, பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர் ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கம்" என்று பதியே பரவித் தொழுந் தொண்டர்கள் உஜ்ஜீவிக்க முடியுமே யல்லது மற்றையார் உஜ்ஜீவிக்க முடியுமோ? என்றாராயிற்று. இங்கு மற்றையார் என்னுஞ் சொல்லாலே கருதப்பட்டவர்கள் இன்னாரென்பதை நாம் விவரிக்க வேணுமோ? *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி" என்ற ச்ருதிவாக்கியத்தை, மேலெடுத்துக் காட்டிய திருமங்கையாழ்வார் பாசுரம் வியாக்கியானித்தது என்றுங் கொள்ளலாம். திவ்ய தேச ப்ராவண்யமுள்ளவர்களே பகவானை யுள்ளபடியுணர்ந்தவர்களென்றும் அன்னவர்கட்கே ஸங்கதி யுண்டாகுமென்றும் தெளிவித்ததாயிற்று தமிழ் வேதம். ப்ரமாதாக்கள் திவ்ய ஸூரிகளாய், ப்ரமாணம் திவ்ய ப்ரபந்தமாய், ப்ரமேயம் திவ்ய தேசங்களாய் இப்படி எல்லாம் திவ்யமாக அமையப் பெற்ற நன்னெறியையே சேமவைப்பாகக் கொண்டவர்கள் நம் ஆசாரியர்கள். இவ்வாசார்ய ச்ரேஷ்டர்களின் திருநாமங்களைக்கூட அறியாதவர்கள் பலர் ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திரளிலிருப்பதால் அவர்கள் தெரிந்து அநுஸந்தித்து உய்வதற்காக முன்னம் நம் குருபரம் பரையை ஒருவாறு காட்டுகின்றோம்.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். காட்டுமன்னார் ஸந்நிதியில் ஆனிமீ அனுஷத்தில் அவதரித்தவர். நம்மாழ்வாரை யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரித்து திவ்யப்ரபந்தங்களை உபதேசம் பெற்றவர். ஆசார்யபரம்பரையில் நம்மாழ்வாருக்கு அடுத்த ஸ்தானத்திலுள்ளவர். இவர் சில க்ரந்தங்கள் அருளிச் செய்திருந்தும் இப்போது ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை.

உய்யக்கொண்டார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் சிஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். சித்திரைமாதத்துக் கார்த்திகையில் திருவவதரித்தவர். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தமது திருக்குமாரரான ஈச்வர முனிகளுக்கு ஒரு திருக்குமாரர் அவதரிப்பர் என்றறிந்து அவர்க்கு உபதேசிக்குமாறு ஸகலார்த்தங்களையும் இவரிடத்தில் உபதேசித்தருளியிருந்தார்: அதனை நிறைவேற்றுதற்கு முன்னமே இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

மணக்கால்நம்பி. உய்யக் கொண்டாருடைய சிஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். இவர் ஸ்வாசார்யரிடத்தில் ஸகலார்த்தங்களையும் பெற்று, ஆளவந்தாரை மிகவும் அநுவர்த்தித்து சிஷ்யராக்கிக்கொண்டு அவருக்கு உபதேசித்தருளினார். இவர் மாசியில் மகத்தில் திருவவதரித்தார்.

ஆளவந்தார். இவர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருப்பேரனார். உடையவருடைய ஆசாரியர்களுக்கு ஆசாரியர். ஆடிமீ உத்தராடத்தில் காட்டு மன்னார் ஸந்நிதியில் திருவவதரித்தவர். ஒப்புயர்வற்ற மஹாவித்வான். ஆகமப்ராமாண்யம், ஸித்தித்ரயம், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்தோத்ர ரத்நம், சதுச்ச்லோகி முதலிய க்ரந்தங்கள் அருளிச் செய்தவர். இவருடைய கடாக்ஷத்தினாலேயே உடையவர் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரானார். யமுனைத் துறைவர், யாமுநாசார்யர் என்பதும் இவரையே,

பெரியநம்பி. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களுள் தலைவர். உடையவருடைய ஸமாச்ரயணாசார்யர். இவரே ஆளவந்தாருடைய நியமனத்தினால் உடையவரை விஷயீகரித்து தர்சனப்ரவர்த்தகராக ஆக்கினார். வாக்யகுருபரம்பரையில் பராங்குசதாஸர் என்பது இவரையே. மஹாபூர்ணர் என்பதும் இவரையே. இவருடைய திருவம்சஸ்தர்கள் அனேக திவ்ய தேசங்களில் ஸ்தலாசார்ய புருஷர்களாக விளங்கிவருகிறார்கள்.

உடையவர். எம்பெருமானார், ஸ்ரீராமாநுஜர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், யதீந்திரர் இத்யாதி திருநாமங்களினால் வழங்கப்பெற்ற ஜகதாசார்யர் இவரே. ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரம். ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் சித்திரைத் திருவாதிரையில் அவதரித்தார். ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களான பெரியநம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் என்னும் குரவர்கள் ஐவரை ஆசார்யர்களாகக் கொண்டவர். திருக்கச்சி நம்பிகளிடத்தில் மிக்க ப்ராவண்யமுடையவர். முதலியாண்டான், எம்பார், கூரத்தாழ்வான், அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார், அனந்தாழ்வான் முதலான பலபல மஹான்களுக்கு ஆசார்யர். இவருடைய ப்ரதான சிஷ்யர்கள் எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று சிறப்புப் பெற்று விளங்கி வருகிறார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம், கீதாபாஷ்யம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், நித்யம், கத்யத்ரயம் என்னும் திவ்ய க்ரந்தங்களை அருளிச் செய்தவர். * மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தவர் *

உடையவருடைய சிஷ்ய பரம்பரை. உடையவரிடமிருந்து சிஷ்யர்களின் பரம்பரை பலபல கிளைகளாகப் பிரிந்து பெருகிவந்திருந்தாலும் ஸுப்ரஸித்தமான பரம்பரை யொன்றை இங்கு விவரிப்போம்.

எம்பார். மதுரமங்கலமெனவழங்கிவருகிற மழலைமங்கலத்தில் தைமீ புநர்வஸுவில் திருவவதரித்தவர். உடையவர்க்குச் சிறிய தாயார் குமாரர். ராமாநுஜபதச்சாயா என்பது இவர்க்குச் சிறப்பு. எம்பாரும் கூரத்தாழ்வானும் ஸமாநஸ்கந்தர்களான ஆசாரியர்கள்.

பட்டர். ஸ்ரீபராசரபட்டரென்பதும் இவரையே. கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரர். இவர் தமது திருத்தகப்பனாரிடத்திலும் எம்பாரிடத்திலும் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர். ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாராலும் புத்ரஸ்வீகாரமாக வளர்த்துக் கொள்ளப்பட்டவர். ஸகல சாஸ்த்ரபாரங்கதர். திவ்யப்ரபந்தங்களில் வெகு அழகிய நிர்வாஹங்கள் அருளிச்செய்தவர். பகவத்குணதர்ப்பணமென்கிற ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் அஷ்டச்லோகீ, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீகுணரத்நகோசம், க்ரியா தீபமென்னும் நித்யம், கைசிக வியாக்கியானம் முதலானவை இவரருளிச் செய்தவை. தமிழில் மஹாவித்வானாகப் ப்ரஸித்தரான பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் இவருடைய சிஷ்யர்.

நஞ்சீயர். இவர் அத்வைத ஸம்பிரதாயத்திலிருந்து பட்டரால் திருத்திப்பணி கொள்ளப்பட்டவர். முன்னிலைமையில் வேதாந்திகள் என்றும் மாதவாசார்யர் என்றும் ப்ரஸித்தர். பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த பின்பு உத்தமாச்ரமியாகி நஞ்சீயரென்று திருநாமம் பெற்றார். திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி உரையும் மற்றுஞ்சில திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானமும் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யமும் அருளிச்செய்தார். [இப்போது சிலர் வெளியிட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யம் இவருடையதன்று.] பங்குனியுத்தரத்தில் இவரவதாரம்.

நம்பிள்ளை. நஞ்சீயருடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். வரதராஜாசார்யர் என்பது இவருடைய நிஜநாமதேயம். பிறகு லோகாசார்யர் என்கிற சிறப்புப்பெயருண்டாயிற்று. இவருடைய ஸகலசாஸ்த்ர ப்ராவீண்யம் வாசாமகோசரம். திவ்யப்ரபந்தங்களிலும்

ஸ்ரீ ராமாயணாதிகளிலும் விசேஷார்த்தங்களெல்லாம் இப்பேராசிரியர் முகமாகவே வெளியாயின. கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாளில் திருவவதாரம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. நம்பிள்ளையின் சிஷ்யகோடிகளில் தலைவர். பெரிய வாச்சான் பிள்ளையோடு கூடவே ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டவர். திருவாய்மொழிக்கு ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி யென்கிற வியாக்கியானம் பட்டோலை கொண்டவர். திரு நாமம்—ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதர். வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் ஸமாந ஸ்கந்தர்களான ஆசார்யர்கள்.

பிள்ளைலோகாசார்யர். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரர். ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முதலிய அத்யாச்சர்ய க்ரந்தங்களருளிச்செய்த அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்க்குத் திருத்தமையனார். (இருவரும் நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிகள்). இவர் கச்சிப் பேரருளாளனுடைய அபராவதாரர். நம்பிள்ளையின் திருநாமமாகிய **உலகாசிரியர்** என்பதே இவர்க்குச் சாத்தப்பட்டது. இவருடைய திவ்யஸூக்திகள் அவதரிக்கவில்லையாகில் இவ்வுலகம் இருள் தருமாஞாலமே. பகவதவதாரம் போலவே இவரவதாரமும் போற்றத்தக்கது. ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் கோயிலில் திருவவதாரம்.

ஸ்ரீ நிகமாந்த வாசிரியர். புரட்டாசித் திருவோணத்தில் திருவேங்கட முடையா னுடைய திருமணியின் அம்சமாகக் கச்சிப்பதியில் ஸ்ரீதீபப்ரகாசன் ஸந்நிதியருகில் திருவவதரித்தவர். ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர், கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம், வேதாந்தாசார்யர் இத்யாதி பிருதாவளிகளைப் பெற்றவர். வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் பல க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்தவர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்திற்கு வயிரத்தூணனவர்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவடிகளில் தலைவர். வைகாசி விசாகத்தில் திருவவதரித்தவர்.

மணவாளமாமுனிகள். திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் திருவடிகளில் தலைவர். ஆழ்வார்திருநகரியில் ஐப்பசியில் திருமூலத்தில் எம்பெருமானாருடைய அபராவதார மாகத் தோன்றியவர். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் மிகத் தெளிவான ஞானம் பெற்ற வர். இவருடைய திவ்யஸூக்திகளின் பெருமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸ்ரீரங்கநாத னுக்கும் ஆசார்யராக அமைந்தவர். ஆசார்யரென்கிற வ்யபதேசம் இவர் தமக்கே முக்கியமாக இணங்குவதென்பது இவருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் அவகாஹித்த வர்களுக்கு அறியவெளிதாம். பூர்வாசார்ய பரம்பரை இவரளவிலே விச்ராந்தம். அஷ்டதிக்கஜஸ்தாபகரிவர்.

இப்படிப்பட்ட பேராசிரியர்கள் திருவவதரித்ததனால் இந்நிலவுலகம் பெருமை பெற்றுளது. இவர்களில் மிக முக்கியமாகச் சில ஆசாரியர்களைப் பற்றிப் பேசுவோமினி.

கீழே விவரித்த ஆசார்ய ச்ரேணியில் அருளிச்செயல்களில் பொதிந்துள்ள அர்த்த விசேஷங்களை ஆளவந்தார், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் ஆகிய ஆசார்யமணிகள் மூவரும் தாம் தாம் பணித்த ஸ்தோத்ரங்களிலே மிகவும் கையாண்டிருக்கின்றனர். அவற்றையும், அவர்கள் ஆழ்வார்களைக் கொண்டாடி யிருக்கிறபடிகளையும் சுருக்க மாக இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

1. ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திகள்.

யாமுநாசார்யரென்கிற ஆளவந்தார், திவ்யப்பிரபந்தங்களைப் புநருத்தாரம் செய்தருளின ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் திருப்பேரனார். இவர், ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குப்

பரமாசாரியர். இவரைப்போன்ற மஹாவித்வான் *நபூதோ நபவிஷ்யதி யென்பதை உலகமறியும். ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமரான இப்பேராசிரியர் பணித்த திவ்ய க்ரந்தங்களுள் ஸ்தோத்ரரத்நம் என்பது ஜகத்ப்ரஸித்தமானது. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர மென வழங்கப்படுவது இதுவே. இதில் ஆழ்வாரைக் கொண்டாடியிருக்கும் ச்லோகம் ஒன்று, ஆழ்வார்கள் வெளியிட்டருளின அர்த்தவிசேஷங்களைக் கையாண்டமை காட்டும் ச்லோகங்கள் பல. இவற்றைப்பற்றி இங்குச் சுருக்கமாக வெழுதுகிறோம். *மாதா பிதா யுவதய:* என்னும் ச்லோகமானது நம்மாழ்வார் விஷயமாக அமைந்திருக்கும் விதம் மிக அற்புதம். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தை நேராகக் குறிப்பிடாமல் "ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேஃ" என்கிற சொற்றொடரை அமைத்துள்ளார். நம்மாழ்வாரைத் தம்முடைய குலக்கொழுந்தாகத் தெரிவிக்கிறார். லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்....வந்தே குருபரம்பராம் * என்ற கூரத்தாழ்வானது ஸ்ரீஸூக்தியின்படி லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான் நமது குருபரம்பரையின் தலையிலே வீற்றிருப்பதனால் ஆளவந்தார் அத்திருமாலையே 'ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:' என்கிற சொற்றொடரால் குறிக்கின்றாரென்று கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; அப்படி கொள்வதற்கிடமில்லை. அடுத்தபடியாக வகுளாபிராமம் என்கிற சொல்லையிட்டுத் தெளிவு பெறுவித்துள்ளாரன்றோ; திருமாலின் திருவடி திருத்துழாய்கமழ நின்றதேயன்றி மகிழமலர் கமழ நின்ற தன்றே. *நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்* என்று திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தபடி மகிழமாலை நம்மாழ்வார்க்கேயன்றோ நிரூபகம். *வகுளாபரணம் வந்தே ஜகதாபரணம் முநிம்* என்று பின்புள்ளாரும் போற்றுகின்றனர். ஆகவே, *வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம்* என்றதற்குச் சேர ஆத்யகுலபதியென்றது நம்மாழ்வாரையே யென்பது திடமாயிற்று. திருமாலையே ஆத்யகுலபதி யென்றதாகக் கொண்டாலும் குறையில்லை; நம்மாழ்வார் அத்திருமாலின் திருவடியாகவே எங்கும் எஞ்ஞான்றும் ப்ரஸித்தராதலால் வகுளாபிராமம் அங்க்ரியுகளம் என்ற சொற்போக்கினால் நம்மாழ்வாரை வெளியிட்டதாகக் கொள்வதும் சிறக்கும். ஆயினும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் தேசிகனும் பணித்துள்ள வியாக்கியானங்களுக்குப் பொருத்தமாக முந்தின பொருளே கொள்ளத்தகும்.

(ச்லோ. 12.) * கஃ ஸ்ரீஃ ச்ரிய *="திருவுக்குந்திருவாகிய செல்வா" என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலை யுட்கொண்டு [ச்ரிய: ஸ்ரீஃ] என்றார். மேல் 45 ஆம் ச்லோகத்தில் "ச்ரிய: ச்ரியம்" என்றதுங் காண்க. (ச்லோ. 26.) *நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே*. இந்த சுலோகம் முழுவதும் *தருதுயரந்தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை, விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே, அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும், மற்றவள் தனருள் நினைந்தேயழுங் குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே* என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் (5—1.) பாசுரத்தின் கருத்தையே கொண்டது. அந்தப் பாசுரத்தின் மொழிபெயர்ப்பே இந்த ச்லோகம். (ச்லோ. 38 ஸ்வவைச்வ.) இதில் "குணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதைஸ் ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரியா" என்கிற உத்தரார்த்தமானது 'உனக்கேற்குங் கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பா" (10—10—3.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தைச் செவ்வனே விவரிப்பது. (ச்லோ. 40 நிவாஸசய்யாஸந.) இது * சென்றால் குடையாமிருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள், என்றும் புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு' என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்திற்கு ப்ரதிச்சந்தமாயமைந்தது. (ச்லோ 47. திக்கசுசிமவிநீதம்) திருவாய்மொழியில் (15) * வளவேழுலகு பதிகத்தின் ப்ரமேயமே இந்தச்லோகமாக வடிவெடுத்தது. (ச்லோ. 52. 53. வபுராதிஷு; மமநாத.) இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் "எனதாவிதந்தொழிதேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே........எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்ற (2–3–4) திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் ப்ரதிச்சந்தமே. (ச்லோ. 56 *ஸக்ருத்த்வதாகார) அருளிச்செயல்களில் பல சந்தைகளை யுட்கொண்

டருளிச் செய்த ச்லோகமிது. *ஒருநாள் காணவாராயே* நம்மை யொருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்களுய்யோமே* எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்* என்பன முதலான பல பாசுரங்களைக் கொண்டே யருளிச்செய்தது. இதில் மஹாத்மபி: என்றது ஆழ்வார் களையே. (ச்லோ. 57. *ந தேஹம் ந ப்ராணம்.) இந்த ச்லோகமும் திருவாய் மொழியில் *ஏறுளுமிறையோன் (4.8.) பதிகமும் பர்யாயமே. அந்த பத்துப் பாசுரங் களை ஒரு ச்லோகமாக ஆக்கியிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம். விரிவுக்கு அஞ்சி ஸங்க்ரஹமாக நிகமித்துக்கொண்டோம். .... *

2. கூரத்தாழ்வான்.

கூரத்தாழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்தியான பஞ்சஸ்தவத்திலும் ஆழ்வாரைப் பற்றின ஸ்துதிகளும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களை யுபஜீவித்த அர்த்த விசேஷங்களும் மலிந்திருக்கிறபடியை ஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ் தவத்தில் முதல் ச்லோக மொன்றினால் எம்பெருமானாரையுபச்லோகித்து அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்களினால் நம்மாழ்வாரை வெகு அற்புதமாக ஸ்துதிக்கிறார். முதலில் ஸ்துதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானார் *மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமானுச னாகையாலே அந்த நம்மாழ்வாரை உபச்லோகித்தா லல்லது அவ்விராமானுசனுடைய திருவுள்ளம் உகவா தாகையாலும், ஆளவந்தார் தாமும் *மாதா பிதா யுவதய:* இத்யாதியால் ஆழ்வார் திருவடியை வணங்கியே எம்பெருமானைத் துதிக்க இழிந்தாராகையாலும் ஆழ்வாரை வணங்காமல் எம்பெருமானை யடிபணிந்தால் அங்கே முகம் பெறுவது அருமைப்படு மாகையாலும் இரண்டு ச்லோகங்களால் ஆழ்வாரைத் தொழு திறைஞ்சு கிறார். அவற்றுள் முதல் ச்லோகம் :—

த்ரைவித்யவ்ருத்தஜநமூர்த்தவிபூஷணம் யத் ஸம்பச்ச ஸாத்விகஜநஸ்ய யதேவநித்யம்'
யத்வா சரண்யமசரண்ய ஜநஸ்ய புண்யம் தத் ஸம்ச்ரயேம வகுளாபரணாங்க்ரி யுக்மம்'

(இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து) நம்மாழ்வாருடைய பரமபாவநமான திருவடி யிணையை ஆச்ரயிக்கக்கடவோம்; அதுவே பல வைதிகர்களின் சிரஸ்ஸுக்கு அலங் காரமா யிருக்குமது; அதுவே ஸர்வகாலமும் ஸாத்விகர்களுக்கு ஸகலைச்வர்யமுமாக இருப்பது. அதுவே புகலொன்றில்லாதவர்களுக்குப் புகலிடமாயுமிருக்குமது என்கை.

இனி இதற்கடுத்த ச்லோகம் வருமாறு :—

பக்திப்ரபாவ பவதத்புத பரவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரரஸௌகபூர்ண:,
வேதார்த்தரத்ந நிதிரச்யுததிவ்யதாம ஜீயாத் பராங்குசபயோதி ரஸீமபூமா.

இந்த ச்லோகத்தாலே ஆழ்வாருக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். ஆழ்வாரை ஒரு கடலாக ரூபணம் பண்ணிப் பேசுகிறா ரிதில். பயோநிதியாக ரூபணம் பண்ணு கைக்குப் பொருத்தமுண்மையை நான்கு விசேஷணங்களினால் நிரூபிக்கிறார். பயோ நிதிக்கு இருக்கக் கடவ தன்மைகளெல்லாம் ஆழ்வார் பக்கலில் குறையற் றிருக்கிற படியை ஒவ்வொரு விசேஷணமும் மூதலிக்கின்றது. [பக்திப்ரபாவபவதத்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணய ஸார ரஸௌகபூர்ண:] கடலானது ரஸௌகசப்தவாச்யமான ஜலப்ர வாஹத்தாலே பரிபூர்ணமா யிருக்கும். ஆழ்வாரோ வென்னில், ச்ருங்கார வீர கருணாத்புதஹாஸ்ய பயாநகரௌத்ர பீபத்ஸ பக்திரஸங்களாலே பரிபூர்ணராயிரா நின்றார். இப்படிப்பட்ட ரஸவிசேஷங்கள் ஆழ்வார் பக்கலிலே விளைந்தமைக்கு நிதாநமேதென்னில், விலக்ஷணமான பக்தி விசேஷத்தாலே ஆச்சரியமான பாவ பந்தங்களுண்டாகி அந்த பாவபந்தங்கள் பலதலைத்து நாநாரஸ பரிபாகங்களாயின வென்கிறார். இது இரவும் பகலும் திருவாய்மொழியை யநுபவித்து ஸாதித்தது.

[பக்திப்ரபாவ] ஆழ்வாருடைய பக்திக்கு ஒப்புச்சொல்லலாவதில்லை; *காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி யென்று முதலில் கடல்போலேயாய், பிறகு *கொண்டவென் காதலுரைக்கில் தோழி! மண்டிணி ஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விசும்புங்கழியப் பெரிதால்* என்றாய், அநந்தரம் * சூழ்ந்ததனிற் பெரிய வென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்லதாய் ஆக விப்படி மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லுமதான பக்தியின் ப்ரபாவத்தினுலே. [பவத் அத்புத பாவபந்த] உண்டான அற்புதமான பாவபந்தங்களினுலே. அதாவது— அந்த பக்திதானே ச்ருங்கார வ்ருத்த்யா பரிணமித்து தலைமகள் பாசுரமாகவும் தாய்பாசுரமாகவும் தோழி பாசுரமாகவும் பேசும்படிக்கீடான பல வகைப்பட்ட ஆச்சர்ய பாவபந்தங்களை யுண்டாக்கி நிற்கு மென்கை. [ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸார ரஸௌகபூர்ண:] அப்படிப்பட்ட பாவபந்தங்கள் ப்ரணய ரஸத்தை வளரச்செய்யு மாயிற்று. *உயர்வற வுயர்நலம்* வீடுமின் முற்றவும் *பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் * பிறவித்துயரற * பொருமாநீள்படை * என்னுமிவைபோல்வனவான திருவாய் மொழிகளில் ஸாதாரண பக்திரஸம் விளங்கு மத்தனையல்லது ப்ரண யரஸம் விளங்கமாட்டாதிறே. *அஞ்சிறையமட நாராய் *மின்னிடை மடவார்கள் *வேய்மரு தோளிணை* முதலான திருவாய் மொழிகளிலேயாயிற்று அத்புத பாவ பந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரம் விளங்குவது. அப்படிப்பட்ட ப்ரயணம் மீதூர்ந்து வெளிவரும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நவரஸமும் பொலியுமிறே. நவரஸங்களுள், ச்ருங்காரம் வீரம் கருணம் அத்புதம் பயாநகம் சாந்தி (-பக்தி) ஆகிற இந்த ரஸங்கள். ஓரோ திருவாய்மொழிகளில் ப்ரதானமாகப் பொதிந்திருக்கும்; மற்ற ஹாஸ்ய பீபத்ஸ ரௌத்ரரஸங்கள் ஓரோவிடங்களிலே மறைய நின்று சிறிது சிறிது தலைகாட்டி நிற்கும். *வீடுமின் முற்றவும்* சார்வேதவநெறிக்கு *கண்ணன் கழலிணை* முதலான திருவாய் மொழிகளிலே பக்திரஸம் தலையெடுத்திருக்கும். *மின்னிடை மடவார்கள்* *நங்கள் வரிவளை* வேய் மரு தோளிணை முதலான திருவாய் மொழிகளிலே ச்ருங்கார ரஸம் தலையெடுத்திருக்கும். *மாயாவாமனனே* புகழு நல்லொருவன்* நல்குரவுஞ் செல்வும்* முதலான திருவாய் மொழிகளிலே அத்புதரஸம். *உண்ணிலாவிய வைவரால்* இத்யாதிகளிலே பயாநக ரஸம். *ஊரெல்லாந்துஞ்சி* வாயுந்திரையு களும்* ஆடியாடி யகங்கரைந்து *இத்யாதிகளிலே கருணரஸம். *குரவையாய்ச்சி யரோடு கோத்ததும் வீற்றிருந்தேழுலகும்* இத்யாதிகளிலே வீரரஸம். ஆக இங் ஙனே நாநாரஸங்கள் பொதிந்த ஸ்ரீஸூக்திராசிகளை யருளிச்செய்யும் முகத்தாலே ரஸௌக பரிபூர்ணராயிருப்பராய்த்து ஆழ்வார். [வேதார்த்த ரத்த நிதி:] கடல் ரத்நாகர மாகையாலே ரத்நநிதியாயிருக்கும். பராங்குச பயோநிதியும் அப்படியேயிருக்கிறபடி பாரீர். *ஓதம்போல் கிளர் வேத மென்றும் *ச்ருதி ஸாகர மென்றும் சொல்லுகிற படியே கடல் போன்றுள்ள வேதசாஸ்த்ரங்களிலே அல்பஸாரமாயும் ஸாரமாயும் ஸாரதரமாயுமிருக்கின்ற அர்த்தங்கள் போக, ஸாரதமங்களாகவுள்ள அர்த்தங்களே ரத்நமாகும். *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* என்கிறபடியே எல்லாம் கலந்த கட்டியா யிருக்கும் வேதங்கள். ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களாகிற மூன்று குணங்களிலும் ஊன்றினவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான விஷயங்களை யெல்லாம் வெளியிடு மவை யிறே வேதங்கள்; *மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு மதுசூதபிரானடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன சொற்களிலே ஸாரதமமான பொருள் தவிர வேறொன்றும் அவகாசம் பெறாமையாலே எல்லாம் ரத்நங்களாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ரத்நங் களுக்கு நிதியாயிருப்பராய்த்து ஆழ்வார். [அச்யுத திவ்யதாம]* மாலுங் கருங்கடலே! என்னோற்றாய்? வையகமுண்டு ஆலினிலைத் துயின்ற வாழியான்—கோலக் கரு மேனிச் செங்கண்மால் கண் படையுள், என்றுந் திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று* (முதல் திருவந்தாதி) என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு திவ்யாலயமாயிருக்கும் கடல். ஆழ்வாரும் அப்படியேயா யிருப்பர். * கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல் லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்!, வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியான், உள்புகுந்து

நீங்கான். அடியேனதுள்ளத்தகம்* *கொண்டல் வண்ணன் சுடர் முடியன் நான்கு தோளன் குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதை வாளாழியானொருவன் அடியேனுள்ளானே* என்கிறபடியே ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு நித்யநிகேதநமாயிருப்பரிறே. *இவையுமவையுமுவையும்*மென்கிற திருவாய்மொழியிலே இதுதன்னை விசதமாகக் காணலாம். [அஸீமபூமா] பூமா என்றது ப்ருஹத்த்வ மென்றபடி. "ப்ருஹத்த்வஞ்ச ஸ்வரூபேண குணைச்ச" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தி லருளிச்செய்தபடியே ஆகாரத்தாலும் குணத்தாலும் த்விவிதமா யிருக்குமிறே ப்ருஹத்த்வம்; பெரிய மலை, பெரிய குளம், பெரிய மாளிகை என்றால் அங்கே விவக்ஷிதமான பெருமை ஆகாரத்தினாலாகும். பெரியமனிசர் என்று சில மஹா புருஷர்களைச் சொல்லுவோமாகில் குணங்களினாலாகிய பெருமையே அங்கு விவக்ஷிதமாகும். ஆக இப்படி இருவகைப்பட்ட பெருமையில் ஆகாரப்ரயுக்தமான பெருமை கடலுக்கு ஆனாப்போலே குணப்ரயுக்தமான பெருமை ஆழ்வார்க்காயிற்று. *அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினா னருள்கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே* என்னும்படியாய் எல்லைகாணவொண்ணாத க்ருபாகுண மொன்றின் பெருமை போதுமே. ஆக இப்படியன்றோ ஆழ்வார் பெருமையை ஆழ்வான் வெளியிட்டது. கூரத்தாழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் நம்மாழ்வார் விஷயமான இவ்விரண்டு ச்லோகரத்னங்களே போதும். ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்த விசேஷங்களை ஆங்காங்கு பொதிய வைத்தும் ஆழ்வாரிடத்திலே ப்ராவண்யாதிசயத்தைக் காட்டியும் அருளிச்செய்த ச்லோகங்கள் பலபல. விஸ்தரபயத்தாலே சிலவிடங்களை மாத்திரம் இங்கெடுத்துக் காட்டி நிற்கிறேன்.

(ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்திலேயே) ச்லோ. 7. [ஆம்நாயமூர்த்தநி ச மூர்த்தநி சோர்த்வபும்ஸாம்.] இதில், *திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என் தலையே* என்றும், *என்னுச்சியுளானே* என்றும் அருளிச்செய்துள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை யடியொற்றி "ஊர்த்வபும்ஸாம் மூர்த்தநி சகாஸ்தி" என்றருளிச் செய்தார். ஆகவே நம்மாழ்வாரை ஊர்த்வபுருஷரென்றாராயிற்று. வரதராஜஸ்தவத்தில் *யச்ச மூர்த்தா சடாரே:* என்று ஸ்வ்யக்தமாகவே'ருளிச் செய்திருப்பது இங்குச் சேரவநுஸந்தேயம். (ச்லோ. 10.) [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணாஸ் த்வாம் துஷ்டுவுர் மதுரிபோ மதுரைர் வசோபி:] *கேட்டு ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே* என்றும் *தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்* என்றும் *குழலின்மலியச் சொன்னவோராயிரமென்றும் தாங்களே சொல்லும்படியான மாதுர்யம் மலிந்த திவ்யஸூக்திகளாலே எம்பெருமானே! முன்னோர்கள் உன்னைத் துதித்தார்கள். அப்படி துதித்தவர்கள் யாரென்னில்; [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணா:] *உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்தொழிந்தேனுடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர*. என்றும் *வெவாராவேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற* என்றும் ஹார்தமான ப்ரேமத்தாலே நெஞ்சு கனிந்து குரல் தழதழத்துப் பேசுகின்ற ஆழ்வார்கள்.

இனி அடுத்த அதிமாநுஷஸ்தவத்திற்குச் செல்வோம். இதில் மூன்றாவது ச்லோகம் ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுள்ள பக்தியே வடிவெடுத்தபடி யென்னவேணும். [ஸ்ரீமத்பராங்குச முநீந்த்ரமநோநிவாஸாத் தஜ்ஜாநுராகரஸமஜ்ஜநமஞ்ஜஸாப்ய, அத்யாப்யநாரத தது்த்திதராகயோகம் ஸ்ரீரங்கராஜசரணாம்புஜமுந்நயாம:] என்னுமந்த ச்லோகம் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளை வருணிப்பது. பாதங்களின் சிவப்பை வருணிக்கும் லௌகிக கவிகள் "ரக்தௌ தவாங்க்ரீ ம்ருதுலௌ புவி விக்ஷேபணாத் த்ருவம்" என்றார்கள். ஆழ்வானருளிச் செய்வது அப்படியா இருக்கும்? ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகள் வெகுகாலம் நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுறைந்து அவ்விடத்திலுள்ள அநுராகரஸத்திலே ஊறிக்கிடந்தபடியாலே அந்த

ராகயோகம் இன்னமும் மாறுமலிருப்பதாக அருளிச் செய்த விது விலக்ஷண ப்ரக்ரியை. நம்மாழ்வார்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளிலே எவ்வளவு பக்தியோ அதிற்காட்டிலும் பதின்மடங்கு பெருத்தது ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுண்டான பக்தியென்று இந்தவொரு ச்லோகத்தினுல் எளிதாக அறுதியிடலாமன்றோ. இவ்வதிமாநுஷஸ்தவத்தில் உத்தரபாகம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணகுணநுபவம். அது முழுவதும் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தே அற்புதமாக அமைந்ததென்பதை அடியேனுடைய வியாக்கியானங் கொண்டு உணரலாம்.

இனி ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தை யெடுத்துக் கொண்டாலோ அதுவும் அருளிச்செயல் மயமே. ஸ்வல்பமாகவே இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் (9-1,) *மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத் தோளுடையான்* என்றருளிச் செய்ததை இந்த ஸ்தவத்தில் (ச்லோ. 4.) *உததிகமந்தராத்ரி மதி மந்தநலப்தபயோ மதுரரஸேந்திராஹ்வஸுதஸுந் தரதோ:பரிகம்* என்று மொழிபெயர்த்தருளினர். திருவாய்மொழியில் *மதிதவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை * என்றதை (5) *சசதரரிங்கணட்யசிகம்* என்ருர். *அதிர் குரல் சங்கத்தழகர் தங்கோயில் * என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை (5) "பிதுரித ஸப்தலோக ஸுவிச்ருங்கல சங்கரவம்" என்று மொழிபெயர்த்தார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் *கருவாரணம் தன்பிடி துறந்தோடக், கடல்வண்ணன் திருவாணை கூறத் திரியும் தண்மாலிருஞ் சோலையே* என்ற பாசுரத்தை (8) "ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞா" என்ற ச்லோகத்தினுல் மொழிபெயர்த்தருளினர். (ச்லோ. 12.) *வகுளதர ஸரஸ்வதீவிஷக்த........* என்கிற ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யுமது அற்புதம்; கிந்நரஸ்த்ரீகள் அழகரை ஸேவிக்கத் திருமாலிருஞ் சோலைமலைத் தாழ்வரைகளிலே வந்து சேர்ந்து, நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை ஸுஸ்வரமாகவும் ரஸவத்தரமாகவும் ஸாபிப்ராயமாகவும் பாடுகிருர்களாம்; *மரங்களுமிரங்கும் வகை மணிவண்ணவோ வென்று கூவுமால்* என்னும் படியான அருளிச்செயல்களை அப்படி பாடும்போது கல்லும் உருகாநின்றது; உருகின அதுதானே சிலம்பாறென்று பேரெடுத்துப் பெருகாநின்றதென்கிருர். அழகருக்கு *ஏறுதிருவுடையான்* என்று ஆண்டாள் சாத்தின திருநாமத்தை (16, 17.) *ப்ராரூடச்ரியம்* என்றும் *ஆரூடஸ்ரீ: * என்றும் மொழி பெயர்த்தருளினர்.

திருவாய்மொழியில் *ஏழையராவிப்பதிகத்தில் பகவத் கேசபாசவர்ணநம் "கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உட்கொண்ட நீல நன்னூல்தழைகொல்! அன்று மாயன்குழல்* என்றுள்ளது; அதை அப்படியே மொழிபெயர்க்கிருர் (40) "அந்தம் தமஸ் திமிரநிர்மிதமேவ யத்ஸ்யாத் தத்ஸாரஸாதி தஸுதந்து- அதிவ்ருத்தவார்த்தம்—ஈசஸ்ய அலகாளிஜாலம்" என்று. ஆண்டாள் *களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள்மேல் மிளிரநின்று விளையாட* என்றும், திருமங்கையாழ்வார் *மைவண்ணநறுங்குஞ்சி குழல்பின்தாழ மகரஞ்சேர்குழையிருபாடிலங்கியாட* என்றும் தனித்தனியே யநுபவித்த அழகுகளைச் சேரப்பிடித்து (49.) "ஸதம்ஸஸம்ஸஞ்ஜித குந்தலாந்திகாவதீர்ண கர்ணபரணட்யகந்தர:" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினுல் அனுபவிக்கிருர். நாச்சியார் திருமொழியில் (7-7.) *செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல், செங்கட்கருமேனி வாசுதேவனுடைய, அங்கைத்தலமேறி யன்னவசஞ் செய்யும் சங்கரையா!* என்ற பாசுரத்தை (55.) "ஸ்ரீமத்வநாத்ரிபதிபாணிதலாப்ஜ" என்ற ச்லோகத்தினுல் மொழி பெயர்த்தருளினர். திருவாய்மொழியில் (4-5-8) *தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை* என்ற பாசுரத்தில் "சுமக்கும்" என்றதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை (62, 63.) இரண்டு சுலோகங்களினுல் வியாக்கியானித்தருளுகிருர். இதை அடியேனுடைய வியாக்கியானத்தில் விரியக் கண்டு கொள்வது. (ச்லோ. 92) 'ப்ரலயஜநீரபூரபரிபூரிதஸ்வ...." இத்யாதி மஹத்தர ச்லோகமானது திருமங்கையாழ்வாருடைய "நிலையிடமெங்குமின்றி"

என்கிற மத்ஸ்யாவதாரப் பாசுரத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாக மாத்திரமேயல்லாமல் வ்ருத்தபங்கியும் ஒன்றேயாக அமைந்தது. ச்லோகம் பாதந்தோறும் இருபத்துமூன்றெழுத்து கொண்டது. கலியன் பாசுரமும் அடிதோறும் ஒற்றொழித்து இருபத்து மூன்றெழுத்துக் கொண்டது. இப்படியாக ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலுள்ள அதிசயங்கள் அபரிமிதம்.

இனி வரதராஜஸ்தவத்தில் ஒன்றே காட்டி நிற்கிறேன். (ச்லோ. 59.) *பக்தாநாம் யத் வபுஷி தஹரம் என்பதில் *ஆம்நாயாநாம் யதபி ச சிரோயச்ச மூர்த்தா சடாரே: ஹஸ்த்யத்ரேர் வா கிமதிஸுகதம் தேஷு பாதாப்ஜயோஸ் தே* என்கிற உத்தரார்த்தம பரமமதுரமானது. பேரருளாளனே! உபநிஷத்துக்கள், நம்மாழ்வாருடைய திருமுடி, ஸ்ரீஹஸ்திகிரிசிகரம் என்னுமிவற்றுள் உன் திருவடிக்குப் பாங்கான விடம் எது? என்று கேள்வி கேட்கிறாரிதில். இங்கு நம்மாழ்வாருடைய திருமுடியையும் சேர்த்துக் கேள்வி கேட்கிற ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளத்தை ஆரேயறிய வல்லார்?

3. ஸ்ரீபராசர பட்டர்.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் பட்டர் மற்றையாசார்யர்களைப் போலல்லர்; இவருடைய திருநாவீறு ஸர்வாதிசாயியானது. நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் பல நூற்றுக்கணக்கான விடங்களில் பட்டருடைய நிர்வாஹம் விசேஷித்துக் காணப்படுகிறது. அருளிச்செயலமுதக்கடலில் எம்பெருமானாருடைய ஆழங்காலும் பட்டருடைய ஆழங்காலும் அநந்வயாலங்கார லக்ஷ்யமாகவே யிருக்கும். பட்டருளிச்செய்த பகவத்குண தர்ப்பணமென்கிற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை பெற்றிருப்பதற்குக் காரணம் ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளையே பின்பற்றியருளிச்செய்ததுதான். அந்தபாஷ்யத்திலிருந்து திவ்யப்ரபந்தார்த்தரஸங்களை யெடுத்தெழுதுவதானல் ஒரு மஹாபாரதமாகும். அதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவொரு க்ரந்தமெழுதியுமிருக்கிறேன். இங்கு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலிருந்து மாத்திரம் ஸ்வல்பமாகச் சில ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷங்களைக் காட்டுகிறேன்.

இவருடைய திருத்தகப்பனாரான ஆழ்வான் தம்முடைய ஸ்தவத்தின் உபக்ரமத்தில் நம்மாழ்வார் விஷயமாக இரண்டு ச்லோகங்கள் பெரிதாக அருளிச்செய்தாரென்று கீழே உபபாதித்தோம். இவர் தம்முடைய ஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் அவ்வாழ்வார் விஷயமாகச் சிறியதொரு ச்லோகமே அருளிச்செய்கிறார்; ச்லோகம் சிறிதாயினும் அர்த்தம் மிகப்பெரிது. (அதில் ஆறுவது சுலோகம்)

*ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்,
ஸஹஸ்ரசாகாம் யோத்ராக்ஷீத் த்ராமிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்.*

(இதன் கருத்து.) எம்பெருமான் விஷயமான ஆசைப்பெருக்கே ஆழ்வாராக வடிவெடுத்துவந்ததோ! என்னும்படி பகவத் விஷயத்தில் அளவிறந்த காதல் கொண்டவரும், த்ரமிடோபநிஷத்தென்னப்பட்ட திருவாய்மொழியை இந்தவுலகிலிருள் நீங்க வெளியிட்டருளினவருமான நம்மாழ்வாரென்னும் மஹர்ஷியைப் பணிவோமென்பதாம். இதில் (ருஷிம்) (அத்ராக்ஷீத்) (த்ராமிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்) என்ற ஸூக்திகள் விசேஷித்து ஊன்றி நோக்கத்தக்கவை.

திருமாலையில் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார் *தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர்சூழ் திருவரங்கம்* என்று திருக்காவேரி தெளிவின்றிக்கே கலங்கி யிருக்கும்படியை அருளிச் செய்ததை (ச்லோ. 21.) "துக்தாப்திர் ஜநகோ ஜநந்யஹமியம்" என்கிற பெரிய ச்லோகத்தினால் இன்சுவைப்படுத்தி யருளிச் செய்தார். (36) திருமங்கையாழ்வார் திருப்பணியான ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளை *ஜிதபாஹ்யஜிநாதிமணி

ப்ரதிமா அபி வைதிகயந்தி்வ ரங்கபுரே, மணிமண்டபவப்ரகணுந் விததே பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந்* என்கிற ச்லோகத்திலை தொழுதிறைஞ்சுகிருர். கோயிலில் ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளில் திருவாழி திருச்சங்கு திருமகண்காப்பு முதலிய வைதிக சின்னங்கள் பொலிவுற்றிருப்பதனல் "வைதிகயந்திவ" என்றருளிச் செய்தார். சந்த்ரபுஷ்கரிணியின் கீழ்த் திசையிலே கோயில்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் "பூர்வேண தாம் ....பராங்குசாத்யா: ப்ரதமே புமாம்ஸோ நிஷேதிவாம்ஸோ தச மாம் தயேரந்" என்ற (41) ச்லோகத்திலை மங்களாசாஸநம் செய்தருளினர். (ச்லோ. 49.) சந்த்ரபுஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ள திருப்புன்னை மரத்தைத் துதிக்கையில் "புந்நாகதல்லஜம் அஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீதிஸேகோத்ததிவ்ய நிஜ ஸௌரபமாமநாம:" என்றருளிச் செய்திருப்பதிற் காட்டிலும் ரஸவத்தரமான விஷயம் வேறில்லை. இந்த திருப்புன்னையினடியில் இருந்துகொண்டு திருவாய்மொழியின் மூலத்தை உருச்சொல்லுவாரும் அர்த்தங்களை யாராய்ச்சி செய்வாரும் ஓய்தலொழிவின்றிப் பலருண்டாகையாலே இம்முகத்தால் திருவாய்மொழியின் திவ்ய பரிமளமும் இதிலே கமழ்கின்றதென்கிருர்; இதனல் நம்முன்னேர்களின் போது போக்கு தெரிவிக்கப்படுவதுடன் திவ்யப்ரந்தப்ரபாவாதிசயமும் தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணேக்கத்திலிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்கு குலசேகராழ்வார் திருமணத்தூணென்று திருநாமம் சாத்தி "கடியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் மாயோனை மணத்தூணேபற்றி நின்று என்வாயாரவென்று கொலோ வாழ்த்துநாளே" என்றருளிச் செய்தார்; இதில் 'மணத்தூண்' என்றதை (59ல்) *ஆமோதஸ்தம்ப மென்று மொழி பெயர்த்தார்; "மணத்தூணருகில் நின்றுகொண்டு" என்னமல் "மணத்தூணே பற்றிநின்று" என்றருளிச் செய்ததன் மருமத்தைக் கண்டறிந்து "சேஷசயலோசநாம்ருத நதீரயாகுலித லோலமாநநாம், ஆலம்பமிவாமோத ஸ்தம்பத்வய மந்தரங்க மபியாம:" என்றருளிச் செய்கிருர் (பட்டர்.) அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணேக்கமாகிற அமுதவாற்றின் பெருவெள்ளமான து அநுபோக்தாக்களை ஒருமித்து நிலைநின்று அநுபவிக்க வொட்டாமல் தாக்கித்தள்ளி யசைக்குமளவில அவர்கள் கைப்பிடிப்பாகப்பற்றிக்கொண்டு நிற்பதற்குப் பாங்காக நாட்டப்பட்ட தூண்களென்னலாம்படி யிருக்கிறதாம் திருமணத்தூண். இதனல் "மணத்தூணே பற்றிநின்று" என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய உட்கருத்தை உள்ளபடி யுணர்ந்து விவரித்தாராயிற்று.

(ச்லோ. 78.) *வடதள தேவகீஜடரவேதசிர: கமலாஸ்தந சடகோப வாக்வபுஷி ரங்கக்ருஹே சயிதம்* என்ற ச்லோகம் அதிவிலக்ஷணமாயமைந்தது. ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது மந்திரத்தை திருவாய்மொழிதானே இப்படியொரு வடிவெடுத்து வந்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதில் உகந்து பள்ளிகொண்டிருப்பதாக அருளிச்செய்தவிது மற்றையோருடைய மதிக்கு நிலமன்றே. திருவாய்மொழியில் (3-1-1.) *முடிச் சோதியாய் உனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ* என்ற ஒரு பாதத்தை *கிரீடசூடரத்நராஜி: ஆதிராஜ்ய ஜல்பிகா, முகேந்துகாந்திருந்முகம் தரங்கிதேவ ரங்கிண;* (91.) என்று ஒரு ச்லோகமாக்கியருளினர். பெரிய திருவந்தாதியில் (72) *முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா! நிகரிலகுகாருருவா! நின்னகத்ததன்றே. புகரிலகு தாமரையின் பூ* என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தையே (ச்லோ 116) "த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா:" என்கிற ச்லோகத்தாலே மொழி பெயர்த்தருளினர். இப்படியாக பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் அபாரம்.

இனி பட்டர்க்குப் பிற்பட்ட சில ஆசாரியர்களின் மஹோபகாரங்களை மீண்டும் பேசுவோம். **நஞ்சீயர்.** இவர், தமிழ்ப்பாஷைக்கு நிலமல்லாத கர்ணுட தேசத்தில் அவதரித்துஷட்தர்சனத்திற்கும் ஷடாஸனமிடும் மஹாவித்வானுயிருந்து பட்டரால் திருத்திப்பணிகொள்ளப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வந்து சேர்ந்து தம்முடைய அப்ரதிமமான ஸம்ஸ்க்ருத பாண்டித்யத்திற்குச்சேர ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸம்ஸ்ருத வேதாந்த

க்ரந்த ப்ரவசனஞ்செய்து போது போக்கலாமாயிருக்க, ஸ்வாசார்யரான பட்டருடைய நியமனப்படி த்ராவிட வேதாந்த ப்ரவசனத்தையே போது போக்காகக் கொண்டிருந் தவர். திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி வியாக்கியானமும், மற்றும் கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு முதலிய சில திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானமும் அருளிச் செய்தவர். பட்டருடைய பகவத் விஷயப்ரவசந கோஷ்டியிற் காட்டிலும் இவருடைய கோஷ்டியே மேம்பட்டிருந்ததென்பர்.

நம்பிள்ளை. இவர் பட்டருடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியிலும் கதாசித்கதாசித் அந் வயித்துச் சில அர்த்த விஷேங்கள் கேட்டவரென்பது அருளிச்செயல் வியாக்கியானங் களிற் சில விடங்களிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. ஆயினும் நஞ்சீயர் பக்கலிலே தான் இவர்க்கு ஸகலார்த்த ச்ரவணமும். இவருடைய ஞானப் பெருமையைப்பற்றி நாம் விரிவாக எழுதவேண்டுமோ? பெரியதிருமொழி வியாக்கியானத்தில் (5.8, 7.)* ஒது வாய்மையு முவனியப் பிறப்பு முனக்கு முன் தந்த வந்தணனொருவன்* என்றவிடத்து- "முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்துப் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளுமதிகரித்து, போது போக்கும் அருளிச் செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப்போலே" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றை அநுஸந்திப்பது போதுமே. இப்பேராசிரியரின் திருவடிகளிற் பணிந்து அல்லும் பகலும் ஸகலார்த்தங்களையுங் கேட்டுத்தரித்த வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் உலகுக்குச் செய்தருளி யிருக்கு முபகாரம் கைம்மாறற்றது.

பிள்ளை லோகாசாரியரும், அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும். இவ்விருவரும் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரர்கள். இவ்விருவரும் செய்தருளின மஹோபகாரங்கள் வாசாமகோசரம். நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் எம்பெருமானார் க்ருபா மாத்ரப்ரஸந்நா சார்யரென்று புகழ்பெற்றிருந்தும் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச் செய்திலர். ஆனால் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ் யாதிகளில் ஸத்ஸம்பிரதாயார்த்தங்களை வெகு நுட்பமாகக் காட்டியேயுள்ளார். ஆனாலும் ரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தனி நூலாக விளக்கியருளாதது பெரிய குறையே; அக்குறையை இவ்விரு பேராசிரியர்களும் அறவே நீக்கியருளின மஹோபகாரம் இந்நிலவுலகில் வளம்மிக்கது. பிள்ளைலோகாசாரியாருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ் யங்களும், இவருடைய திருத் தம்பியாரின் திவ்யக்ரந்தங்களுமில்லையேல இவ்வுலகில் பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை யாகுமென்று சபதமிட்டுரைக்கலாம்.

வேதாந்தவாசிரியர். இப்பேராசிரியர் செய்தருளின மஹோபகாரங்களைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் மிடைதந்த கலியிருளை உபதேசங்களாலும் அனுட்டானங்களாலும் பலபல திவ்ய க்ரந்தரசனைகளா லும் போக்கியருளி *பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை * என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை அர்த்தவத்தாக்கியருளினர்.

மணவாள மாமுனிகள்.

இவருடைய திருநாவீறு தனிப்பெருமைவாய்ந்தது. ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களி லும் தெளிந்தஞானம்பெற்றவர் நம் ஆசார்ய ச்ரேணியில் ஸ்வாமியொருவரேயென்னில் ஈஷத்தும் அதிசயோக்தியாகாது. விசதவாக் சிகாமணிகளென்னும்விருது இவ்வாசிரிய ரொருவர்க்கே தகும். "ஸ்ரீசைலேச பாதுகாஸஹஸ்ரம்" என்னும் பெயரால் ஆயிரம் சுலோ கங்களை இப்பேராசிரியர் விஷயமாக விஜ்ஞாபித்து க்ருதக்ருத்யனாயினேனடியேன்.

வரவர முனியடி வணங்கும் வேதியர்
திருவடியிணைகளென் சிரமேற் சேர்கவே.

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியருடைய திருவல்லிக்கேணி யுபந்யாஸமாலை முற்றிற்று.